

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

206

ஆடி 2023

01.07.2023

100/-

ஜீவகதி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

கெகிறாவ ஸீலைஹா
இ. ஜீவகாருண்யன்
கி.நடராசா
ஐங்கரன் விக்கினேஸ்வரா
சிவ. ஆருரன்
மா. சிவசோதி
செ. பவானி
ஷெல்லிதாசன்
கஸ்ஸாலி அஷ்டம்ஸ்
கந்தையா பத்மானந்தன்
வதிரி சி. ரவீந்திரன்
தமிழ்க்கீரன்
சி. ஜெயசங்கர்
எம். எம். மன்ஸூர்
த. ஜெயசீலன்
வனஜா நடராசா
ஜிஃப்ரி ஹாசன்
சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்
இ. ச. முரளிதரன்
கனிவுமதி

67

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- சிவ. ஆரூரன் - 08
- மா.சிவசோதி - 12
- செ.பவானி - 24
- ஷெல்லிதாசன் - 35
- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் - 36

கவிதைகள்

- கந்தையா பத்மாளந்தன் - 07
- வதிரி சி.ரவீந்திரன் - 11
- தமிழ்க்கீரன் - 17
- சி.ஜெயசங்கர் - 27
- எம்.எம்.மன்ஸூர் - 30
- த.ஜெயசீலன் - 30
- வனஜா நடராசா - 37

பக்தி

- சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம் - 20

கதை இல்லாக்கதைகள்

- கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் - 27

நாவல்(தொடர்)

- இ.சு.முரளிதரன் - 32

விமர்சனம்

- ஜிஃப்ரி ஹாசன் - 28
- கந்தையா பத்மாளந்தன் - 40

உள் ஓவியங்கள்

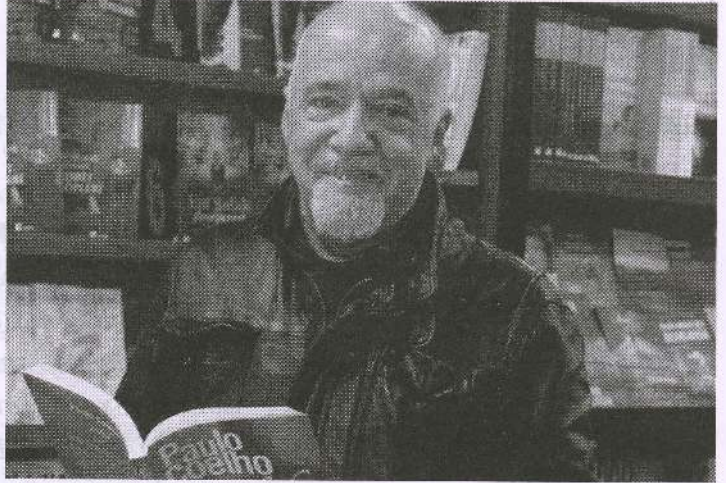
- கனிவுமதி

அட்டைப்படம்

- கனிவுமதி

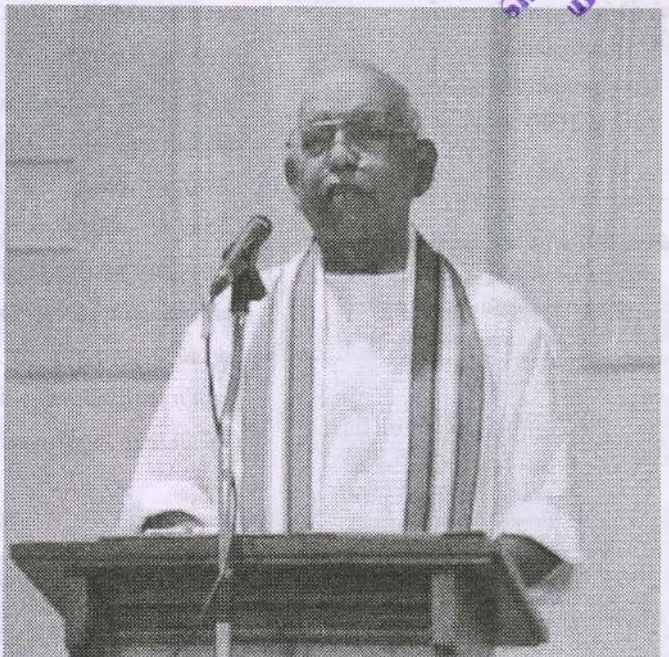
கட்டுரைகள்

- பாலோ கொயலோவின்
“ரசவாதி”க்கூடாக ஒரு பயணம்
கெக்கிராவ ஸ்லைஹா - 03

- ஈழத்து நவீன இலக்கிய விமர்சனம்
ஆழநோக்கிற்கான ஆரம்பக் குறிப்புகள்
இ.ஜீவகாருண்யன் - 10

- கணவன் காதலனா? கண் கண்ட தெய்வமா?
- சிலம்பில் கண்ணகி பற்றிய சிறு ஆய்வு -
சி.நடராசா - 15

- ஈழத்து சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடி
“வானொலி மாமா” நா.மகேசன்
ஐங்கரன் விக்னேஸ்வரா - 18

பொருளடக்கம்
நாவல்
யாழ்ப்பாணம்

ஜீவநதி

2023 ஆடி இதழ் - 206

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்

சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி

அல்வாய் வடமேற்கு

அல்வாய்

இலங்கை.

ஆலோசகர் :

திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949

0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan

Commercial Bank, Nelliady

A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து

ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்

அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே

பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

நள்ளித் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 3000/=

வெளிநாடு - \$ 100 U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்

மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.

அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவர்

K.Bharaneetharan,

Kalsiahm ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch

A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓட

ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு

செறி தரும் மக்கள் என்னம்

செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...

புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!

- யாரதிநாசன்-

300 வெளியீடுகளை அண்மிக்கும் ஜீவநதி பதிப்பகம்

2007 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மூாதம் ஜீவநதி இதழ் வெளி வந்து கொண்டிருப்பதை ஜீவநதி வாசகர்கள் அறிவீர்கள். சமதையாக ஜீவநதி பதிப்பகம் நூல்களையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளது. த.கலாமணியின் "பாட்டுத்திறத்தாலே" சிறுகதைத் தொகுதியை முதலாவது வெளியீடாக வெளியீடு செய்து தற்போது வரையில் 285 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது. கவிதை, சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், கட்டுரை, நேர்காணல், குறுநாவல், கல்வி, குறுங்காவியம், நாடகம், விளையாட்டு, மருத்துவம், சிறுவர் பாடல், சிறுவர் நாடகம் என பல்வேறு நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றது. ஈழத்து, புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளின் படைப்புகளை நூல்களாக வெளியிட்டு வருகின்றது. குறித்த படைப்பாளியின் 30 - 50 வரையான நூல்களை விற்றும் சில புத்தக வெளியீடுகளை நிகழ்த்திக் கொடுத்தும் ஜீவநதி பதிப்பகம் நூலாசிரியருக்கு உதவி வருகின்றது. ஜீவநதி பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்படும் பல நூல்கள் சாகித்திய, மாகாண விருதுகளை பெற்றுக் கொண்டுள்ளமையும் இத்தருணத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. ஜீவநதி பதிப்பகத்தால் வெளியீடு செய்யப்படும் புத்தகங்கள் வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன. முதல் 200 வரையான வெளியீடுகள் விற்றுத்தீர்ந்து விட்டன. ஜீவநதிப் பதிப்பகம் முடிந்த வரையில் படைப்பாளருக்கு உதவி வருகின்றது. கையெழுத்தில் தரும் பிரதிகளை பெற்று அவற்றை தட்டச்சு செய்து அச்ச செய்து வீடுவரை கொண்டு சேர்க்கும் பணியை செய்து வருகின்றது. ஜீவநதி மூலமாக நூல்களை வெளிக் கொணர்ந்தவர்களுக்கு ஜீவநதி பதிப்பகம் மூலம் அடைந்த நன்மைகள் வெளிச்சம். ஈழத்தில் இருந்து தொடர்ச்சியாக 15 ஆண்டுகளாக தொடர்ச்சியாக இயங்கி வரும் பதிப்பகமாக ஜீவநதி பதிப்பகம் விளங்குகின்றது. பல புதிய படைப்பாளிகளை ஜீவநதிப் பதிப்பகம் அறிமுகம் செய்துள்ளது.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி விடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை, 68, நீதிமன்ற வீதி, மல்லாகம்
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. பரணி புத்தகக்கூடம் - நெல்லியடி
6. மு. யாழ்வன் - திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ. அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

Paulo Coelho
பாலோ கொயலோவின்
'The Alchemist'

“ரசவாதி” க்ஸவாக ஒரு பயணம்...

The mesmerising journey with 'The Alchemist' என்று தலைப்பிட்டு 'The Alchemist' ஐப்பற்றி என் மாணவர் Safra Alabdeen முகநூலில் எழுதியிருந்தமை கண்டு, அதனில் பயணிக்க நாடி அவரிடம் இருந்து பெற்றிருந்தேன் நூலை, இரவலாக. Paulo Coelhoவின் அந்நூலை அழகியதொரு பிரார்த்தனையாய்த் தான் கண்டமை குறித்த ஆச்சரியங்களை விபரித்துச் சொல்லி இருந்தார் அவர். என்னிடம் அந்த நூலைக் கண்ட எங்கள் பள்ளிக்கூட ஆசிரியத் தோழி ஒருத்தி சொன்னாள், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு தன்னிடமிருப்பதாக. சட்டென்று வாங்கிக் கொண்டேன் அதையும். நாகலட்சுமி சண்முகம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு. ஒருசேர இரண்டு மொழியில் ஒரே நூலைப் படிப்பது இதுதான் முதல் முறை. ஆங்கிலம் உள்ளம் அள்ளுகிறது ஆயினும் கடினமான உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தைப் புரிய தமிழ் வெகுவிலும் உதவிற்று என்பேன்.

Paulo Coelho பாலோ கொயலோ பற்றிய குறிப்புகள் இரண்டிலும் இருக்கின்றன மின்னும் அவர் புகைப்படத்தோடு. நம்முடைய காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த, மிகுந்த தாக்கம் விளைவிக்கத்தக்க எழுத்துக்கு சொந்தக்காரரான பாலோ கொயலோ, 1947ல் பிரேசில் நாட்டில் பிறந்தார் என்று குறிப்புகள் சொல்கின்றன. அவர் மதத்தால் ஒரு கத்தோலிக்கர். விற்பனையில் உலகச் சாதனைகளைப் படைத்துள்ள பல நூல்களை அவர் எழுதியுள்ளது குறித்தும், அவருடைய நூல்கள் 84 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளமை பற்றியும், 170க்கும் அதிகமான 32 கோடிப் பிரதிகள் விற்பனையாகியுள்ளன என்றும் படிக்கிறபோது, அவரின் எழுத்துக்குள் அப்படி என்ன மந்திரம் இருக்கிறது என்று கரிசனையோடு சென்று பார்க்க உள்ளம் விரும்பிற்று.

ஆன்டலூசியாவைச் சேர்ந்த, சாண்டியாகோ என்கிற செம்மறியாட்டு இடையன் ஒருவன் ஸ்பெயினில் உள்ள தன்னுடைய சொந்த கிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறான், ஞானத்தை தேடிய பென்னம் பெரிய பயணம் ஒன்று. வழியில் அவன் சந்திப்பவைகள், சந்திப்பவர்கள் என அவனுக்கு ஒரு கோடி அனுபவங்கள். அனைத்தையும் அவன் கோர்க்கிறான், வாசிக்கும் நமக்கும் சேர்த்து. தனது வழியில் ஒரு குறவர்குலப் பெண்ணையும், தன்னை ஓர் அரசர் என்று கூறிக் கொள்ளுகின்ற ஒரு முதியவரையும், ஒரு ரசவாதியையும் சாண்டியாகோ சந்திக்கிறான். அவர்கள் அனைவரும், அவன் தேடிக்கொண்டிருக்கின்ற பொக்கிஷத்திற்கு இட்டுச் செல்லக்கூடிய பாதையை அவனுக்குக் காட்டுகின்றனர். பிரமிட்டுகளில் புதைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு பொக்கிஷத்தைத் தேடி எகிப்தியப் பாலைவனத்திற்கு இறுதியாகச் செல்லுகிறான் அவன். சாண்டியாகோவின் இந்தப் பயணவழியையே “ரசவாதி” சொல்லிச் செல்கிறது நமக்கு.

இந்த நூல் என்ன வகை விசாரணைக்கு நம்மைத் தூண்டும் என ஆச்சரியம் விரிய கண்களில் ஏந்துகிறேன் வினாக்களை. மதங்களின் மீதான ஒரு பிரசாரப் பணியா இந்த நூல் என்று புரியாமல் திணறுவோர் இருக்கக்கூடும். இருக்கக்கூடாது என்பதில்லை. என்னையும் திண்டாட வைத்த கேள்விதான். அதுபற்றி அவரே ஒரு பேட்டியில் சொல்கிறார், “மதம் என்பது ஒழுங்குடன் இருப்பதற்கும், ஒரே மர்மத்தின்மீது நம்பிக்கை கொண்டுள்ள நபர்களின் கூட்டு வழிபாட்டிற்குமான ஒரு வழியாகும்.” மேலும், “இறுதியில், எல்லா மதங்களும் ஒரே ஒளியைத்தான் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அந்த ஒளிக்கும் நமக்குமிடையே சில சமயங்களில் அளவுக்கதிகமான விதிமுறைகள் இருக்கின்றன.” என்கிறார் அவர். “ரசவாத”த்தில் இந்த ஒளியைப் பின்தொடர்ந்து போவதற்கு எந்த விதிமுறையும் இல்லை என்று அவர் சொல்கிறார்.

எப்போதும் பார்க்கிறேன். சாண்டியாகோ நகர்வது அன்பு சுமந்த மனசோடு. தூயதான ஓர் உந்துதலோடு. எவ்வளவு தொலைவையும் அவன் அப்படியே கடக்கிறான். அந்த அன்பு எல்லா நேர்மறைகளையும் அவனுக்குக் கொண்டு தருகிறது. எல்லா மகிழ்ச்சியையும் கொண்டு வருகிறது. நிறைவைக் கொண்டு தருகிறது. எப்போதுமே அப்படி நடக்க முடிவது சாத்தியம்தான் என்று சொல்வதற்கில்லை. கடினம், சிலபோது கோபம் மூக்கு நுனியில் வந்து முண்டும். ஆனாலும் ஒரு நம்பிக்கையோடு நகர்கிறான். வெற்றியை அடைய, வெற்றி நுனியை தொட, அர்த்தம் மிகு தொடர்புகளை எய்த அன்பே மூலதனம். அன்புடன் கருணையை பரத்தி வைக்கிறான் அவன்.

சாண்டியாகோ புத்தகங்கள் மீது காதல் கொண்ட இளைஞன். புத்தகங்களின் மீது பிரியத்தை சொல்லும் அவன், சிலபோது அவை தலையணைக்கு உதவுவது குறித்தும் சொல்கிறான். செம்மறி ஆடுகளை மேய்த்துவிட்டு ஒரு மாலைநேரத்தில் அவன் இரவைக் கழிக்க ஒரு சிதைந்துபோன தேவாலயத்தில் வந்து தங்குகிறான். மறுபடியும் மறுபடியும் வரும் கனவு ஒன்று அவனை அலைக்கழிக்கிறது. மொழி தெரியாத செம்மறியாடுகளிடம் அவன் ஒரு மர்மமான ஆற்றலைத்

தரிசிக்கிறான். அவையும் அவனை வெகுவாகப் படித்திருக்கின்றன. சாண்டியாகோ பத்தகத்தில் இருந்து தன் வாசிப்புக்குட்பட்ட ஒரு ரசிக்கத்தக்க பகுதியை அவற்றுக்குப் படித்துக் காட்டுகிறான். புல்வெளிகளில் ஆடு மேய்க்கும் ஒரு இடையனின் தனிமையையும், மகிழ்ச்சியையும் பற்றியும் அவன் அவற்றிடம் சொல்லியிருந்தான்.

செம்மறியாடுகளின் ரோமங்களை விற்பனை செய்கின்ற ஒரு வியாபாரியின் மகளை சாண்டியாகோ சந்திக்குமிடம் மிக முக்கியமானது இந்த நூலில். கவலைகளை மறக்கடிக்கத்தக்க பெண்கள் எல்லோர் வாழ்விலும் வந்தபடிதான். அன்டலூசியா பிரதேசத்தின் நீளக் கருங்கூந்தல் கொண்ட அழகியாய், அழகிய கண்களைக் கொண்டவளாய் அவளுடைய முகத்தை அவன் நெடுநாள்களுக்கு நினைவில் வைத்துப் போராடிய வண்ணம் இருக்கிறான். அவனுடைய பயணங்கள் பற்றி அவன் அவளுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்ற பொழுதும், அவன் புத்தகங்கள் வாசிக்க முடியுமான ஒருவன் என்று அவன் அறிந்து கொள்கின்றபொழுதும் அவளுடைய கண்களில் அவன் காட்டும் பிரமிப்பில் அவன் ஆழமாய் இறங்குகிறான் ஆயினும் அவனது இலட்சியத்தை நோக்கிய கூர்ப்பயணத்தில் பெண், மற்றும் அவன் கண்கள் போல மின்னும் தற்காலிக அழகுகளை மறந்தாக வேண்டும் என்றும் அவன் சொல்லித் தருகிறான். மாற்றத்துக்குத் தயாராகும் உள்ளம் இலட்சியத்தை அடைவதில் மிக முக்கியம் என்று பாடங்கள் கற்கிறோம் நாம்.

செம்மறியாடுகளின் எளிய வாழ்க்கையைத் தன்னுடையதோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான் சாண்டியாகோ அடிக்கடி. ஒருபோதும் எந்த தீர்மானத்தையும் மேற்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் செம்மறியாடுகளுக்கு இல்லை என்பது பற்றியும், உணவையும் நீரையும் பற்றிய அக்கறைகள் மட்டுமே அவைகளை இயக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பது பற்றியும், அவைகளின் நாட்கள் எப்போதும் ஒன்று போலவே இருப்பது பற்றியும், அவை எந்த ஒரு நூலையும் படிப்பது பற்றி அக்கறை செலுத்துவதில்லை என்பது பற்றியும், பயண வெளியில் புதுப்புது அனுபவங்களின் விவரிப்பை அவை புரிந்து கொள்வதில்லை என்பது பற்றியும், உள்ளூணர்வை சார்ந்த வாழ்க்கை ஒன்றை அவை வாழவில்லை என்பது குறித்தும் நன்றியறிதலாய் எப்போதும் தனது இறைச்சியையும் மயிரையும் வழங்கு பவை என்பது பற்றியும் தன்னை அவை நம்புவது பற்றியும் சாண்டியாகோ அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்கிறான். படிமங்கள், குறியீடுகளாக செம்மறியாடுகள் பெரும் கதைகளை முன்வைக்கின்றன.

துல்லியமான தன் அனுபவக்கதையா இந்த அருமையான நாவல்? ஆம் என்கிறார் பாலோ கொயலோ. சாண்டியாகோ தானேதான் என்கிறார் அவர். ஒரு நடுத்தர குடும்பத்தில் பிறந்த நூலாசிரியர் பாலோ கொயலோ எப்போதும் சமுதாயத்தின் வழமை யான போக்கிற்குக் கட்டுப்படாதவராக இருந்தார், புதியவற்றைத் தேடிச் செல்கிற ஒருவராக இருந்தார். அவருடைய தந்தை பெட்ரோ கீமோ கொயலோ டிசோலா ஒரு பொறியியல் வல்லுனர். தாய் ஒரு குடும்பத் தலைவி. ஆரம்பத்தில் பாலோ கொயலோ ஒரு

கலைஞராக விரும்பினார். ஆனால் அவருடைய பெற்றோருக்கு அதில் உடன்பாடு இருக்கவில்லை. கண்டிப்புக்குப் பெயர்போன கத்தோலிக்க பள்ளி ஒன்றில் படித்த அவர், அந்தச் சூழலில் தன்னுடைய உண்மையான விருப்பத்தைக் கண்டறிந்தார். அவர் ஓர் எழுத்தாளராக ஆக விரும்பினார். ஆனால் அவருடைய பெற்றோர் அவருக்கு வேறு திட்டங்களை வைத்திருந்தனர். இலக்கியத்தின்மீது அவர் கொண்டிருந்த அர்ப்பணிப்பை ஒடுக்குவதற்கான அவர்களுடைய முயற்சிகள் தோல்வியுற்றபோது, அவருக்கு மனநோய் இருந்ததற்கான ஓர் அடையாளமாக அதை அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டனர். பாலோ கொயலோவுக்குப் பதினேழு வயதாக இருந்த நேரத்தில், அவருடைய தந்தை இரண்டு முறை அவரை ஒரு மனநோய் மருத்துவமனையில் கொண்டு சேர்த்தார். அங்கு மின்னதிரச்சி சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. அவர் ஒரு நாடகக் குழுவுடன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு ஒரு பத்திரிகையாளராக வேலை செய்யத் தொடங்கிய போது, அவருடைய பெற்றோர் மீண்டும் அவரை அந்த மனநல மருத்துவமனையில் சேர்த்தனர்.

நூலாசிரியரான கார்லோஸ் காஸ்டனெடா வின் அடியொட்டி, இலத்தீன் அமெரிக்கா நெடுகிலும் பயணம் செய்தார். நாடகங்களில் பணியாற்றினார். பத்திரிகைத் துறையில் சிறிது காலம் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். இசைத் தயாரிப்பாளரான ரெளல் சிக்காஸூடன் ஒரு பாடலாசிரியராக அவர் இணைந்தார். பிரேசிலின் ரொக் இசைச் சூழலை அவர்கள் முற்றிலுமாக மாற்றியமைத்தனர். 1973இல் ரெளலும் பாலோவும் “ஓல்ட்ரேனேட்டிவ் சொசைட்டி” என்ற ஓர் அமைப்பில் சேர்ந்தனர். தனிமனிதர்களின் கருத்து சுதந்திர உரிமைக்காகப் போராடிய அமைப்பு அது. அதிக சுதந்திரம் வேண்டும் என்று வன்புறுத்தி அது தொடர்பான பல நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை அவர்கள் இருவரும் வெளியிடத் தொடங்கினர். அந்த அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, ராணுவப் படைக்குழு ஒன்று பாலோ கொயலோவைக் கடத்திச் சென்று சித்தரவதை செய்தது.

இந்த அனுபவம் அவரை ஆழமாக பாதித்தது. இருபத்தாறாவது வயதில், எப்போதும் ஆபத்தை எதிர்தோக்கிய ஒரு வாழ்க்கையைத் தான் வாழ்ந்தது போதும் என்று தீர்மானித்த அவர், ஓர் இயல்பான வாழ்க்கையை வாழ விரும்பினார். இசைத் துறையில் அவர் ஓர் அதிகாரியாக வேலை செய்தார். புத்தகங்கள் எழுதுவதற்கு அவர் முயற்சி செய்து பார்த்தார். ஆனால் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு ஓர் அந்தியருடன் அவருக்குத் தொடர்பு ஏற்பட்ட பிறகுதான் எழுதுவதைப் பற்றி அவர் தீவிரமாகச் சிந்தித்தார். அந்த அந்தியர் முதலில் பாலோ கொயலோவின் கனவில் வந்தார். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு, பாலோ அவரை ஆம்ஸ்டர்டாம் நகரில் ஒரு உணவகக் கடையில் சந்தித்தார். யாலோ மீண்டும் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாற வேண்டும் என்றும், மந்திரஜாலத்தின் ஆபத்தற்றப் பக்கத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் அந்த அந்தியர் அவரிடம் பரிந்துரைத்தார். வரலாற்றின் இடைக் காலத்தில் புனிதப் பயணியர் பின்பற்றிய ஒரு பாதையின்

வழியாக சான்டி யாகோ நகருக்கு ஒரு நடைபயணம் மேற்கொள்ளும் படியும் அவர் பாலோ கொயலோவை ஊக்குவித்தார். அவர் அந்தப் புனிதப் பயணத்தை முடித்து ஓராண்டுக்குப் பிறகு, 1987ல், “த பில்கிரிமேஜ்” என்ற நூலை எழுதினார். அதில் பாலோ கொயலோ தன்னுடைய அனுபவங்களை விவரித்திருந்ததோடு சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் அசாதாரணமான விஷயங்கள் நிகழுகின்றன என்ற தன்னுடைய கண்டு பிடிப்பையும் விளக்கியிருந்தார். ஓராண்டுக்குப் பிறகு, “ரசவாதி” என்ற முற்றிலும் வித்தியாசமான இந்த நூலை அவர் எழுதினார். அதன் முதல் பதிப்பு வெறும் 900 பிரதிகள் மட்டுமே விற்பனையாகியது. எனவே, அதை மீண்டும் வெளியிட வேண்டாம் என்று அந்தப் பதிப்பகம் தீர்மானித்தது. ஆனால் பாலோ தன்னுடைய கனவைக் கைவிட்டுவிட விரும்பவில்லை. அவர் அந்தப் பதிப்பகத்தைவிடப் பெரிய பதிப்பகம் ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தார். இதைத் தொடர்ந்து, “ரசவாதி” நூலும், “த பில்கிரிமேஜ்” நூலும் வெற்றிகரமாக விற்பனையாகும் நூல்கள் பட்டியலில் இடம்பிடித்தன. “ரசவாதி” நூல், பிரேசிலின் இலக்கிய வரலாற்றில் வேறு எந்தவொரு புத்தகத்தையும்விட மிக அதிகமான பிரதிகள் விற்பனையாகியது. புத்தகத்தில் பின்னிணைப்பாய் இந்தத் தகவல்கள் காணக்கிடைக்கின்றன.

இந்த புத்தகத்தில் சான்டியாகோவின் பயண வெளியில் அவனோடு அவன் வாசிக்கும் புத்தகங்கள் கூட வருகின்றன. கனமான மேலங்கி மற்றும் செம்மறியாடுகள் என்பனவும் வருகின்றன. சான்டியாகோ தன் கனவை ஒவ்வொரு நாளும் வாழுகிறான். தந்தை, மற்றும் அவருடனான உரையாடல்களின் ஞாபகங்கள் கூடவே வருகின்றன. கடல், பாறைகள், நகரங்கள், பெண்கள் என்று வெவ்வேறு விதமான தரிசனங்களை அவன் உணருகையில் அவன் நினைக்கிறான், “கடவுளை கிறிஸ்தவப் பயிற்சிப் பள்ளியில் நிச்சயமாக கண்டு கொண்டிருக்க முடியாது” என்பதை. எல்லையற்றுப் பரந்த பிரபஞ்சத்தில் பயணிக்க நேருகின்ற ஒவ்வொரு புதிய பாதையிலும் அவன் கடவுளின் ஆன்மாவைக் காண்கிறான். ஆன்மாவிற்குப் பரவசமுட்டுகின்ற ஞானத்தை உள்ளடக்கிய எளிய எளிதும் சக்திவாய்ந்த சிந்தனையை ஒவ்வொரு வரியிலும் ஒரு வேதப் புத்தகத்தைப்போல முன்வைக்கிறான் அவன். வசீகரமான, உணர்வுகளைத் தட்டியெழுப்புகின்ற, மனிதாபிமானத்தைப் போற்றுகின்ற அவனது கதை, நம்முடைய கனவுகளின் சக்திக்கும், நம்முடைய இதயம் சொல்லுவதைக் கேட்க வேண்டியதன் முக்கியத்துவத்திற்குமான ஒரு நிரந்தரச் செய்தியைப் பற்றியதாய் இருக்கிறது. வெகு அருமையான கதை நகர்த்தல் பாணி கைகூடி இருக்கிறது பாலோ கொயலோவுக்கு. புத்தகம் முழுவதுமே பாலோ கொயலோ சொல்லும் செய்தி யாதெனில், ஒரு கனவு நனவாவதற்கான சாத்தியக்கூறு இருப்பதுதான் வாழ்க்கையை சுவாரசியம் ஆக்குவதாக. மிகப்பெரிய உண்மை அது.

தன் பயணவழியில் கனவுகளுக்கு பொருள் கூறும் ஒரு பெண்மணியின் இல்லத்துக்குப் போகிறான் சான்டியாகோ. குறவர்குலத்தினர் பற்றிய பால்யக்கதைகளில் அவன் அறிந்திருந்தான் அவர்கள் மற்றவர்களை ஏய்த்துப் பிழைப்பு நடத்துபவர்கள் என்றும், அவர்கள்

சாத்தானுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டவர்கள் என்றும், குழந்தைகளைக் கடத்தி மர்ம முகாம்களுக்குக் கூட்டிப் போய் அடிமைபோல நடத்துவர் என்றும். அப்படி அவன் அறிந்திருந்தவை முதலில் அவனுக்குள் ஒரு அச்சத்தை விளைவிக்கின்றன. எனினும் அங்கிருந்த யேசுபிரானின் திருவுருவப்படம் ஒரு ஆறுதலையும் அளிக்க, பரலோக மந்திரங்களை உச்சரித்தபடி அவன் அங்கே அமர்ந்திருப்பான். மதத்தின் பேரால் நிகழ்த்தப்படும் வஞ்சகங்கள் பற்றிய விபரிப்புக்காய் பாலோ கொயலோ இந்த காட்சியை சேர்த்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். தந்திரங்களின் உச்சம் அவள். புரிந்து கொள்கிறான் சாண்டியாகோ.

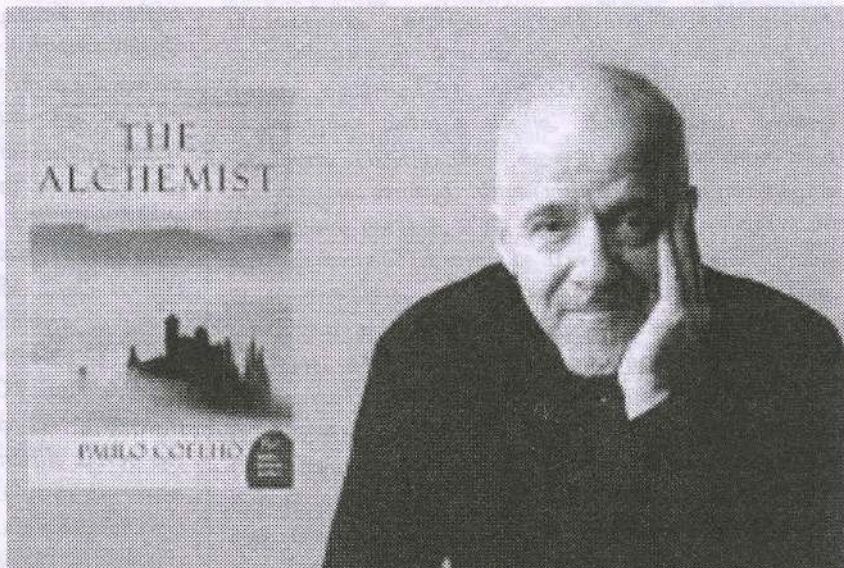
எனினும் சினமில்லை அவனிடம். அவனது பாத்திரப் படைப்பின் அழகே அதுதான். எவரையும் புரிந்து கொள்ளும் அவனின் மனசின் மொழி அழகானது. அவன் கேட்ட வாக்குறுதியை நிறைவேற்று வதாக வாக்களித்து அவனிடம் இருந்து அவன் அழகுற விடை பெறுவான். ஒரு அழகிய கலைநயமிக்க சினிமாவின் காட்சியைப் போல அவன் முகம் விரிகிறது எனக்குள்.

பாலோ கொயலோவிடம் கேட்கப்படுகிறது, ஒரு பேட்டியில். “உங்களுடைய புத்தகங்களைத் திரைப்படங்களாக எடுப்பது பற்றி ஏதேனும் யோசனை இருக்கிறதா?”

அவர் சொல்கிறார், “வார்னர் பிரதர்ஸ் தயாரிப்பில் ரசவாதி புத்தகத்தைப் படமாக எடுக்கத் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒரு புத்தகத்தை மட்டுமே திரைப்படமாக எடுக்க நான் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறேன். வேறு எந்தப் புத்தகத்தின் திரைப்பட உரிமையையும் விற்கும் எண்ணமில்லை எனக்கு நான் சர்வதேச அளவில் பிரபலமடைய தொடங்கியிருந்த காலகட்டம் அது. எனவே, என் புத்தகம் ஒரு திரைப்படமாக வருவது முக்கியம் என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் அது அவ்வளவு முக்கியமல்ல என்பதைப் பிறகுதான் நான் உணர்ந்தேன். எப்போதும் ஒரு வாசகர்தான் இயக்குநர், அவர்தான் கதாபாத்திரங்களுக்கு ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார், மற்ற அனைத்து வேலைகளையும் செய்கிறார். என்னைப் பொருத்தவரை அதுதான் மிகவும் முக்கியம்.

ஒரு புத்தகம் என்பது ஒரு வாசகரின் மனத்தில் இடப்பெறுகின்ற ஒரு திரைப்படமாகும். அதனால்தான் நாம் திரைப்படங்களுக்குச் சென்றுவிட்டு, “இதைவிட அந்தப் புத்தகம் அதிகச் சிறப்பாக இருந்தது” என்று கூறுகிறோம். எனவே என்னுடைய புத்தகங்களைத் திரைப்படங்களாக எடுப்பதற்கான உரிமைகளை விற்பதை அன்றோடு நான் விட்டுவிட்டேன்.”

பாலோ கொயலோவின் கதை இத்துடன் முடியவில்லை. இன்னும் நீளமானது. அவர் இன்னும் ஏராளமான வெற்றிகரமான நூல்களை எழுதியுள்ளார். உலகம் நெடுகிலும் எண்ணற்ற மக்களின் இதயங்களைக் கொள்ளை கொண்டுள்ள நூல்களில் முக்கியமானவை

பிரிடா, த வேல்கிரீஸ், மக்தூப், பை த ரிவர் பியரா ஐ ஸேட் டவுன் அன்ட் வெப்ட், த ஃபிஃப்த் மவுண்டன், மேனுவல் ஆஃப் த வாரியர் ஆஃப் த லைட், வெரோனிகா டிஸைட்ஸ் டு டை, த டெவில் அன்ட் மிஸ் பிரிம், லெவன் மினிட்ஸ், த சஹீர், லைக் த ஃப்லோயிங் ரிவர், த விச் ஆஃப் போர்ட்டோபெல்லோ, த வின்னர் ஸ்டேன்ட்ஸ் அலோன், ஆலெப், மேனுஸ்கிரிப்ட் ஃப்வுன்ட் இன் ஆப்பிரிக்கா, அடல்ட்டரி, த ஸ்பை, மற்றும் ஹிப்பி என ஏராளமான கதைகள். அவரது எழுத்தின் ரசிகையாய் ஆகியாயிற்று. இப்போதே படிக்க மாட்டோமா அத்தனையும் என்று ஆகிவிட்ட நிலை மனசுக்கு. என்ன சொல்ல..?

“ரசவாதி”யிலே சாண்டியாகோ தேடிப்போன அது என்ன பொக்கிஷம் என்பது பற்றியும், வழியில் எதிர்ப்படும் முட்டுக்கட்டைகளை சாண்டியாகோவால் சமாளிக்க முடிந்ததா என்பது பற்றியும் தொடர்ந்து பார்க்க முடிகிறது அந்த நூலில். லௌகிகப் பொருட்களைத் தேடுவதில் தொடங்குகின்ற ஒரு பயணம், தனக்குள் இருக்கும் பொக்கிஷத்தைக் கண்டறிகின்ற ஒன்றாக மாறுகிறது. பார்க்கப்போனால் நாமேதான் சாண்டியாகோ என்றும் காணுகிறேன் நான். நாம் காணும் பிரபஞ்சத்திலே பாறைகள் ஆகட்டும் மற்றும் நீர்நிலைகள் ஆறுகள் குளங்கள் சமுத்திரங்கள் எவையும் ஆகட்டும் அவை எல்லாவற்றுக்கும் ஓர் ஆன்மா இருக்கிறது என்று புரிந்து கொள்கிறேன் வலுவாக. என்னைப் பொருத்தவரை “ரசவாதி” யை என் நட்புகள், உறவுகள், மாணவர்கள் அனைவருக்குமாய் அறிமுகம் செய்யத் தொடங்குகிறேன் இனி.

“எந்தவொரு மொழியையும் கற்றுக் கொள்ளுவதற்கான ஒரே வழி தவறுகள் செய்வதுதான். நான் என்னுடைய தவறுகளைச் செய்தேன். ஆனால் பிறகு, வழிநடத்துகின்ற அறிகுறிகளுடன் நான் என்னை பிணைப்புக் கொள்ளத் தொடங்கினேன். கடவுளின் இந்த மௌனக் குரல்தான் நான் இருக்க வேண்டிய இடங்களுக்கு என்னை வழிநடத்திக் கூட்டிச் செல்லுகிறது.” என்று சொல்லும் சாண்டியாகோவோடு, பாலோ கொயலோவோடு பயணத்திலிருக்கிறேன் இனி.

கடற்கரையில் ஒரு மதியம்!!

ஈவிரக்கமின்றி

நிலத்தில் உள்ள யாவற்றையும்
பொசுக்கிக்கொண்டிருந்த
மத்தியானச் சூரியனின் எரிப்பில்
ஆட்சியாளரின் மெத்தனம்
தெரிந்தது....!

வில்லவாசியினால்
காய்ந்து போயிருந்த சாமானியனின்
வயிறுபோல இருந்த கடற்கரையில்
திடீரென்று சாடையாகத் தூறிய
நிலம் நனைக்காத் தூறலில்
பட்ஜெட் நிவாரணம்
பகிரங்கமாகத் தெரிந்தது.....!

கண்ணை மூடியபடி
பால் குடிக்கும் பூனைகளைப்போல
தாழம் புத்ர மறைவில்
தங்களின் ஆடை மறந்திருந்தவர்களின்
அங்கங்களை விசிலடித்தபடி
தடவிச்சென்ற சற்றே சூடான
தென்றலில் வேலையில்லா
விடலைகளின் பார்வை வெறித்தது....!

மூச்சிரைத்தபடி பஞ்சியோடு வந்து
மெது மெதுவாகக் கரையினைத் தடவிய
மதிய நேர அலைகளில் ஓய்வு
வயது நீடிக்கப்பட்ட ஊழியரின்
இயலாமை தெரிந்தது....!

ஆங்கங்கே சிதறியபடி இருண்டு
கிடந்த கடற்கரையோரப் பாறைகளில்
வேலை வாய்ப்பு நிராகரிக்கப்பட்ட
இளையவர்களின் மன
இறுக்கம் தெரிந்தது....!

ஓரமாக ஒற்றைக்காலில்
வெய்யிலில் வாடியபடி
நிற்கிற கொக்கின் பார்வையில்
உரத்துக்கு காத்துக்கிடக்கிற
உழவனின் ஏக்கம் தெரிந்தது....!

வில்லக்கட்டுப்பாடு நீக்கப்பட்டபின்
வெளிவந்த அரிசி போல
பாறை இடுக்கில் இருந்து
வெளிவந்து ஊரத் தொடங்கிய
நண்டுகளில் இன்னொரு
தட்டுப்பாட்டைத் தேடுகிற
வியாபாரியின் பரபரப்புத் தெரிகிறது....!

இவற்றை எல்லாம் பார்த்துச்
சலித்ததனால் தமக்குள்ளே
கதைத்தபடி
எங்கோ தொலைதூரத்துக்கு
பறந்து கொண்டிருக்கின்ற காகங்களின்

முகத்தில் தெரிகிறது சிகரெட் நுனி
நெருப்புப் போல எரிகின்ற
வெறுப்புற்ற இளைஞர்களின்
கண்டுகொள்ளப்படாத மனது....!

கண்டுகொள்ளப்படாத நெருப்பு எங்கே
இன்னொருமுறை தேசத்தின்
விரல்களைச் சுட்டுவிடுமோ என்று
ஏங்கியபடி
முன்பு முடமாகிப்போன தன் கால்களை
இழுத்தவாறே நடந்து போகிறது
ஏதிலியாகிப் போன மைனா ஒன்று....!

திருப்தி!!

பிள்ளையார் கோவில்
வாசலில் நின்றது ஒரு பெரிய அரசமரம்
தனக்கு மட்டுமே
அந்த மரம் சொந்தம் என்ற
இறுமாப்பில் இறுதி வரை இருந்தார்
பிள்ளையார்....

ஒரு நாள்
விடிகாலை இருளோடு
இருளாக அதன் கீழ்
வந்து அமர்ந்திருந்தார்
கௌதமர்...

கௌதமர் முகத்தில்
இனம் புரியாத திருப்தி
அவரின் திருப்தியின்
காரணம் விளங்காத
பிள்ளையார் முகத்திலோ
அதிருப்தி கலந்த திகைப்பு...

பனை மரத்தை தெரிவு செய்யாமல்
விட்டதற்காகக் கௌதமர்
திருப்திப் பட்டது
எங்கே பிள்ளையாருக்குத்
தெரியப் போகிறது....

கௌதமர் தன்னைத்
தெரிவு செய்திருக்கக்
கூடாதா என்ற செல்லடியில்
முடியிழந்த பனை மரத்தின்
கவலை கௌதமருக்குத்
தெரிந்திருக்க ஞாயலில்லை...

கட்டாக்காலி மாடுகள் !!

ஏவல் பேய்களைப்போல
வந்த என்பக்கத்துக்
காணிக்காரனின் கட்டாக்காலி மாடுகள்

கந்தையா புத்ரமானந்தன
கவிதைகள்

வேலியாய்ந்து வந்து
எனது காணிப் புற்களை
வறுகி வறுகி மேய்ந்ததைப்
பார்க்கையில் பசிக்கு மேய்வதைவிடப்
புற்களை அடியோடு
இல்லாமல் செய்கின்ற
அசரத்தனமே தெரிந்தது....

மேய்ந்து ஓய்ந்து விலகிப் போன
மாடுகளுக்கும் தெரியவில்லை
மாட்டுக்காரனுக்கும் தெரியவில்லை
என் காணியில் மேயாது
விடப்பட்ட வேர்களில்
இருந்து புற்கள் ஒருநாள்
துளிர்ந்து எழும் என்பது...

மேய்ச்சலுக்குப் பழக்கப்பட்ட
எனது பக்கத்துக் காணிக்காரனின்
மாடுகள் எனது காணியில்
புல் இல்லாததால் அவனது
காணியில் மேயத்தொடங்கியபோது
எனது வலியினை
அவன் மெல்ல மெல்ல
பெறத் தொடங்கினான்
அவன் சொல் கேளாத மாடுகள்
தம்பாட்டில் மேய்ந்து
கொண்டிருந்தன...

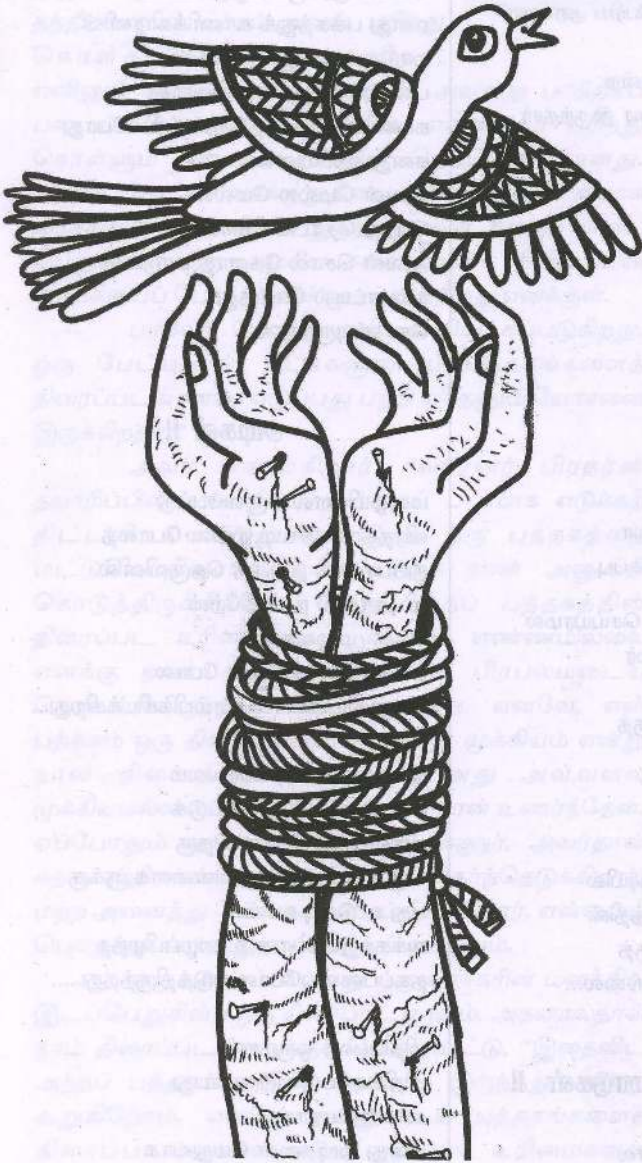
அடிகள் !!

மழையினால் கழுவப்பட்டு
விரதகால சட்டிபானை போலத்
துப்பரவாக இருந்த தெருவினில்
விடிகாலை நடக்கிறேன்
தெரு முழுவதும்
எங்கள் அடுக்களை போல
வெறுமையினால் நிரம்பிக்கிடக்கிறது...

இயலாமைகள் ஊர்வலம்
போனதனால் மிதிபட்டுக்
களைத்துப் போன தெரு
வருசப் பிறப்புக்கு பிள்ளைகளுக்கு
புது உடுப்பு வாங்க
வக்கற்றுப்போன உழைப்பிழந்த
தகப்பனைப்போல படுத்திருந்தது.....

மிதிப்பவர் ஒருநாள்
மிதிக்கப்படுவார் என்பது
விளங்கியதால்
எனது அடிகளை மெதுவாக
வைத்தே தெருவினை
மிதிக்கிறேன் மிதிபடும்
தெரு ஒருநாள்
எனக்கெதிராகத் திரும்பும்
என்பது எனக்குத் தெரியும்...

உண்மையின் எல்லை

சிவ. ஆரூரன்

“பெரிய தம்பி... அப்பா கதை சொல்லப் போறார்; வா” என அக்காவின் குரல் கேட்டு அறைக்குள் செல்கிறேன். கட்டிலில் அப்பா படுத்திருக்க அருகே அக்காவும் தம்பியும் சக்கப்பணிய உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். அவர்களோடு நானும் சேர்கிறேன்.

பஞ்ச பாண்டவரின் ஒற்றுமை பற்றிய கதையை நேற்றுக் கூறியிருந்தார். சகோதரர்கள் ஒற்றுமையோடு வாழ வேண்டும் என வலியுறுத்தும் கதை அது. இன்று சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் கதையைக் கூறுகிறார். இடையில் நான் குறுக்கிடுகிறேன்: “அப்பா... பருந்து, புறா எல்லாம் எங்களைப் போல கதைக்குமோ?”

“முந்தி அதுகள் எல்லாம் கதைத்தன. பிறகு கெட்ட காலம் வந்தாப்பிறகு, அதுகளுக்கு கதைக் கேலாமல் போட்டுது” என்கிறார்.

“ஓ... பாட்டி வடைசுட்ட கதையில் காகமும் நரியும் கதைச்சது தானே” என்கிறான் அக்கா. அவளின் கூற்றை அப்பா ஆமோதிக்க நானும் நம்பிவிடுகிறேன். பறவைகள், மிருகங்கள் பேசிய காலத்தில் பிறந்திருந்தால் எவ்வளவு நல்லது என நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அப்பா சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் கதையை கூறி முடித்தவேளை எவ்வித சந்தேகமும் இன்றி அது நடந்தேறிய கதை என நம்பிவிடுகிறேன். இப்படியாக அப்பா கட்டுநாயக்கவிலிருந்து வந்து நிற்கும் வேளைகளில் நீதிக்கதைகள் பல கூறுவார். அத்தோடு நின்று விடாது நாமும் கதையில் கூறப்படும் நீதிகளைப் பின்பற்றி ஒழுக வேண்டும் எனவும் கதை முடிவில் கோரிக்கை வைப்பார். நாங்களும் உடன்படுவோம்.

அப்பா கூறும் நீதி போதனைகளை நான் பின்பற்ற முயன்றிருக்கிறேன். சில தடவை வழுவியிருக்கிறேன். அப்படி வழுவிய போதெல்லாம் அப்பா என்னைத் தட்டிக் கொடுத்து எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். பாடசாலையில் உமா ரீச்சர் “பொய் சொல்லக் கூடாது” என்று சொல்லித் தரும் போது, ஏன் அப்படிச் சொல்கிறார் என யோசித்த துண்டு. உண்மை பேசுவதில் அப்படி என்ன சிரமம். நடந்ததை அப்படியே கூறிவிடுவது தானே, உண்மை.

அக்காவும் தம்பியும் சண்டை பிடித்தாலோ அல்லது அக்கா தன் தோழிகளோடு விளையாடும் போது ஏதாவது முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டுவிட்டாலோ, நடந்ததை அறிய அப்பா என்னையே அழைத்து விசாரிப்பார். என் சாட்சியே செல்லுபடியாகும். அதைக் கொண்டே நீதி வழங்குவார் இதற்கு மேல் நான் யாருடனாவது சண்டை போட்டாலும் என்னிடமே அப்பா வாக்கு மூலம் பெற்று, அதையே உண்மையென எடுத்துக் கொள்வார். அப்பா அப்படி நடந்து கொள்வது என்னை நானே உயர்வாகக் கருதும் நிலையை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அப்பா பருத்தித்துறை, நெல்லியடி போன்ற இடங்களுக்குச் செல்லும் போது என்னையும் சைக்கிளில் ஏற்றிச் செல்வார். இனிப்பு வாங்கித் தருவார். இவையாவும் உண்மை பேசுவதால் அப்பாவினால் எனக்குக் கிடைக்கும் சன்மானங்கள் எனக்குக் கரும்பும் கிடைக்கிறது; கைக்கூலியும் கிடைக்கிறது.

ஒரு முறை அம்மாவின் மணிக்கூட்டை

எடுத்துப் பார்க்கிறேன். அது ஓடாது இருக்கக் கண்டு, அது பழுதடைந்து விட்டது என எண்ணி அதன் முன்களை அனைந்து பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன். அதன் முகக் கண்ணாடியை சத்தக்கக் காம்பினால் தெண்டித் திறக்க முயன்று முடியாமல் போகிறது. வேறு வழியின்றி கல்லால் குற்றி உடைத்துச் சோதனை செய்து பார்க்கிறேன். ஒரு கட்டத்தில் அக்கா கண்டுவிட்டு அப்பா விடம் கூறிவிடுகிறாள். அப்பா என்னைக் கூப்பிட்டு, “நீயோ உடைச்சனீ?” என்று சற்றுக் கோபமாகக் கேட்கிறார். நான் மெளனமாக நிற்கிறேன் “உண்மையைச் சொன்னால் ஒண்டும் செய்ய மாட்டன்” என அப்பா உறுதியளிக்க, “நான் தான் உடைச்சனான்” என்கிறேன்.

“ஏன் உடைச்சனீ?”

“அது ஓடாத மணிக்கூடு, அப்பா. உள்ளூக்க என்ன கிடக்கெண்டு பாக்க உடைச்சனான்.”

அப்பாவுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. அம்மா குறுக்கிட்டு, “தம்பீ... அது நல்ல மணிக்கூடு வைன்ட் குடுத்தால் ஓடும்” என்கிறார்.

வைன்ட் (Wind) பற்றி எனக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. அப்பா சில அறிவுரைகளை வழங்கி என்னை அனுப்பி வைக்கிறார். அன்றைய நாள் அப்பா மிளகாய் அரைப்பதற்கு வெளியே செல்லும் போது என்னையும் சைக்கிளில் ஏற்றிச் செல்கிறார். உண்மையை ஒத்துக் கொண்டதால் கிடைத்த வெகுமதி அது.

அப்பா தன் நண்பர் ஒருவரோடு பேசும் போது, “... பிள்ளையள் எப்பிடி வரவேணும் என்கிறது நாங்கள் வளக்கிறதில் தான் இருக்குது. எங்கட மூத்தவர் ஒருக்காலும் பொய் சொல்ல மாட்டார். தான் செய்த பிழையையும் மறைக்காமல் ஒத்துக் கொள்ளுவார்...” என்கிறார். எனக்கும் அது கேட்கிறது. புளுகமாக இருக்கிறது.

நான் மூன்றாம் ஆண்டு படிக்கும் போது, 1987 இல் இரண்டாம் தவணைப் பாடசாலை நடந்த காலப்பகுதியில் வடமராட்சியில் ஒப்பரேஷன் லிபரேஷன் படை நடவடிக்கை ஆரம்பமாகிறது. உலங்கு வானூர்தி வீசிய துண்டுப் பிரசுரத்தின்படி ஊர் மக்கள் இடம் பெயர்ந்து முத்துமாரி அம்மன் கோயிலுக்குச் செல்கின்றனர்.

“நாங்கள் வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட வேண்டி வராது! நம்பிக்கையோடு இருக்கோ” என அப்பா எங்களிடம் கூறுகிறார்.

அம்மா அப்போது கர்ப்பவதியாக இருந்தமையும் குழந்தைப் பேறுக்கான நாள் நெருங்கி வந்தமையும் அப்பா இடம்பெயர மறுத்தமைக்குப் பிரதான காரணம் இடம்பெயராது வீட்டிலிருப்பது எனக்கும் அக்காவுக்கும் தம்பிக்கும் வருத்தமாக இருக்கிறது. எம் தோழர்கள் யாவரும் இடம் பெயர்ந்து சென்று விட்டமையால் எமக்கு விளையாட்டுத்துணை கிடையாது. இடம் பெயர்ந்து முத்துமாரி அம்மன் கோயிலில் எம் தோழர்கள் யாவரும் இரவு பகலாக விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட வேதனையாக இருக்கிறது.

அயல் வீடுகளில் இருந்த வயோதிபர்கள் இடம்பெயர மறுத்து நிற்கும் அப்பாவிற்ரு ஆலோசனை கூறுகின்றனர். “தம்பீ... பிள்ளையளை வைச்சுக்

கொண்டிராதை. எங்கையாவது கூட்டிக் கொண்டு போ.”

“இந்த நேரம் வெளிக்கிட்டுப் போய் சீரழிய ஏலாது என்ற பிள்ளையள் எல்லாம் நண்டும் குஞ்சுகளுமாக இருக்குதுகள். நான் வீட்ட இருக்கப் போறன். நடக்கிறது தான் நடக்கும்” - இதுவே எப்போதும் அப்பாவின் பதில்.

அப்பம்மாவின் வீடு தோட்ட வெளிக் கு அப்பால் சற்றுத் தொலைவில் இருக்கிறது. அப்பம்மா அன்று எம் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பது அலம்பல் வேலியூடு தெரிகிறது. ஏதோ தகவலோடு வருகிறார் என்றபடி காத்திருக்கிறோம். அவர் படலையூடு உள்வரும் போதே, “தம்பி... நீ தனிய இருந்து என்ன செய்யப் போறாய்? அங்கை பெட்டையும் வெளிக் கிட்டிட்டான். கடுக்கண்ட பொடியளை வைச்சுக் கொண்டு அவள் என்ன செய்வாள். கொத்தான் இன்னும் வெளிக்கிடேல்லை. அவன் தான் உன்னட்ட ஒரு கதை கேட்டுக் கொண்டு வரச் சொன்னான்...” என்றவர் அம்மாவைப் பார்த்து, “தங்கைச்சிக்கும் இரண்டு மூண்டு நாளைக்குள்ள பிள்ளை பிறந்திடும் போல தெரியுது. நீயும் வெளிக்கிட்டு எங்கை போவாய்... சரி, உனக்கு சிங்களம் தெரியும் தானே. ஆமிக்காறனோட சமாளிப்பாய்தானே” என்கிறார்.

“ஆமி வந்தால்... பிறகு பாப்பம்” என்கிறார் அப்பா.

என்ன நீ, அங்கை அப்பா பள்ளிக்கூடத்தடிக்கு ஆமி வந்திட்டானாம் என்கு பாதம் சொல்லிச்சுது...”

“என்னம்மா!” அதிர்ந்த அப்பா, “நேற்றுத் தானே தொண்டைமானாறு காம்ப் உடைச்சவன். அதுக்கிடையில உடுப்பிட்டியைக் கடந்திட்டானோ” என்கிறார்.

“இஞ்சை கடற்கரையால வந்த ஆமி பொலிகண்டி சுந்தவனத்தில் நிக்கிறானாம்.”

“இவையள் என்ன செய்யிறது. பின்னுக்கு வந்து கொண்டிருக்கினம். நாளைக்கு நாளையிண்டைக்கு ஆமி ஊருக்குள்ள வந்திடுவான் என்கு கதைக்கினம்.”

“என்னம்மா, நாடி விட்டுப் போகுது.” அப்பா மெளனமாகி, சோழகக் காற்றில் அசைந்தாடும் வேப்பமரத்தையும் இரையும் பனங்கூடலையும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார். சற்று நேரத்தில் விறாந்தையில் அமர்ந்து, “அப்பு, கிட்டவா” என என்னைக் கூப்பிடுகிறார். அவரின் குரலில் உயிரில்லை. நான் அவருகே அமர்கிறேன்.

“அப்பு, நாளைக்கு ஆமி இஞ்சை வந்தால் சின்னப் பிள்ளையள் எண்டிட்டு உங்களிட்டத் தான் ஏதாவது கேப்பான். புலி மாமாக்கள் வீட்ட வாறவையோ? சாப்பாடு குடுக்கிறனீங்களோ? என்கு கேட்டால், இல்லை என்கு சொல்ல வேணும். உண்மையைச் சொல்லிப் போடாதை.”

அப்பாவின் முகத்தை நேரே பார்க்கிறேன். நான் பதில் கூறுமுன் அம்மா சொல்கிறார்: “தம்பீ... ஓம் எண்டால் அப்பாவை ஆமி சுட்டுப் போடுவான்.”

“இல்லை அம்மா! நான் ஆமிக்காறனிட்ட ஒண்டுஞ் சொல்ல மாட்டன்” என்கிறான்.

அப்பா மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய விமர்சனம் ஆழநோக்கிற்கான ஆரம்பக் குறிப்புகள்

■ இ.ஜீவகாருண்யன்

தமிழ்நாட்டுக்
கவிதைகளோ
விடுகதை, படிமம்,
புதிர் என்று போய்க்
கொண்டிருக்கிறது.
கவிதை
அனுவங்களுக்காக
அவர்கள்
நாயோட்டம்
ஒடுகின்றனர்.
கற்பனை சார்ந்தே
அவர்களது
கவிதைகள் உள்ளன.
நாமோ நிஜ
அனுவவங்களைக்
கவிதைகளாக
வார்க்கிறோம். இவை
பற்றி விமர்சன
ரீதியாக எம்மை
நிறுவிக்கொள்ள
வேண்டும்.

ஈழத்தில் நவீன இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொல்கின்றபோது நாம் பெரும்பாலும் நாவல், சிறுகதை, கவிதை என்ற மூன்று துறைகள் பற்றிய விமர்சனங்களையே கருத்தில் கொள்வோம். நாவல், சிறுகதை இரண்டும் நவீன இலக்கியங்கள் - 19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் ஐரோப்பாவில் தொடங்கி இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை 1950ம் ஆண்டுக்குச் சற்று முன்னதாகத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். எனவே நாவல், சிறுகதை இரண்டையும் நவீன இலக்கியம் என்று சொல்வதில் தவறேதுமில்லை. ஆனால் கவிதையைப் பொறுத்தவரை அப்படிச் சொல்ல முடியாமென்று தோன்றவில்லை. எனவே நவீன கவிதைகள் என்கின்றபோது இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன எண்ணக் கருக்களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். அவை மரபுக் கவிதைகளாகவும் இருக்கலாம், புதுக்கவிதைகளாகவும் இருக்கலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டாலும் இருப்பத்தோராம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டாலும் பண்டைய எண்ணப் போக்கைக் கொண்டிருந்தால் அவை நவீன கவிதைகள் ஆகாது.

விமர்சனம் முக்கியமானது. விமர்சனம் இல்லையென்றால் நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதைக் கண்டறிய முடியாது. இதை விளக்குதற்கு தமிழ்நாட்டு விமர்சனம் பற்றிச் சிறிது அறிந்து கொள்வது அவசியம். தமிழ்நாட்டு இலக்கியங்களைக் கலைத்துவமானவை, பொழுதுபோக்குகள் என இரண்டு பிரிவாக இனம் காண வைத்தவர் யார்? புதுமைப்பித்தன், பிச்சமுர்த்தி, லா.சா.ரா, கு.ப.ரா, மௌனி, தி.ஜானகிராமன், சுந்தர ராமசாமி போன்றோரைக் கலைத்துவமானவர்களாகவும் கல்கி, அகிலன், பார்த்தசாரதி, சாண்டில்யன் போன்றோரை பொழுது போக்குவ தற்காக அல்லது வியாபாரத்துக்காக எழுதுபவர்களாக இனம் காண வைத்தவர் யார்? நிச்சயமாக அங்கிருந்த விமர்சகர்களே க.நா.சு, சி.சு. செல்லப்பா போன்றோரது சேவை தமிழ்நாட்டு விமர்சனத்தைப் பொறுத்தவரை அளப்பரியது. "எழுத்து" வின் சேவை முக்கியமானது. "எழுத்து"வைத் தொடர்ந்து ஏராளமான சிறுபத்திரிகைகள் இன்றுவரை தீவிரமான விமர்சனத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

இனி ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு வருவோம். ஈழத்திலும் க.கைலாசபதி, கனக.செந்திநாதன், கா.சிவத்தம்பி, ஏ.ஜே.கனகரத்னா, மு.தளையசிங்கம், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், மு.பொன்னம்பலம், சி.சிவசேகரம், எம்.ஏ.நுஃமான், மௌனகுரு, சித்திரலேகா, செ.யோகராசா, அ.யேசுராசா போன்ற பலர் நிறையவே விமர்சனங்களை வைத்துள்ளனர். இவர்களது விமர்சனங்கள் எந்த வகையான தாக்கத்தை எம்மிடையே ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டைப் போல ஈழத்தில் யார் கலைத்துவமான எழுத்தாளர்கள், யார் சராசரி எழுத்தாளர்கள் என்ற தெளிவான கோட்டை வரைய முடியுமா? எவ்வளவுக்கு ஈழத்தவர்கள் கலைத்துவமான படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர் என்பதை இனம் காண முடியுமா? தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஈழத்தின் போக்கு எவ்வகையில் வேறுபட்டது? ஈழத்து இலக்கியத்தின் திசையை எது நிர்ணயிக்கிறது? இது போன்ற கேள்விகள் எழும்.

ஈழத்துக் கவிதைகள் பற்றி எனக்கு மிக உயர்வான அபிப்பிராயம் உண்டு. மஹாகவி தொடக்கம் இன்றுவரையுள்ள பல கவிஞர்கள் மிகக் காத்திரமான கவிதைகளைத் தந்துள்ளனர். நான் சுந்தரராமசாமிக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் இதுபற்றி எழுதியிருந்தேன். அதில் ஈழத்துக் கவிதைகள் தமிழ்நாட்டுக் கவிதைகளை

விடச் சிறந்தன எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதற்கு அவர் தான் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில்லையென்றும், என்னை அதுபற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதும்படியும் கேட்டிருந்தார். வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றோர் ஈழத்துக் கவிதைகளுக்கு உரிய இடம் கொடுக்காமல் புறக்கணிப்பதை அவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகளில் காண்கிறோம். இந்நிலை உடைக்கப்படவேண்டும். புதுக்கவிதையைத் தொடங்கியது. தமிழ்நாடாக இருந்தாலும் இலங்கையில் தான் அது உரியமுறையில் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. தா.ராமலிங்கம், சண்முகம் சிவலிங்கம், வ.ச.ஐ.ஜெயபாலன், மு.பொன்னம்பலம், யேசுராசா, சேரன், எம்.ர.நுஃமான், சு.வில்வரத்தினம், அகிலன் எனப் பலர் மிக அற்புதமான கவிதைகளைத் தந்துள்ளனர்.

தமிழ்நாட்டுக் கவிதைகளோ விடுகதை, படிமம், புதிர் என்று போய்க் கொண்டிருக்கிறது. கவிதை அனுவங்களுக்காக அவர்கள் நாயோட்டம் ஒடுகின்றனர். கற்பனை சார்ந்தே அவர்களது கவிதைகள் உள்ளன. நாமோ நிஜ அனுவங்களைக் கவிதைகளாக வார்க்கிறோம். இவை பற்றி விமர்சன ரீதியாக எம்மை நிறுவிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஈழத்துக் கவிதை பற்றி முன் வைக்கக் கூடிய துணிந்த இவ்வாறான ஒரு கருத்தை நாவல் சிறுகதை என்று வருகின்றபோது முன் வைக்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை. புதுமைப்பித்தனுக்கும், மௌனிக்கும் இணையான சிறுகதை எழுத்தாளர்களை இலங்கையில் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? முடியும் போலத் தோன்றுவதுண்டு, இல்லை போலப்படுவதுமுண்டு. காரணம் ஈழத்துத் தரமான சிறுகதைகளை நாமே இன்னும் கண்டு பிடிக்கவில்லை. விமர்சன ரீதியான முயற்சிகள் அதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

தி.ஜானகிராமனுக்கும் சுந்தரராமசாமிக்கும் இணையான நாவலா சிரியர்களை ஈழத்தில் காண முடியுமா? தயக்கத்துடன் இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும் போலிருக்கிறது. கலைத்துவம் என்று பார்க்கிற பொழுது நாவல்களைப் பொறுத்தவரை ஈழத்தவர்கள் பின் தங்கியிருப்பதாகவே படுகின்றது. ஆழமான பிரச்சினைகள் தொட்டு எமது நாவல்கள் பேசினாலும் கூட அவை கலைத்துவமாக உள்ளனவா என்ற கேள்விக்கு விடை கண்டாக வேண்டும். தமிழ்நாட்டு நாவல்களோடு மட்டுமல்ல உலக நாவல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். ஹெமிங்வே, காப்கா, ஆந்ரேழீடு நுட்காம்சன், சொல்சனிற்சன், காம்யு என்று வரும் உலக எழுத்தாள மேதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து எமது நிலையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஈழத்தில் மூன்று போக்குகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று முற்போக்கு, இரண்டாவது ஆத்மிக அடிப்படையிலான முதளைசிங்கம் தொடங்கிய போக்கு மூன்றாவது இவையிரண்டிலும் அடங்காத உதிரியான முயற்சிகள். இவர்கள் கலைத்துவம் பற்றி வெவ்வேறான அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டுள்ளனர். இல்கியங்கள் என்றால் என்ன? அவை என்ன நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது போன்ற கேள்விகளை எழுப்புகின்றனர். சிறுகதை, நாவல், கவிதை வடிவங்கள் இப்போதைய நிலையில் உயிர்ப்புச் சக்தியை இழந்து விட்ட சவலைகளாக மாறி வருகின்றன என்றும் அதனிடத்தில் இன்றைய காலத்தின் உயிர்ப்புடைய உள்ளடக்கத்தைத் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடியதான வடிவங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற குரல்கள் எழுத்து கொண்டிருக்கின்றன. நவீனத்துவத்தை மீறி வளரும் போக்குகள் முக்கியமாகப் பின் நவீனத்துவம் இத்தகைய போக்குகளுக்கு ஓர் உதாரணமாகும்.

ஈழத்தில் நாவல்களும், சிறுகதைகளும், கவிதைகளும் வெளிவருகின்ற அளவுக்கு ஆழமான விமர்சனங்கள் வெளிவருவதில்லையென்றே நினைக்கிறேன். இந்த நிலை மாறவேண்டும். கலை இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் அதனூடாக மனத்தின் ஈழத்தை நோக்கிய தேடலிலும், வாழ்க்கையை முழுமையாக்குவதிலும் அக்கறை கொண்ட விமர்சகர்கள் முன்வந்து தீவிரமாக இயங்க வேண்டிய காலம் இது.

வானம் பார்த்து தளராமனமுடன்...!

வரமென வந்தவள்
கரமதைத் தந்தாள்
பரமனின் பெயரால்
பக்தியாய் ஏற்றேன்
சிரமது கொண்டு
சிறப்பாய் நடந்தேன்
எவரது தயவிலும்
இயங்க மறுத்தாள்

நிலபுலம் எல்லாம்
நிறைந்தவள் இல்லை
பலமுடன் வாழ்வில்
பங்குகள் உள்ளாள்
கலையுடன் கல்வியும்
கனவுடன் கற்றாள்
தலைமைகள் ஏற்கும்
தகமைகள் பெற்றாள்

உழைப்பின் உயர்வு
உன்னதம் கொடுக்கும்
களைப்பினைப் பாராது
களந்தினில் இறங்கினேன்
உழைப்பினைப் பார்த்து
என்றுயிரகள் எழுந்தனர்
விழிப்புடன் கற்று
வெற்றிகள் பெற்றனர்

வாழ்க்கையின் தடங்கள்
வந்த வரலாறுகள்
தாழ்வுகள் கடந்தும்
தளரா மனதுடன்
நானும் அவளும்
கையின் தாங்கலாய்
வானம் பார்த்து
வழியில் நடக்கிறோம்!

- வதிரி சி.ரவீந்திரன்

தெய்வங்கள் சாவதில்லை

அன்றைக்கு காலையிலேயே “ட்ரோன்களின்” சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. காலையில் கடலுக்குப்போன அத்தான் இன்னும் திரும்பவில்லை. அக்கா பரபரப்போடு படலையருகே வருவதும் போவதுமாக இருந்தாள்.

ஐயா, அரக்கப் பரக்க மடித்துக்கட்டிய சரத்துடன் தோளில் வலையும், பறியும் தொங்கவந்து கொண்டிருந்தார். வரும் போதே.

தம்பி, இண்டைக்கு இஞ்சாலதான் வண்டுகள் இரையது இஞ்சாலதான் கொட்டப் போறானுகள். வேளையோட அங்கால ஓடுவம் என்று சொல்லிக் கொண்டே வலையை வேலியில் போட்டுவிட்டு பறியை அவிழ்த்து கிடந்த மீன்களை உரப்பையில் கொட்டினார். “மீளாச் சுழியில் அகப்பட்டனவாய் துடித்துக் கொண்டிருந்தன மீன்கள்”

சரி... சரி நீ அம்மாவோட இரு நான் இதைக் கொண்டே குடுத்திட்டு சாமானச் சண்டிய வாங்கி வாறன் என்று சைக்கிளை படலையைத் தாண்டி உருட்டினார்.

கணப்பொழுதில் காதைப்பிளந்தபடி சத்தம் ஐயாவைப் பார்க்கிறேன். சைக்கிளைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு நிலத்தில் குப்புற விழுகிறார்.

வேலி ஓரத்தில் அக்காவும் பிள்ளைகளும் நிலத்தில் வீழ்ந்து குழறுகிறார்கள். அந்தக் கணத்தில் பெரும் சத்தத்துடன் வெடிக்கிறது. குண்டு.

“ஐயோ... ஐயோ... ஓடுங்கோ உதில அடைக் கல மாதா கோயில்லதான் போல” என்று மாமி மூச்சிரைக்க ஓடிக்கொண்டிருந்தான். எல்லோரும் பனைகளுக்காரும், தென்னங்காணிகளில் வீழ்ந்து படுத்தவாரும் ஓடுகிறார்கள்.

நானும் எழுந்து ஓட முனைகின்றேன்.

“தம்பி... அம்மாடா... அம்மா” என்று ஐயா ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறார். நான் சற்று நேரம் ஸ்தம்பித்துப் போனேன். திரும்பி கொட்டிலுக்குள் பார்க்கிறேன் அம்மா. எந்த அசைவாட்டமின்றி கிடந்தா.

கைகளை அசைக்கவோ கால்களை அசைக்கவோ உடலில் தெம்பு இல்லாமல் போயிருந்தது.

கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து காதுவரை நனைத்திருந்தது. நான் அம்மாவைப் பார்க்கிறேன். நிலை குத்திய கண்கள் என்னை நோக்கியபடி...

என்னை விட்டுப் போறியளே.... என்பதாயிருந்தது.

நான் நொறுங்கிப் போகிறேன்.

02

“என்னடா ரஞ்சா, கொம்மாவின்ர சீலைத் தலைப்பிடிச்சுக் கொண்டு திரியறாய்...”

“எடேய்... தம்பி இந்தவெயிலுக்கால வராத நீ வீட்ட போ. நான் இப்ப வந்திடுறன். என்று சொன்னாலும் நான் கேட்பதில்லை. வெறும் மேல். களிசான் அரையில் நிற்காது. என் அண்ணன் “அவன் வளர்ந்ததும் போடுவன் தானே” என்று சொல்லி

மா.சிவசோதி

சமாளித்து விடுவான்.

எங்கயடி லச்சுமி உந்த வெயிலுக்கால போற உந்தப் பொடியனயும் கூட்டிக்கொண்டு போற என்று கேட்கும் போதெல்லாம் என்னை மாறிமாறிப் பார்த்து முறைப்பதும் தெரிகிறது.

“டேய் தம்பி இஞ்சுவா...”

அம்மா அடித்தாலும் அப்பர் என்ற பயத்துடன் கிட்டவாக போய் நின்றேன். எண்ணெய் வழிந்த என் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டே.

“என்ர கடவுளே மண்ட நெருப்பாக் கொதிக்குது. சொன்னாக் கேக்கிறியே” என்று கடிந்து கொண்டு தன் தலையை மூடியிருந்த சேலைத் தலைப்பை எடுத்து என் தலையை மூடிக்கொண்டு அம்மாவோட நடந்துவா என்று அணைத்துக் கொண்டே நடந்தா.

பருந்திடமிருந்து தன் குஞ்சுகளைப் பாதுகாப்பது போல என்னை தன் கைகளுக்குள் மூடிக்காத்துக்கொண்டா.

அப்போது எனக்குப் பத்து பதினொரு வயது தான் இருக்கும். சில நாட்களாக என்னால் எழும்ப முடியவில்லை. கால்ப்பாதங்களில் ஒருவித வலி. பார்த்தவர்கள் இது “இளம் பிள்ளை வாதம்” என்றார்கள். இன்னும் சிலர் “குதி வாதம்” என்றார்கள். அம்மாவுக்கு ஒரே கவலை. எப்போதும் என்னோடுதான் இருப்பார். வேப்பமிலை, புளியமிலை ஆமணக்கமிலை, பாவட்டை என இலைக்குளியல் பல முறை இடம் பெறும். யாரென்ன சொன்னாலும் கேட்காமல் “என்ர பிள்ளை, என்ர பிள்ளை” என்று கொஞ்சுவா. நானொண்டும் மூத்தபிள்ளையும் இல்லை. கடைக்குட்டியும் இல்லை. ஆனாலும் தாய்க்குப் பிள்ளை தானே.

யாரென்ன சொன்னாலும். “அவனும் என்ர பிள்ளை தானே” என்று சொல்லுவா. சலம், மலம் போவ தென்றாலும் தூக்கிக் கொண்டு போவா. இரண்டு மாதங்கள் வரை என்னோடு படாத பாடு பட்டா.

“பிள்ளைக்கு கிரகம் கொஞ்சம் பிழைஅது தான் போட்டு உலைக்குது. சித்தி போனா புத்திரனுக்கு யோகம் தான்” ஆழ்வார்ச் சாத்திரி சொன்னபடி நடக்குமென்று காளிக்கும் மோகினிக்கும் பொங்கல் வைப்பதென வேண்டிக் கொண்டா.

“கேட்ட குடிக்கொரு கேட்டை, கேட்டை கோட்டை ஆளும்” என்று மார்த்தட்டிக் கொள்வா.

இப்படியே ஊரெல்லாம் வேண்டி ஒருவாறு என்னைக் குணப்படுத்திக் கொண்டா.

நானும் படித்து அப்போது தான் ஒன்பதாம் வகுப்பிற்கு வந்திருந்தேன்.

சில நாட்களாகவே நிலமை சற்று சரியில்லை. அடி பிள்ளை, நாங்கள் சில வேளை வாற கிழமை மட்டுல வெளிக்கிடப் போறம் “நிலமை பிழையாக் கிடக்கு எண்டு பெடியள் கதைக்கிறாங்கள்.”

என்று மாமா, அம்மாவிடம் சொல்லிட்டுப் போனார். மேகம் மப்பும் மந்தாரமுமாக் கவிந்திருந்தது.

சோகத்தை சுமந்தபடி ஒவ்வொரு முகமும் இறுகிக் கிடந்தன. ஆரவாரமின்றிக் கிடந்தது. குளக்கரை சருகுகளை கௌவி விருப்பமின்றி திரியும் கால் நரைகள்.

புத்தகப் பைகளை சுமந்தபடி விருப்பமின்றி நடந்து கொண்டிருந்தோம் நானும் நண்பன் ரஜனியும். பிரியப்போகும் இறுதித் தருணத்தின் நிசபத்தை சுமந்தபடி மரங்கள் அசைவற்றுக் கிடந்தன.

முன்னே புத்தகப்பையை கையில் காவியபடி சுதன்வந்து கொண்டிருந்தான்.

“அடேய்... பள்ளிக் கூடம் இல்லையாம். அம்மான் எல்லாரையும் திருப்பிவிட்டான்”

என்று சொல்லிவிட்டு விரைவாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

டேய், நீ வா நாங்கள் போய்ப் பார்ப்பம். என்ன பிரச்சனையெண்டு அறிவம்... என்று சொல்லி நடந்தான் ரஜனி. ஆரவாரமின்றி அமைதியை ஆடையாக உடுத்திக் கொண்டு இறுகிக் கிடந்தது பாடசாலை. அதிபர் அம்பலவாணர் மட்டும் அலுவலகத்தடியில் நிற்கிறார். அம்மான் கேற்றில் நின்று பிள்ளைகளுக்கு சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்.

“டேய்... பிள்ளையள் போங்கடா வேளைக்கு வீட்ட போங்க” என்று அம்மான் எங்களை அனுப்பு கிறார். நாங்கள் திரும்பி நடக்கிறோம். சுவாரசியமின்றி நேற்றைய நாளை அசை போட்டபடி நடந்து கொண்டிருந்த எங்களின் காதைப் பிளந்தபடி இரண்டு மூன்று எறிகணைகள் வெடித்துப் புறப்பட்டது. “கணீர் என்ற இரைச்சலுடன் சீறிப்பலாய்ந்த எறிகணைகள் வெடித்து பெரும் சத்தத்தை தந்தன.

டேய். ஓட்டா. வீட்ட ஓடு... என்று சொல்லிக் கொண்டே நானும் நண்பனும் ஓட்டமெடுக்கின்றோம்.

சொல்ல முடியாத துயரங்களையும், வலிகளையும் சுமந்தபடி பல நாட்களின் பின்பே. மாத்தளன் மண்ணில் தரித்தன. கால்கள்.

“என்ற கல்லறையானே... என்ர பிள்ளையோட ஒரு உயிருக்கு மொண்டு மில்லாம ஊரோட கொண்டு போய்ச் சேர்த்திடு” என்று அம்மா வேண்டிக் கொண்டாள்.

இந்த மண்ணுக்கு வந்தும் இரண்டு வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. வந்த சிறிது நாளிலேயே பொருளாதாரத் தடை வன்னியின் குரல் வளையை நெருக்கிக் கொண்டது.

“அம்மாவுக்கு சில காலமாக வாய்ப்பகுதியில் கொஞ்சம் வலி இருந்தது. புதுக்குடியிருப்பு கொஸ்பி டல்லதான் காட்டினோம் குறைந்தபாடில்லை.

“எட... முள்ளியவளையில கெங்காதரன் டொக்டரிட்ட காட்டினா என்ன ஏதெண்டு சொல்லுவார்”

என்று மாமி சொன்னதும் சரி நடக்கிறதப் பார்ப்பம் என்று அண்ணா கூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டார். நான் மருந்த தாறன். ஒருக்கால் வவுனியாவில கொண்டு போய் காட்டுங்கோ, என்று சொல்லியிருக்கிறார். அம்மா சொன்னதும் எல்லோரும் அதிர்ந்து

போனோம். என்ன ஏது என்று புரியாமல் திகைத்தும் போனோம். உடனடியாகவே பணத்தை திரட்டி மாமியையும் அழைத்து அம்மாவை அனுப்பி வைத்தோம். ஒரு வாரம் கழித்து அம்மா வந்தார். தாடைப் பகுதியில் சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்ட தற்கான சாட்சியாக மருந்து கட்டப்பட்டிருந்தது.

அன்று இரவு வரை அம்மா யாருடனும் அதிகம் பேசவில்லை. தன் பிரச்சனையை சொல்லவும் விரும்ப வில்லை. “அது ஒண்டுமில்ல மருந்து போட சரிவரும் சின்ன ஒப்பிறேசன் தான் செஞ்சவங்கள்” என்று மாமி மழுப்பலுடன் சொல்லிவிட்டு தன் கொட்டிலுக்குப் போய்விட்டார்.

“என்ர நோய் குணமாயிட்டு எண்டாஅத்துரு ஆத்தைக்கு மடிப்பிச்சஎடுத்து பொங்கல்... கண்ணுக்கு குளிர்ந்தியா செய்வன்”

என்று அம்மா நேர்த்தி வைத்தாள். அம்பாளுக்கும் அம்மாவின் பேச்சில் நம்பிக்கை இல்லையோ என்று எனக்கு பின்புதான் புரிந்து கொண்டது.

சில நாட்களில் மீண்டும் அம்மா மாமியுடன் வவுனியா புறப்பட்டார். முன்பு மாதிரி ஒரு வாரமல்ல கிட்டத்தட்ட பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு மேல் கடந்துவிட்டது.

அன்றைக்கு மாலை மாமியும் அம்மாவும் வந்திருந்தார்கள். அம்மாவின் முகம் சற்று கறுத்திருந்தது.

கதைப்பதற்கும் அதிகம் சிரமப்பட்டார். தாடையை மூடி பெரியதொரு கட்டு போடப் பட்டிருந்தது.

நாம் என்ன ஏது என்று அறிவதற்கு அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

“பிள்ளை மச்சாளுக்கு வேற வருத்தம்... ஏதோ அது பாவி கேட்கிற செய்யுங்கோ வாங்கிக் கொடுங்கோ... அவங்கள் அடுத்த மாதம் “மகரகம்” ஏத்துவங்கள். கறண்டு பிடிச்சா சுகம் வருமாம்”

என்று ஒருவித கலக்கத்துடன் பதில் வந்தது. எல்லோரும் நொருங்கிப் போனம்.

“உதுக்குத்தான் சொன்னன் வெத்திலய சப்பாத... சப்பாத இப்ப உத்தரிக்கப் போற”

என்று அக்கா தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

“இஞ்ச வான என்ர அப்பு. நான் உனக்குத்தான் ஒண்டும் செய்யல்ல. என்ர ராசனதான் நான் வடிவாப் பாக்கேல்ல”

“அவனுக்கென்ன மச்சாள் அவன் ஆம்பிள பிள்ளை” என்று மாமி அம்மா தேற்ற முயற்சிகிறாள்.

மனதின்வலியைப் பொறுக்கவியலாது கண்களில் நீர் சுரந்து முகத்தை நனைத்துக் கொள்கிறது. அம்மாவின் மடியில் முகம் புதைத்து விம்முகின்றேன் நான்.

இந்த நாளுக்குப் பிறகு எல்லாமே மாறிப் போய்விட்டது. இப்போது படுத்த படுக்கையாகிவிட்ட

அம்மா விட்டு விட்டு துரத்தும் வான் அரக்கனின் குண்டுகளுக்குத் தப்பிஓடிவிட மனம் ஒப்பவில்லை. நானும் நிலத்தில் வீழ்ந்து ஊர்த் தெய்வங்கள் ஒன்றையும் விடாமல் வேண்டிக் கொள்கின்றேன். எனது குரல் கடவுளின் காதில் விழ்ந்திருக்க வேண்டும். எல்லாமே ஓய்ந்துவிட்டிருந்தது.

தலையை நிமிர்த்தி வெளியே பார்க்கிறேன். ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முன்னைய நாளில் காணப்பட்ட எந்த அசைவாட்டமும் அம்மாவில் இல்லை. நானும் அம்மாவின் பக்கத்திலேயே இருக்கின்றேன். அம்மாவின் மூச்சு மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கிக் கொண்டு கிடந்தது. எல்லோரும் கூடிவிட்டார்கள்.

“அண்ண அது மனுஷி அவன்ர கையால தண்ணி குடிச்சா தான் சந்தோசமா போகும்” என்று மாமி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“பிறகேன் உதில நிண்டு யோசிப்பான் ஒருக்கா ஆரயேனும் அனுப்பி அவனை அழைப்பிக்க பாருங் கோவன்”

என்று மாமா சொன்னார். நீண்ட நேரக் களைப்பு. நான் அக்காவின் கொட்டிலினுள் வந்து தூங்கிவிட்டேன். இரவு ஒரு மணிவரை நித்திரை விழித்ததாலோ என்னவோ அசந்து தூங்கிவிட்டேன்.

“தம்பி... தம்பி... ரஞ்சன்” தூக்க கலக்கத்துடன் கண்களைத் திறக்கின்றேன் எதிரில் ஐயா.

அட... தம்பி... அம்மா போயிட்டா... என்று முகத்தை துடைத்தபடி நின்றார்.

இளவரசனான நான் என் தாயைக் காக்க ஓடுகிறேன். கூட்டம் வீட்டை நிறைத்து நின்றது. விலக்கிக் கொண்டு நுழைகின்றேன். அண்ணா “தம்பி” என்று என்னைக் கட்டிப்பிடித்து அழுதான். நான் அம்மாவின் கைகளை தொட்டு தூக்குகிறேன்.

இந்த கோர வெப்பத்திலிருந்து என்னைக் காக்க தன் சீலைத் தலைப்பை எடுத்துப் போர்த்துவா என்று.

கைகள் சீழே விழுகிறது. இந்தப் பிஞ்சுப் பிரபஞ்சம் உடைந்து வீழ்கிறது.

எனக்குள் அம்மா தன் சீலைத் தலைப்பால் போர்த்தியடி நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

நூல்
காட்டுப்பன்றி புராணம்

ஆசிரியர்
எஸ். கிருபானந்தகுமாரன்

வெளியீடு - ஜீவநதி

விலை - 600.00

கணவன் காதலனா? கண் கண்ட தெய்வமா?

(சீலம்பரில் கண்ணகி பற்றிய சிறு ஆய்வு)

பண்டைத் தமிழர் போற்றிய வாழ்க்கை முறையில் காதல் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. உணர்வோடு இயங்கும் உயிர்கள் அனைத்தும் வாழ்க்கை நோக்காக இன்பத்தையே நாடுகின்றன. எனினும் துன்பம் ஏற்படாமல் இருப்பதில்லை. எதிர்ப்பதும் துன்பத்தை நிறுத்தவும் இன்பத்தைப் பெறவும் ஆற்றற்படுத்த வல்ல உயிரினம் மனித இனம் ஒன்று மட்டுமே. ஐம்புலன்களுக்கும் ஒரே பொழுதில் நிறைந்த இன்பத்தை அளிக்க வல்ல துறை காதல் துறையே.

“கண்டுக்கேட்டு உண்டுஉயிர்த்து உற்று அறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள”

என்ற வள்ளுவர் கருத்து இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத் தக்கது.

பொதுவாக காதல் வாழ்க்கையில் ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒருவரையொருவர் கண்டு சந்திப்பது முதல் நிகழ்வு பின்னர் அவர்கள் பெற்றோருக்குத் தெரியாமல் கனவில் ஒழுகுவது அடுத்த நிகழ்வு. பின்னர் இருவரும் இல்லறம்நடாத்தி மகிழ்ந்திருப்பது வழக்கம். இல்லற வாழ்க்கையில் தம் எதிர்பார்ப்புகள் நிகழாத வேளையில் சினத்து வெறுப்படைந்து வாழ்வதும் ஒரு கட்டமாக அமைவதுண்டு. பிரிந்து சில சமயம் சென்றால் அதற்காக வருந்துவதும் உண்டு. இத்தகைய தொருகாதல் வாழ்க்கை முறையைத் தான் பண்டைய தமிழர் ஐவகை நிலங்களில் இயற்கை அமைவிற்கு ஏற்ப பின்பற்றினர்.

ஒவ்வொரு நில நிகழ்வுகளையும் ஐவகை ஒழுக்கங்களாக கொண்டனர். குறிஞ்சி நிலம் களவொழுக்கத்திற்கும், முல்லை நிலம் இருத்தலுக்கும், மருத நிலம் ஊடலுக்கும், நெய்தல் நிலம் இரங்கலுக்கும், பாலை நிலம் பிரிதலுக்கும் என பொது வகையில் பாகுபடுத்திக் கொண்டனர்.

முன்னும் கற்பு திருமணத்திற்குப் பின்னுள்ள வாழ்க்கையையும் குறிக்கும். கற்பு வாழ்க்கையில் தான் ஊடலும் கூடலும் பிரிதலும் இரங்கலும் இடம்பெறும். சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் அறிமுகப்படுத்தும் கண்ணகி வாழ்க்கையில் காதல், களவு இடம் பெறவில்லை. “ஈகையில் வான்மேகம்” எனப் புகழ்

பெற்ற மாதார்களின் குலக்கொடியே கண்ணகி. பொன் ஒளிர் மின்னலை போன்ற சிறந்த வடிவழகியாய் விளங்கியவள்.

போதிலான் திருவினான் புகழுடை வடிவென்னும்
தீதிலா வடமீனின் திறமிவள் திறமென்றும்
மாதரார் தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக்

காதலான் பெயர் மன்னும் கண்ணகியென்பாள் மன்னோ
என வருகின்ற அடிகளில் பெருங்குணத்தைக் காதலித்தவள் என்றும் பெருங்குணங்களால் காதலிக்கப் பெற்றவள் என்னும் பொருள் படுமாறு “வயங்கிய பெருங்குணத்துக் காதலான்” என அறிமுகம் செய்துள்ளார். காப்பியம் முழுவதும் கண்ணகியின் குணமாண்பாகவே அமைந்து விடுகின்றது. கண்ணகி கோவலனை காதலித்த நிலையும் இந்நெறிப்பட்டதே. உரைசாராப் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துதல் காப்பிய நோக்கங்களில் ஒன்றாக இருந்தமையால் கண்ணகியின் வாழ்வியலில் கனவொழுக்கம் என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லாது செய்து விட்டாள். கண்ணகி கோவலன் காதல் கற்புடைய வாழ்விலே தான் இடம்பெறுகின்றது.

“காதலாற் பிரியாமல் கவவுக்கை நெகிழாமல்
தீதுகென” என வாழ்த்தி அடிகளார் இருவரையும் இணைக்கின்றார்.

திருமணத்தின் பின் முதல் நாள் கோவலனும் கண்ணகியும் கூடியிருந்த நெடுநிலை மாடத்தில் மண

வாய்த் தென்றல் காதல் கடவுள் போல அங்கு தோன்றிற்று. ஐம்புல இன்பங்களையும் கண்ணகியிடம் பெற விரும்பிய கோவலன் அவளின் புறத்தோற்றத்தைப் புகழ்கின்றான்.

"மாசு அறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
காசு அறு விரையே கரும்பே! தேனே!
அரும் பெறற் பாவாய் ஆரயிர் மருந்தே
பெருங்குடி வணிகன் பெருமட மகளே
மலையிடம் பிறவா மணியே என்கோ
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே என்கோ

என்றெல்லாம் கோவலன் புகழ்ந்த போதும் கண்ணகி தன் புகழ்க்கேட்டு நாணித் தலை குனிந்து நிற்கின்றாள். இவ்வாறு பேசுவதற்கு முன் கண்ணகியின் அவயங் களின் அருமையைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றான்.

"குழவித் திங்கள் இமையவள் ஒத்த
அழகொடு முடித்த அருமைத்து ஆயினும்
உரிதின் நின்னோ: உடன் பிறப்பு உண்மையின்
பெரியோன் தருக திரு நுதல் ஆக

.....

உருவியாளன் ஒரு பெரும் கருப்புவில்
இருகருப் புருவமாக ஈக்க
மூவா மருந்தின் முன்னர்தொன்றலின்
தேவர்கோமான் தெய்வக் காவல்
படை நினக்கு அளிக்க அதன் கிடைநினக்கு இடையென
அறுமுக ஒருவன் ஓர் பெறும் முறை இன்றியும்
இறும் முறைகாணும் இயல்பினின் அன்றோ
அம் கூடர் நெடுவேல் ஒன்றும் நின் முகத்து
செங்கடை மழைக்கண் இரண்டா ஈத்தது

பள்ளியறையில் கோவலன் கண்ணகியை வர்ணிப்பதிலும் ஒரு புதுமையுள்ளது. கனவியலில் கைப்பிடித்த காதலியை காதலன் வருணிப்பது போல இல்லை. அவளுடைய நெற்றியை வெறும் பிறைச் சந்திரனோடு ஒப்பிடாது சிவனது சடாமுடியில் உள்ள பிறைச்சந்திரனுக்கு உவமையாக்குகிறான். கண்ணகியின் கண்களை முருகனது வேலோடு பிணைத்தும் பேசுகின்றான். அவளது இடையை இந்திரனது வச்சிராயுதத் துடன் ஒப்பிடுகின்றான். களவுப் புணர்ச்சியில் உறவு கொண்ட காதலன் மனங் கவர்ந்த காதலியை இவ்வாறு வருணிப்பது இல்லையே இல்லை. கண்ணகி கோவலனைக் காதலனாகப் பெற்றிருந்தால். அவனது போக்கு வேறு விதமாக போயிருக்கும். அவள் கற்புத் தெய்வம் என்பதை உணர்த்தவே அங்கண் உலகில் அருந்ததி அன்னானை என்றே வாழ்த்தியிருக்கிறார். கோவலனைப் பிரிந்து வாழும் கண்ணகியின் நிலையை இளங்கோவடிகள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

திங்கள் வாள் முகம் சிறுவியர் பிரிய
செங்கயல் நெடுங்கள் அஞ்சனம் மறப்ப
பவள வான் நுதல் தியகம் இழப்ப
மையிருங் கூந்தல் நெய்யால் மறப்ப
கையறு நெஞ்சத்து கண்ணகி

அவள் அடைந்த துயரம் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. அறவோர்க் களித்தல், அந்தணர் ஓம்பல், விருந்தெதிர் கோடல், சுற்றந்தாழல் முதலியனவற்றைச் செய்ய

முயலவில்லையே என்று வருந்தி நிற்கின்றாள். கோவலனது பிரிவைத் தாங்கும் வலிமை மாதவியிடம் காணப்படவில்லை. பிரிந்து சென்ற கோவலனைத் தன் வயப்படுத்த அவள் எழுதிய இரு மடல்கள் சூழ்ந்த காதலின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. ஆனால் கணவனைப் பிரிந்து நிற்கின்ற கண்ணகியிடம் தேவந்தி சில தேறுதல் மொழிகளைக் கூறுகின்றாள்.

"சோம குண்டம் சூரிய குண்டம் குறை மூழ்கி
காம வேள் கோட்டம் தொழூதால் கணவரோடு
தாம் இன்புறுவர் உலகத்து கையிலார்
போகம் செய் பூமியினும் போய்பிறப்பர்

என தேவந்தி கூற, "பீடன்று" என மறுத்துரைக்கிறாள் கண்ணகி காதல் உணர்வுடையவளாயின் காதலனை எந்த வழியிலாயினும் பெறவே முயன்றிருப்பாள். ஆனால் அவள் கோவலனை கணவனாகவே கண்டாள் என்பதை நாம் உணரலாம்.

கோப்பெருந்தேவிக்கு பாண்டியன் இறந்தான் என்பது மட்டுமே தெரிகின்றது. பாண்டியனுக்கு ஏற்பட்ட பழியை போக்குவதற்காக உயிர்துறக்கவில்லை. காதலன் இறந்த பின் தான் எப்படி உயிர் வாழ முடியும் என்பது கோப்பெருந்தேவியின் சிந்தனை. கண்ணகிக்கு கோவலன் இறந்ததும் தெரிகின்றது. கொலை செய்வித்த பாண்டியராம் தெரிகின்றான் கோவலனைச் சூழ்ந்த பழியும் தெரிகின்றது. பழியைத் துடைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமும் வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் கண்ணகி கோவலன் மீது கொண்ட காதல் அல்ல. கணவன் என்ற நிலையில் மட்டுமே காணப்பட்டான்.

கோவலனிடத்து கண்ணகி கொண்ட காதலை இல்லற நெறி நின்று காதல் செய்தாள் என்பதை கொலைக்கள கதையில் வரும் 34ஆம் 38ஆம் வரிகளில் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

"கையறு மடமையிற் காதலர்க்கு ஆக்கி" என்றும் (34)

"கடிமலர் அங்கையின் காதலன் அடிநீர்" என்றும் (38)

கூறப்பட்டுள்ளதை உணரலாம். இங்கு காதலன் என்ற சொல் "தற்கொண்டான் வேணும்" தகைமையை மட்டுமே உணர்த்தும். உணவு அமைத்தலும் கணவன் பாதம் பற்றி கழுவுவதும் இல்லற நெறிகளாகும். இவற்றில் கண்ணகி பெருங்குணக் காதலாள் ஆகையால் இல்லத் தலைவனாகிய கோவலனுக்கு இவ்வணிகான அன்போடு செய்தாள். எனவே தான் கண்ணகியின் காதல் கணவன் என்ற நெறிபற்றியே நிற்கும்.

துன்ப மாலை என்ற காதையில் பேசாத பெண்ணாக வாழ்ந்த கண்ணகி தன் கணவனுக்காக பேசத் தொடங்கிவிட்டாள். கணவன் மீது ஏற்பட்ட பழிச் சொல்லை நீக்கத் துடிக்கின்றார். மூன்று அடிகள் அவனது பேச்சு வன்மையையும் உள்ளத்துணர்வையும் வெளிக்கொணர்கின்றன.

"மன்பதை அயர் தூற்றமன்னவன் தவறிழைப்ப"

"மறனொடு திரியும் கோல் மன்னவன் தவறிழைப்ப"

"செம்மையில் இருந்த கோல் தென்னவன் தவறிழைப்ப"

இங்கு பாண்டிய மன்னன் நீதி தவறினையோ யொழிய என் கணவன் தவறவில்லை.

"பாய் திரை வேலிப் படுபொருள் நீயறிதி

காய் கதிர் செவ்வனே கள்வனோ என் கணவன்”
என கதிரவனைப் பார்த்துக் கேட்கின்றாள். கள்வன்
என்ற பழியைத் துடைப்பதில் அவள் காட்டும் வேகம்
அளவற்றது. அதற்கேற்றாற் போல உடனடியாகவே
பதிலும்கிடைத்து விடுகின்றது.

“கள்வனோ அல்லன் கருங்கயற் கண்ணாய்
ஒள்ளெரியுண்ணும் இவ்வூர்”

இங்கு கணவனை கண் கண்ட தெய்வமான கருதியதின்
விளைவு கண்ணகியே தெய்வமாகி விட்டாள்.

கண்ணகி தன் கணவனுக்காக நெடுஞ்செழி
யனோடு வழக்காடி வாதிட்டு வெற்றியும் அடைந்து
விடுகின்றாள். பாண்டியன் உயிர் துறந்த வேளையிலும்
அவளது சீற்றம் தணியவில்லை. மதுரை மாநகரையே
தீக்கிரையாக்குகின்றாள். தன் கணவனின் மாசு துடைக்க
தான் செய்தது சரியானதே என்றும் குறிப்பிடுகின்றாள்.

“நான் மாடக் கூடல் மகளிரும் மைந்தரும்
வானக் கடவுளரும் மாதவரும் கேட்டமின்
யாணமர் காதலன் தன் மானத்தவறிழைத்த
கோநகர் சீறினேன் குற்றமிலேன் யான்”

என்று குறிப்பிடும் கண்ணகி,

“பட்டாங்கு யானும் ஓர் பத்தினியே ஆமாகிங்
ஓட்டேன் அரவிராடு ஒழிப்பேன் மதுரையும்”

எனக் கூறுகின்றாள்.

கணவனே கண்கண்ட தெய்வம் என வாழ்ந்த
கண்ணகி, மக்கள் வழிபாட்டிற் குரிய தெய்வமாகவும்
மாறிவிடுகின்றாள். தெய்வம் தொழாத கண்ணகியை
தெய்வம் தொழும்புகுந்தி அடிகள்

“கற்புக் கடம் பூண்ட இத் தெய்வமல்லாது

பொற்புடைத் தெய்வம் யாம் கண்புலமாய்”
என்று போற்றுவதைக் காணலாம். வேட்டுபவ மகள்
ஒருத்தியின் மேல் தெய்வ மகள் தோன்றி

“இவனோ கொஞ்சச் செல்வி குடமலையாட்டி
தென் தமிழ்ப்பாவை செய்த தவக் கொழுந்து
ஒரு மாமணியாய் உலகுக்கு ஓங்கிய
திருமாமணி”

என்ற புகழ் உரையையும் கேட்க முடிகின்றது.

கட்டுரைக் காதையில் மதுராபதித் தெய்வம்
தோன்றி நீ உன் கணவனை இன்றிலிருந்து பதினான்காம்
நாள் வானவர் உருவில் காண்பாய். இவ்வுலகில் வாழும்
மனித வடிவாய்காண முடியாது என்று கூறி மாநகரப்பற்றிய
தீயையும் அனைத்துச் சென்றது. அதன் பின் கண்ணகி
என் நெஞ்சில் குடி கொண்ட என் கண் கூடாக கணவனை
காணும் வரை அமர மாட்டேன். நிற்க மாட்டேன் என்று
கூறி கொற்றவை கோயிலின் பின் வாசல் வழியாக
மதுரையை விட்டு வெளியேறினாள். நெடுவேள்
குன்றத்தை அடைந்த கண்ணகி அழுது கொண்டிருந்
தாள். பதினான்காம் நாளில் இந்திரனுடைய அமைச்சர்
முதலிய சுற்றத்தவர் கோவலனை அழைத்துக் கொண்டு
வானில் இருந்து நெடுவேள் குன்றம் வந்து இறங்கினர்.
கண்ணகி மீது கற்பக மாண்களை மாரிமழைபோல்
பொழிந்து மதுரையில் கொலையுண்ட கோவலனுடன்
வானவூர்தியில் ஏறி வானுலகம் சென்றாள்.

“தெய்வம் தொழாஅன் கொழுநன் தொழுவானைத்
தெய்வம் தொழும் தகைமை திண்ணிதால் - தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க்கு அணி ஆய் கண்ணகி
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து”

முடர்காள்! முடர்காள்!
முழுமுச்சாய்க் கத்தாதீர்கள்
நீங்களிடும் ஓலங்கள்
என் காதுகளைக் கிழிக்கின்றன.
சிவத்தியானம் புரியும் - எந்தன்
சிந்தையைச் சீர்குலைக்கின்றன.

இத்தனை நாளாய்
இல்லாத கரிசனை
என் பக்கம் திரும்பியதன்
சூட்சுமத்தான் விளங்கவில்லை
நாட்டிலுள்ள மக்களின்
துன்பக் குரல்கள்
உங்கள் காதுகளில் ஏறவில்லை போலும்.

வான்மீகியும் கம்பனும்
அறியாத அற்புதங்களையா
நீங்கள் அறிந்துவிட்டீர்?
உங்களின் நலனுக்காய்
என்னை ஏலமிடாதீர்கள்.

நாடாளுமன்றம் ஒன்றும்
ஏலம் போடும் விற்பனைக்கூடமல்ல
மக்களின் விடியலுக்கான களம்
என்பதை உணருங்கள்.

இராவணனின் குரல்...

அன்பே சிவம் என்பதை
அறிவில் ஏற்றுங்கள்
அறமே புத்தன் என்பதைப்
புத்தியில் ஆழப் பதியுங்கள்

பக்கத்தில் யார்? நீர்தானே
காருண்யத்தை நபியிடம்
கொஞ்சமேனும் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

செங்கோல் ஒன்று உள்ளதை
அடிக்கடி ரூபகமூட்டுங்கள்
செயலில் செம்மையைக் காட்டுங்கள்.

நான்தான் இன்பநாடான இலங்கையை
இழிநிலைப்படுத்திவிட்டேன்
நீங்களாவது என் குழந்தைகளின் வாழ்வில்
இன்பவிளக்கை ஏற்றி வையுங்கள்.

மீண்டும் ஓலமிடாதீர்கள்
நான் சிவத்தியானத்திற்குச் செல்கிறேன்.

யாதுவன நாகைம்
யாழ்ப்பாணம்

- தமிழகக்கீரன்

வானொலி மாமா தமிழுக்கும்,
 சீடனி தமிழ் சமூகத்திற்கும்
 ஆற்றிய அளப்பரிய பணிக்கு
 எமது சமூகம் என்றும்
 கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அவர்
 ஆற்றிய உயரிய சேவைகளால்,
 எம்மவர் மனங்களில் என்றும்
 வாழ்வார். அத்துடன்
 அவுஸ்திரேலியா - நியூசிலாந்து
 ஆகிய நாடுகளில் தமிழ்
 மாணவர்களுக்காக இவர்
 ஆற்றிய பணி அளப்பரியது.

ஈழத்து சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடி

“வானொலி மாமா” நா. மகேசன்

(சிட்னியில் தமிழும் சைவமும் வளர்த்த “வானொலி மாமா” புகழ் நா. மகேசன் ஜூன் 22ம் திகதி சிட்னியில் காலமானார். அவர் நினைவாக இக்கட்டுரை)

வானொலி மாமா புகழ் நா. மகேசன்:

இலங்கை வானொலியில் “சிறுவர் மலர்” என்ற 45-நிமிட நேர நிகழ்ச்சி மூலம் 1965 முதல் தனது கலைப்பணியை ஆரம்பித்து, 1981 வரை விடாது நடத்தி வந்தார். இதனால் இவர் “வானொலி மாமா” என சிறுவர்களாலும் பெரியவர்களாலும் அன்புடன் அழைக்கப்பட்டார். சிறுவர் மலர் நிகழ்ச்சியில், சிறுவர்களுக்கான நாடகங்களை எழுதியும், நெறிப்படுத்தியும் வந்த “வானொலி மாமா” புகழ் நா. மகேசன் ஜூன் 22ம் திகதி சிட்னியில் காலமானார்.

சிறுவயதில் நாம் வானொலியின் ஊடாக கேட்டு இரசித்த குரல், ஆற்றலும் அறிவும் கொண்ட அரிய ஆசானாக விளங்கியவர். சிறுவயதிலேயே இலங்கை வானொலியில் அவரால் தொகுத்து வழங்கப்படும் “சிறுவர் நிகழ்ச்சி” எம்மால் ரசித்து அனுபவித்த நிகழ்வு இன்னமும் பலருக்கு நினைவிருக்கும்.

இலங்கையின் சிறுவர் இலக்கிய வரலாற்றைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் மூத்ததலைமுறையினருக்கு இவரை நன்கு தெரியும். சமகாலத்தின் இளம் தலைமுறையினர் கூட இவரை நன்கு அறிந்திருப்பார்கள்

இவரது இயற் பெயர் நாகலிங்கம் மகேசன். அக்கால பள்ளி மாணவர்கள் இவரை வானொலி மாமா என்றே அழைத்தனர். சிறந்த முறையில் சிறுவர் மலர் நிகழ்ச்சியை நடத்தி வந்தவர்.

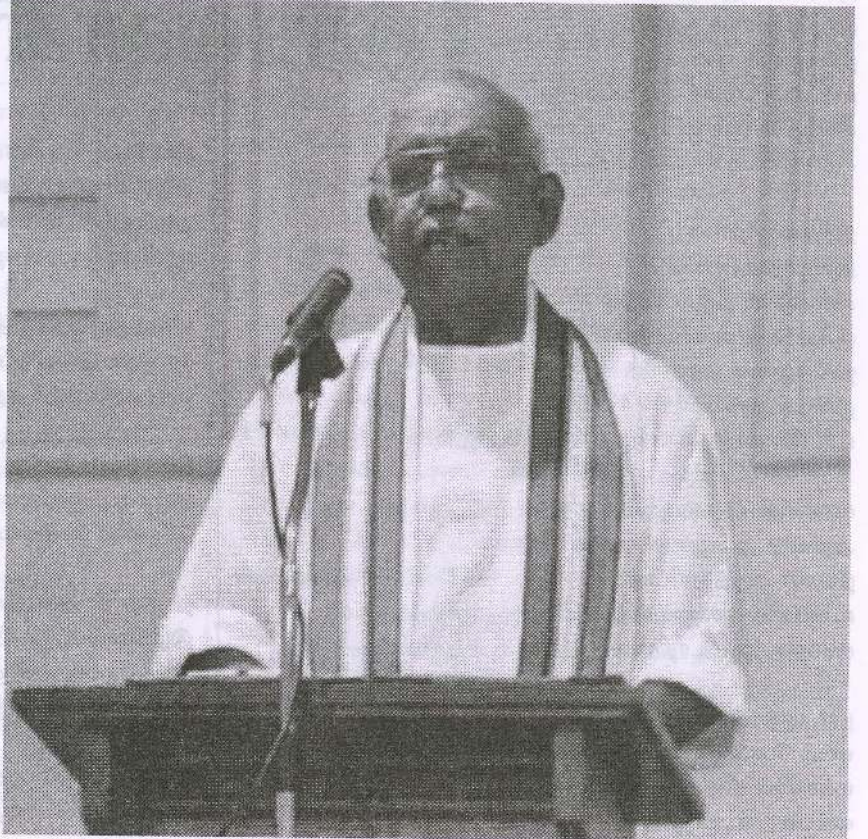
பிள்ளைக் கவியரசு அழ. வள்ளியப்பா போன்ற அறிஞர் பெருமக்களால் பாராட்டப்பட்ட இவர் சிட்னியில் நீண்ட காலமாக வாழ்ந்து வந்தவர்.

சிட்னியில் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் ஆற்றிய அளப்பரிய பணி:

தமிழும் சைவமும் கண்ணென வாழ்ந்த வானொலி மாமா யாழ் மண்பெற்ற சிறந்த கல்விமான். சிட்னி சைவமன்றக் காவலர், கலைஞர், பழந்தமிழ் இலக்கிய விற்பன்னரும் கூட. அவுஸ்திரேலிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தில் கடந்த பல ஆண்டுகள் அரிய நிகழ்ச்சிகளை நடாத்திய அறிஞர் நா.மகேசன் அவர்களாவார்.

வானொலி மாமா தமிழுக்கும், சிட்னி தமிழ் சமூகத்திற்கும் ஆற்றிய அளப்பரிய பணிக்கு எமது சமூகம் என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அவர் ஆற்றிய உயரிய சேவைகளால், எம்மவர் மனங்களில் என்றும் வாழ்வார். அத்துடன் அவுஸ்திரேலியா - நியூசிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் தமிழ் மாணவர்களுக்காக இவர் ஆற்றிய பணி அளப்பரியது.

சிட்னி முருகன் கோயில், சைவப் பாடசாலைகள், தமிழ்க் கல்வி

நிலையங்கள், அவுஸ்திரேலியா ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனம் ஆகியவற்றின் மூலம் பல சமூகப்பணியாற்றினார். சிட்னி சைவர்களுக்கு ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. பல வருடங்களாக சைவர்களின் இறுதிக் கிரியைகளை திருமுறைகள் பாராயணம் செய்து இதற்காக புத்தகம் தயாரித்து வெளியிட்டார். இது உலகளாவிய ரீதியில் பாவிக்கப்படுகின்றது.

சிட்னியில் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு அவர் ஆற்றி வரும் சேவையைப் பாராட்டி நியூ சவுத் வேல்ஸ் அரசு 2006 இல் அவருக்கு “THE ACHIEVER” என்ற விருதை வழங்கிக் கௌரவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறுவர் இலக்கியம் படைத்த நா. மகேசன்

சிறுவர்களுக்கான நூல்கள் எழுத வேண்டுமென்று கனவு கூடக் கண்டவனல்ல எனக் கூறும் நா. மகேசன், ஆனால் இன்று தெய்வாதீனமாக அப்படியான ஒரு துழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவனாக இருக்கிறேன் என தனது “பாட்டும் கதையும்” நூலின் என்னுரையில் எழுதியுள்ளார்.

“வானொலி மாமா” நா. மகேசன் மேலும் கூறுகையில், நமது நாட்டில் சிறுவர்களுக்கான நூல்கள் வெளிவருவது மிகக் குறைவு. புத்தகவெளியீட்டுத் தாபனங்களும் சிறுவர் இலக்கியங்களில் அதிகம் அக்கறை எடுப்பதும் இல்லை. ஊக்குவிப்பதும் இல்லை. இந்நிலையில் தனிப்பட்டவர்களின் முயற்சிகள் விருத்தியடைவதில்லை. நூல்களைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு வெளியிடுவது தனிப்பட்டவர்களுக்கு இயலாத கருமம். இருந்தாலும் இயன்ற மட்டில் சிறுவர் நூல்களைப் பயனுள்ளனவாகவும் சிறப்புடையனவாகவும் அமைக்க வேண்டும் என்பதே எனது ஆவல்.

முடிவான ஒரு கதையை இப் பாடல்கள் கூருவிட்டாலும் அவற்றின் சொல் நயமும் பொருள்

நயமும் சிறுவர்களுக்குப் பயன் தருமென்பது என் நம்பிக்கை என்று தெரிவித்துள்ளார்.

கலைப்பணியில் நா. மகேசன்:

சிறுவர் நாடக விற்பன்னரான மகேசன் ஈழத்தில் 1933 இல் பிறந்த இடம், யாழ்ப்பாணம் பண்டத் தரிப்பு ஆகும். மேடை நாடக விற்பன்னரும் பல பயனுள்ள நூல்களைப் படைத்தவர். வானொலி மாமா அவர்கள் நாகலிங்கம் - சின்னம்மா தம்பதிகளுக்கு ஐந்தாவது மகவாகப் பிறந்தவர்.

“வானொலி மாமா” நா. மகேசன் இளவாலை சென் ஹென்றிஷ் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார். இலங்கை அரசாங்க கணக்காளர் சேவையில் கணக்காளராகப் பணிபுரிந்த அவர் தன் கைப்பட எழுதிய கவிதை ஒன்றில் பின்வருமாறு எழுதி உள்ளார்.

நாட்டில் வழங்கி வரும்
நல்ல பல கதைகளையே
பாட்டும் கதையுமென்றிப்
பனுவல் தனிற்சேர்த்து
வீட்டின் சிறுவரெல்லாம்
விரும்பிக் கற்றின்புறவே
நாட்ட மிகவும் கொண்டு
நவீன்றேன் பா நயமறியேன்.
சும்மா இருக்கும் சுகமறிய
மாட்டாமல் எம்மா தவத்தோரின்
பாமரபைக் கல்லாமல்
இம்மா நிலத்திற் கவிபுணைய
நான் வந்தேன் அம்மா
பிழைபொறுப்பீர்
அறிவுடைய பெரியோரே.
ஓசை நயமொன்றே உறுதுணை
ஆகுமென்றென் ஆசை
மிசுதியினால் ஆக்கினேன்
இப்பாக்கள் காசைக்
கொடுத்திந்நூல் கருணையொடு
பெற்றவர்கள் பூசைக்கு
மலர்கொடுத்த
புண்ணியம்தாம் பெறுவாரே.

'பாட்டும் கதையும்' சிறுவர் நூல்:

திரு. நா. மகேசன் எழுதி வெளியிட்ட “பாட்டும் கதையும்” என்னும் இப்புத்தகம் சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் நிலவும் தேவையினை ஓரளவு நிறைவேற்ற முற்படுகிறது. இதில் உள்ள பாட்டுகள் சிறுவர்களுக்கு மிகவும் ஏற்றவை. ஏனென்றால், இவை மிகவும் இலகுவான சொற்களால் ஆனவை; எளிமையான ஓசை அமைப்புக் கொண்டவை. அத்துடன் சுவையான கதைகளையும் சொல்வனவாய் உள்ளவை. முதலில் உள்ள “எல்லாம் தெரிந்த எமநாதர்” ஒரு முசுப்பாத்தியான கதை. “ஆணு அறிந்த அந்தோனி யார் கதை, சிங்கள மக்களிடையே வழங்கும் “மகதன முத்தா கதை” என்பனவற்றை எமநாதரின் கதை நினைப்பூட்டுகிறது.

காதுக்குள் மாட்டியிருந்த Headphone ஊடாக கடந்த மூன்று நாட்களாக நோர்வேயில் காலநிலை மிக மோசமாக இருக்கிறது என்பதை அறிய முடிந்தது.

ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் பெய்யாத மழை பெய்கிறது. அணைக்கட்டுக்கள் நிரம்பி வழிகின்றன. ஒஸ்லோவுக்கு அண்மையில் இருக்கும் ஓர் ஆற்றில் நீர்மட்டம் 3 மீற்றர்கள் அதிகரித்திருக்கிறது. நிலச்சரிவுகள் மற்றும் வீடுகளுக்குள் நீர் புகுந்திருப்பதால், பலர் இடம்பெயர்ந்திருக்கிறார்கள் என்று தேசிய வானொலியின் செய்தி வாசிப்பாளர் அறிவித்துக்கொண்டிருந்தார். பல தடவை கேட்ட செய்தியாதலால், தொலைபேசியிலுள்ள வானொலிச்சேவைக்கான செயலியை நிறுத்திவிட்டு, முதுகுப் பையினுள் இருந்த “பேகம் கதீஜாவின் சாமான்ய ஜீவிதம்” நாவலைக் கையில் எடுத்தேன்.

ரயிலின் சாரளக் கண்ணாடிகளில் மழைத்துளிகள் வழிந்துகொண்டிருந்தன. ஊரெங்கும் புகார் படிந்திருக்க, மழை தூறிக்கொண்டிருந்தது. ரயில் ஓட்டமெடுத்து.

கண்களை நாவலில் ஓடவிட்டேன். கடந்த சில நாட்களாக பயணப் பொழுதுகளில் இதனை வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நாவலின் போக்கு ஒருவர் கதை சொல்வதுபோல அமைக்கப் பட்டிருந்தால், பேகம் கதீஜாவின் வாழ்க்கை ஒரு திரைப்படம்போல் மனதினுள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கதை சொல்லப்படும் மொழியை சிலாகிக்காது இந்த நாவலைக் கடந்துவிட முடியாது.

பேகம் கதீஜாவின் கணவன் ஹாதி சுல்தான் ஈரல் பழுதடைந்து மரணப்படுக்கையில் தனது கடைசி நிமிடங்களைக் கடந்துகொண்டிருக்கிறான். தனது குற்றவுணர்ச்சிகளுக்கான பிராயச்சித்த எண்ணங்களை வெளியே பேசிவிட முடியாது தடுமாறிக்கொண்டிருந்தபோது, அவன் உயிர் பிரிகிறது. பேகம் கதீஜாவுக்கு வெள்ளையுடையுடுத்துகிறார்கள். அவன் உடைந்து அழுது கொண்டிருக்கிறான் என்று வாசித்தபோது, நான் இறங்க வேண்டிய வைத்தியசாலைக்கான தரிப்பிடத்தில் புகையிரதம் நிற்பதையறிந்து, அவசரம் அவசரமாகப் புகையிரத்தில் இருந்து இறங்கினேன். புகையிரதம் என்னைக் கடந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

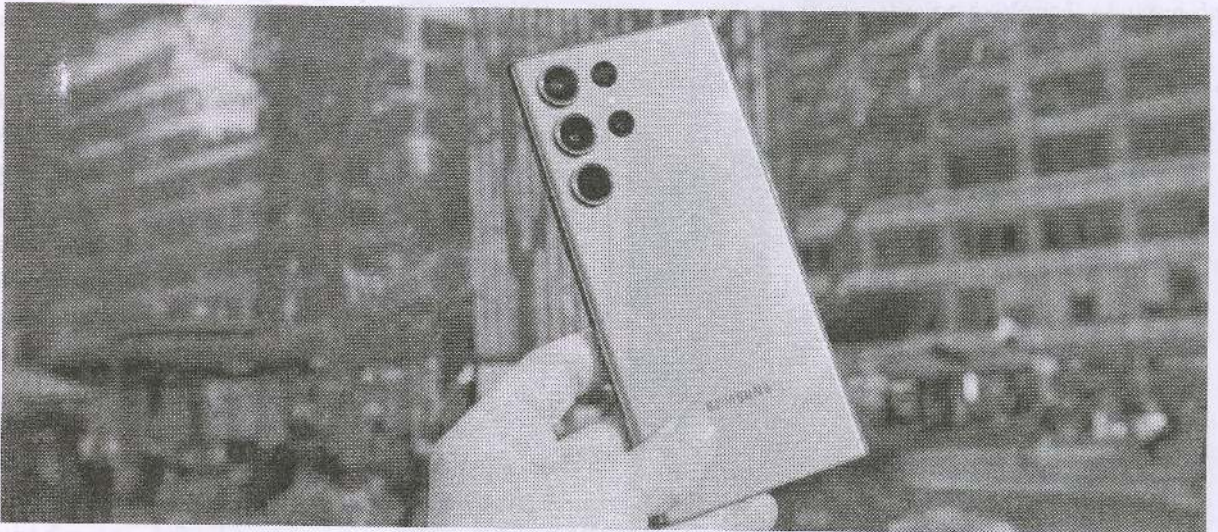
புகையிரத்தின் கதவுகள் மூடிக் கொண்டன. மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்ததால், குடையை விரித்தபோது காதுக்குள் இருந்த Headphone “தொலைபேசியுடனான தொடர்பு அறுந்துவிட்டது” என்றது. அப்போதுதான் நான் தொலைபேசியை புகையிரத இருக்கையில் மறந்திருப்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அனைத்தையும் கிரகித்து நிதானிப்பதற்கிடையில், புகையிரதம் மறைந்து விட்டிருந்தது.

புகைப்படக்கலையில் பெருந்த ஆர்வம் உள்ளவன் நான். நோர்வேக்குப் புலம்பெயர்ந்த நாட்களில், அதையே கல்வியாய்க் கற்றுமிருந்தேன். வாழ்வின் அயர்ச்சியில் களைத்து, அயர்ந்து போகும்வரையில், புகைப்படக் கருவிகளுக்காகச் செலவழித்த பணம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. இப்போது ஆர்வமிருந்தாலும், புகைப்படக் கருவிகளைச் சுமந்து திரிவதில் ஆர்வமேதும் இல்லை. எனவே, எப்போதும் மிகவும் சிறந்த புகைப்படக்கருவியுள்ள தொலைபேசியினையே இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை வாங்குவேன். அண்மையில்தான் புதிய Samsung Galaxy S23 Ultra ஒன்றினை வாங்கியிருந்தேன்.

கடந்து போய்விட்ட புகையிரத்தை நினைத்தபோது நெஞ்சு படபடத்து, அந்தரித்துக்

கூணையமற்ற உலகம்

சஞ்சயன் செல்வமாணிக்கம்

கொண்டிருந்தது. என்ன செய்வது... என்று சிந்தித்து நிதானிக்க முடியவில்லை. புகையிரதத்தை அடுத்த தரிப்பில் பிடிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் கண்முன்னே டாக்சி வண்டிகள் நிறுத்தப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அவற்றை நோக்கி ஓடித்தொங்கினேன்.

நோர்வே அரசு பணப்பரிமாற்றங்களை வங்கியின் ஊடாக மட்டுமே செய்யவேண்டும், ரொக்கப் பணத்தின் புழக்கத்தினைக் குறைக்கவேண்டும் அதனால் கறுப்புப் பணத்தினைக் குறைக்கலாம் என்ற நோக்கத்தில் செயற்படுவதால், அதற்கான வசதிகளை உருவாக்கியிருக்கிறது. நான் கையில் பணத்துடன் திரிந்து ஆகக்குறைந்தது பத்தாண்டுகளுக்கு அதிகமாக இருக்கும். வங்கியட்டையின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளையும் தொலைபேசி கணப்பொழுதில் ஒரு செயலியின் ஊடாக முடித்துத் தருகிறது. வங்கியட்டையைக் கொண்டு திரிய வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. ஒருவரிடம் இருந்து இன்னொருவருக்கும் பணப்பரிமாற்றம் செய்வதை, நொடிப்பொழுதுகளில் இன்னொரு செயலி செய்கிறது. நான் வங்கிக்குச் சென்று பத்து வருடங்களுக்கு அதிகமிருக்கும்.

எனது மாதாந்தப் பயணச்சீட்டும் தொலைபேசியிலேயே இருக்கிறது. இதுமட்டுமல்ல, எனது வீட்டின் வெப்பநிலையை தேவைக்கு ஏற்ப வீட்டுக்கு வெளியே இருந்து கூட்டவோ குறைக்கவோ தொலைபேசியில் உள்ள ஒரு செயலியால் முடிகிறது. எனது சாரதிப்பத்திரமும் தொலைபேசியில் ஒரு செயலியின் ஊடாக இயங்குகிறது. வைத்தியருடனான சேவைகளுக்கும் ஒரு செயலி இருக்கிறது. மருந்துகள் ஏதும் தேவையென்றால் அது வைத்தியருடன் உறவாடி பிரச்சினையைச் தீர்க்கிறது. அவசியமானால் கடையில் இருந்து பொருட்களை வீட்டுக்கு எடுப்பிக்கும் வசதிகூட உண்டு. எனது வீட்டைக் கழுவுவதையும், உணவுதயாரிப்பதையும் விடுத்து, ஏறத்தாழ அனைத்தையும் தொலைபேசி செய்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

டாக்சியை நோக்கி ஓடுமபோதுதான், கையில் பணம் இல்லையே என்பது புரிந்தது. தொலைபேசி இன்றி இயங்க முடியாத நிலையை உணர்ந்தபோது, நெஞ்சு அடித்துக்கொண்டது. வியர்த்தது. பெருத்த அசௌகரியத்தையும் நிராதரவான நிலையையும் உணர்ந்தேன். யாரிடம் எப்படி உதவி கேட்பது என்பது புரியவில்லை. மிகவும் புதிய தொலைபேசி என்பதால், காண்பவர்கள் அதனை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

1989 - 90 ஆம் ஆண்டுகளில் ஒருநாள் ஒஸ்லோ நகரத்தின் பேருந்து ஒன்றில் பெயர் விலாசத்துடன் ஒரு கமராப் பையினைக் கண்டெடுத்தேன். அதனுள் இருந்த புகைப்படக் கருவிகளின் பெறுமதி அந்நாட்களிலேயே 20000 டாலர்களைக் கடந்திருக்கும். அத்தனையும் நீயே எடுத்துக்கொள் என்ற சாத்தானின் மனதை வென்று, அதனை உரியவரிடம் ஒப்படைத்தேன். அது அவர் இறக்கும் வரையிலான நீண்ட நட்பைப் பெற்றுத்தந்தது. அவர்தான் என்னைப் பழம் பெரும் ஒஸ்லோ புகைப்பட ஆர்வலர் சங்கத்தில் இணைத்துவிட்டார். 1990களின் ஆரம்பத்தில் அங்கு கற்றதும் பெற்றதும் ஏராளம், ஏராளம்.

ஒஸ்லோ நகரத்தில் பொருட்களைக் கண்டெடுத்தால் ஒப்படைப்பதற்கு என்று ஒரு

அலுவலகம் உண்டு. பயணங்களின் போது நான்கண்டெடுத்த புத்தகங்கள், திறப்புகள், குடைகள், பைகள், திறப்புக்கள் என்று பலவற்றை அங்கு ஒப்படைத்திருக்கிறேன். எனவே, எனது தொலைபேசியைக் கண்டெடுத்தவர் அதனை அங்கு ஒப்படைக்கலாம்... என்ற ஒரு நப்பாசையும் மனதில் ஓடியது.

வைத்தியசாலைக்குச் சென்று அங்கிருந்த அலுவலகத்தில் விடயத்தைச் சொல்லி, “எனது தொலைபேசிக்கு அழைப்பு எடுத்துப் பாருங்கள்” என்றேன். “நீங்களே முயன்று பாருங்கள்” என்று ஒரு தொலைபேசியைத் தந்தார்கள்.

அழைப்பை ஏற்படுத்தினேன்...

ஒவ்வொரு கணமும் மணித்தியாலங்களாகக் கனத்தன.

அழைப்புமணி அடித்தது. எவரும் எடுக்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அழைத்தேன். பதிலே இல்லை.

அத்தொலைபேசியில் இருந்து “நீங்கள் இந்தத் தொலைபேசியைக் கண்டெடுத்தால், இந்த இலக்கத்துடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்” என்று நண்பரின் இலக்கத்தை எழுதி, எனது தொலைபேசிக்குக் குறுஞ்செய்தியாக அனுப்பினேன். நண்பருக்கும் தொலைபேசி விடயத்தை அறிவித்தேன். “நீ ஒரு முழு அறணை” என்றார் அவர். நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை.

“உங்களுக்காக வைத்தியர் காத்திருக்கிறார்” என்ற குரல் என்னை இந்த உலகத்திற்கு இழுந்து வந்தது.

பல மாதங்களாக வலித்துக் கொண்டிருக்கும் தோள் வலிக்குச் சிகிச்சை பெறுவதற்காக சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்ற வைத்தியரிடம் வந்திருந்தாலும், அப்போது நான் வைத்தியரிடம் செல்லும் மனநிலையில் இருக்கவில்லை. வைத்தியரிடம் செல்லாவிட்டால், ஏறத்தாழ 100 டாலர்கள் தண்டப்பணமாக செலுத்த வேண்டியிருக்கும். தொலைபேசி கிடைப்பதற்கான சந்தர்ப்பங்களும் குறைவு. இரண்டையும் இழப்பதைவிட, ஒன்றையாவது பெற்றுக் கொள்வோம் என்பதால் வைத்தியரிடம் சென்றேன்.

வைத்தியர் என்ன கேட்டார் என்ன பதில் சொன்னேன் என்பது நினைவில்லை. அவருக்கான கட்டணத்தைச் செலுத்துமாறு அவர் சொன்னபோது, “டாக்டர் என்னிடம் பணம் இல்லை” என்று உண்மையைச் சொன்னேன். “பரவாயில்லை, நாளைக்கு வந்து கட்டணத்தைச் செலுத்து” என்றவரிடம், ரயிலுக்காக 50 குறோணர்கள் கடன் கேட்டேன். தந்தார்.

அந்த 15 நிமிடப் பயணம் மிகவும் நீண்டதாக இருந்தது. வேலைக்கு ஓடிவந்து கணினியை இயக்கி, Google இணையத்தளம் மூலமாக எனது தொலைபேசி எங்கிருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கலாம். எனவே அதனைப் பார்த்தேன். நேரம் கடந்ததே தவிர, தொலைபேசி இருக்கும் இடம் தென்படவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்தபோதும் தொலைபேசி இருக்கும் இடத்தினை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

அலுவலகத்தில் சக பணியாளரிடம் விடயத்தைச் சொல்லி, அவரது தொலைபேசியில் இருந்து எனது தொலைபேசிக்கு அழைப்பு எடுத்தேன். தொலைபேசி தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பால் இருக்கிறது என்ற

செய்தி கிடைத்தது.

எடுத்தவன் திறமைசாலி, தொலைபேசி இயங்கினால், அது இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடிக்கலாம் என்பதைப் அறிந்திருக்கிறான். அதனால் தான் தொலைபேசியை செயற்பாட்டினை நிறுத்தி யிருக்கிறான்..

இப்போது என்ன செய்வது?

யோசி சஞ்சயா, யோசி... என்றது மனது.

Google இணையத்தளத்தின் ஊடாக எனது தொலைபேசியின் IMEI இலக்கத்தை எடுத்து, தொலை பேசி நிறுவனத்துடன் தொடர்பு கொண்டு, விபரத்தைச் சொன்னேன். எனது விபரங்களைச் சரிபார்த்து அது எனது தொலைபேசிதான் என்பதை உறுதிசெய்தபின், தொலைபேசிக்கு இரகசியக் கடவுச்சொல் ஒன்றை உரு வாக்கவேண்டும். “நீதான் அந்தக் கடவுச்சொல்லைத் தரவேண்டும்” என்றார்கள். கடவுச்சொல் ஒன்றைச் சொன்னேன். “இதனை கவனமாக நினைவில் வைத் திரு” என்றுவிட்டு, கடவுச்சொல்லை அனுப்பி தொலை பேசியின் இயக்கத்தினைத் தடைசெய்தார்கள்.

“தொலைபேசியை வைத்திருப்பவர் அதனை மீண்டும் இயக்கும்போது, இந்தக் கடவுச்சொல் தனது செயற்பாட்டினைக் காண்பிக்கும்” என்றார் தொலைபேசி நிறுவனத்தின் ஊழியர். இனி எனது கடவுச்சொல் இன்றி தொலைபேசியை எவராலும் இயக்க முடியாது என்பதால், மனது சற்று ஆறுதலை உணர்ந்தது.

வங்கிக்குத் தொடர்பெடுத்து தொலைபேசி தொலைந்ததைக் கூறி, வங்கிக்கான செயலியையும் இலத்திரனியல் வங்கி அட்டையையும் நிறுத்திக் கொண்டேன்.

நோர்வேயில் அனைத்து சேவைகளுக்கும் என்னை அடையாளப்படுத்தும் ஒரு செயலி உண்டு. அது இன்றி நோர்வேயில் அணுவும் அசையாது. அதற்கும் தொலைபேசியில் ஒரு செயலி உண்டு. அவர்களுடனும் தொடர்புகொண்டு அதையும் நிறுத்திக்கொண்டேன்.

எதிர்வரும் பரட்டாதி மாதம் இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டும். மகள்களின் மற்றும் எனது விமானப் பயணச்சீட்டின் செலவு, அங்கு ஏற்படும் அவசியமாக செலவுகள் எனச் செலவுகள் எகிறிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில், இப்போது புத்தம் புதிய தொலைபேசியின் செலவையும் நினைக்கவே பயமாக இருந்தது.

வேலையில் இருந்து விடுப்பு எடுத்துக்கொண்டு, நகரத்தின் மத்தியிலிருக்கும், தொலைந்த பொருட்களை ஒப்படைக்கும் அலுவலகத்திற்கு நடந்து சென்றேன். அவர்கள் “இன்று சமீபத் தொலைபேசி ஒன்றும் இதுவரையில் கிடைக்கவில்லை. உனது விபரங்களை மின்னஞ்சலில் அனுப்பு, கிடைத்தால் அறிவிக்கிறோம்” என்றார்கள்.

மீண்டும் பணியிடத்தினுள் நுழைந்து, Googleஇல் எங்கிருக்கிறது என்று தென்படுகிறதா என்றும் பார்த்தேன். தொலைபேசி தொடர்பெல்லைக்கு அப்பால் உள்ளது என்ற செய்தியே கிடைத்தது.

நண்பர் ஒருவர் சுரங்க ரயில் சாரதியாக இருக்கிறார். அவருக்கு செய்தி அனுப்பினேன். தொடர்பு கொண்டு, சில அறிவுரைகளைத் தந்துவிட்டுத் தானும் முயற்சிப்பதாகச் சொன்னார்.

மனம் வேலையில் ஒன்றவில்லை. கவனம்

முழுவதும் தொலைபேசியில் இருந்தது. கணினி ஊடாக WhatsApp இயக்கி நண்பரிடம் ஏதேனும் செய்தி வந்ததா என்றேன். அவர் கையை விரித்தார்.

பல மணிநேரங்களாக தொலைபேசி இல்லா திருப்பதால் குறுஞ்செய்திகள், மெசேஞ்சர், வட்ஸ்ப், முகப்புத்தகம் என்று எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. தனிமையில் தவிப்பதுபோன்ற உணர்வு மேலிட, பதட்டமான மனநிலையில் இருந்தேன்.

வேலைத் தளத்தில் கணினியின் முன் உட்கார்ந்திருந்தேன். வேலையில் மனம் ஒன்றவில்லை. மேலும் இரண்டு மணிநேரங்களின்பின், நண்பர் “உடனடியாகத் தொடர்புகொள்” என்று செய்தி WhatsApp மூலமாகச் செய்தியனுப்பி இருப்பதை கணினி காண்பித்தது.

அவருடன் தொடர்புகொண்டேன்.

“தொலைந்த பொருட்களை ஒப்படைக்கும் இடத்தில் உனது தொலைபேசியை ஒப்படைத்திருப்பதாக ஒருவர் இப்போது தொலைபேசினார். உடனே சென்று அதை பெற்றுக்கொள்”

மனது பெரும் ஆறுதலை உணர்ந்தது. வேலைத்தலத்தில் இருந்து 10 நிமிட நடையில் இருக்கிறது அந்த இடம். அங்கு சென்று விடயத்தைச் சொன்னேன்.

தேடிப் பார்த்துவிட்டு “அப்படியொன்றும் இல்லையே” என்றார்கள். மீண்டும் அனைத்தையும் விளக்கமாகக் கூறிய போது, மீண்டும் தேடித்தொடங்கினார்கள். அவர்களிடம் ஒரு தொலைபேசியை இரவல் வாங்கி நண்பருடன் தொடர்புகொண்டு நண்பரை அவர்களுடன் உரையாடச் செய்தேன்.

அதன் பின்பும் “நன்றாகத் தேடிவிட்டோம். அப்படி ஒரு தொலைபேசியும் இல்லையே” என்றார்கள்.

தொலைபேசியைக் கண்டெடுத்தவர் எனது கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக இப்படியான செய்தியைக் கொடுத்திருக்கலாமோ?

மீண்டும் நண்பருடன் தொடர்புகொண்டு “அவருக்கு தொலைபேசி எடுத்த இலக்கத்தினைத் தாருங்கள்” என்றேன்.

அந்த இலக்கமும் தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பாலிருந்தது.

இப்போது நிச்சயமாகத் தொலைபேசி கிடைக்காது என்பது என்று தெரிந்தது. மனது கெலித்துப்போய் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

எவருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. கணினியில் இருக்கும் WhatsApp ஊடாக நண்பருடன் தொடர்பில் இருந்தேன்.

பல மணிநேரங்களாக தொலைபேசி இன்றி இருக்கும் உணர்வு பெரும் பதட்டத்தைத் தந்தாலும், இப்போது மனது சற்று அமைதியாக இருந்தது.

ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளின் பின் அன்றிரவு தொலைபேசி அற்ற முதலாவது இரவாக இருந்தது. அப்போதுதான் தொலைபேசி தந்த இரைச்சலையும், நிலைத்தகவல்களையும், தொடர்புகளையும் இழந்த பின்னான அந்த அமைதியையும் ஒருவிதமான விடுதலை யுணர்வையும் உணரமுடிந்தது.

உலகத்துடனான தொடர்பேதும் இல்லை. உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதோ, எனக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதோ எவருக்கும் தெரியாது.

சில பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு வரையிலும் மனிதர்கள் இப்படித்தானே வாழ்ந்திருப்பார்கள் இல்லையா?

தொலைபேசியானது எமது வாழ்வினை எந்தளவுக்குக் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது என்று சிந்தித்தபடியே உறங்கிப்போனேன்.

தினமும் தொலைபேசியில் இருக்கும் அலாரத்தின் உதவியுடனேயே காலையில் எழும்புவது வழக்கம். அன்று ஒரு மணிநேரம் தாமதமாக எழுந்து வேலைக்குப் புறப்பட்டபோது “புகையிரதத்திற்கான கட்டணம்” கையில் இல்லையே என்பது புரிந்தது. உண்டியலை உடைத்து சிறு தொகைப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டுபுறப்பட்டேன்.

புதிய தொலைபேசி வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே தலையைச் சுற்றியது. எனது கவலையினத்தைத் திட்டிக்கொண்டேன். கடந்துபோன காலத்தை மீளப் பெறுமுடியுமா என்ன?

வேலைத்தளத்தில் இருந்தபடியே புதிய தொலைபேசி ஒன்றினை வாங்குவதற்கு முன்பதிவு செய்து கொண்டேன். புதிய SIM card பெறுவதற்கான ஒழுங்குகளையும் செய்துகொண்டேன்.

பத்து மணியாயிற்று. முழுவதுமாக 24 மணித்தியாலங்கள் தொலைபேசி இன்றி இருந்திருக்கிறேன். நேற்றிருந்த பயமும் அவதியும் அந்தரிப்பும் குறைந்திருந்தன. தொலைபேசி அத்தனை அத்தியாவசியமானது அல்ல என்ற புரிதலுக்குள் மெது மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தேன்.

மதியம்போல் நண்பர் “உனது தொலைபேசி கிடைத்துவிட்டது என்று” தொலைந்த பொருட்களை ஒப்படைக்கும்; அலுவலகத்தினர் இப்போது சொன்னார்கள். உடனே போய் எடு” என்று மின்னஞ்சல் அனுப்பியிருந்தார்.

தொலைபேசியை கண்டடைய வேண்டும் என்று நேற்று இருந்த அவதியும் அவசரமும் இன்று இருக்கவில்லை. நாலைந்து மணிநேரங்களின் பின் வேலை முடிந்து ஆறுதலாகச் சென்று தொலைபேசியைப் பெற்றுக்கொண்டேன். கண்டெடுத்தவருக்கு நன்றி சொல்வதற்காய் அவரது பெயர் விபரங்களைக் கேட்டேன். “அப்படி ஒன்றையும் அவர் தரவில்லையே என்றார்கள்.

தொலைபேசியை இயக்கியதும் இழந்த தொடர்புகளை தொலைபேசி காண்பித்தது. தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்களுக்கு செய்திகளை அனுப்பிவிட்டு, இந்தத் தொலைபேசியைக் கண்ட எடுத்தவரை நினைத்துப் பார்த்தேன்.

புத்தம் புதிய சாம்சங் S 23 Ultra தொலைபேசியில் அவர் சபலப்படவேயில்லை. மற்றையவரின் பொருள் என்பதால், அதனை உரியவரிடம் ஒப்படைக்கும் உயரிய எண்ணமும் நேர்மையும் அவரிடம் இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லையேல் அதனை ஒப்படைத்திருப்பாரா?

இப்படியான மனிதர்களால் இந்த உலகம் இன்னும் வாழத் தகுந்தாகவே இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. அதேவேளை, இன்றுவரை நான் பயணங்களின்போது கண்டெடுத்து மீள ஒப்படைத்த மற்றையவர்களின் பொருட்களுக்காகக் காலம் தரும் வெகுமதியாகவும் இருக்கலாம்.

சாகித்திய ரத்னா தெனியான் அவர்களின் முதலாம் ஆண்டு சிரார்த்த தின நிகழ்வும் தெனியான் அவர்களின் உருவச்சிலை திறப்பும் “ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல் - தெனியான்” நூல் வெளியீடும்

மூத்த எழுத்தாளர் தெனியான் அவர்களின் முதலாம் ஆண்டு சிரார்த்த தினத்தின் போது க.பரணீ தரணின் முன்னெடுப்பில் எழுத்தாளர் க.நவம் அவர்களின் அனுரணையில் தெனியான் அவர்களின் இல்லமான மகள் உமா ஞான சீலனின் நினைதில் தெனியான் அவர்களின் உருவச்சிலை திறக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்வுக்கு கவிஞர் இத.ஜெயசீலன் தலைமை வகித்தார். உருவச்சிலையை நீதவான் திரு சோ.தேவராஜா அவர்கள் திறந்து வைத்து திறப்புரையும் ஆற்றினார். “ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குரல் - தெனியான்” என்னும் நூலும் நிகழ்வில் வெளியிடப்பட்டது. நூல் வெளியீட்டுரையையும் கருத்துரையையும் எழுத்தாளர் மு.அநாத ரட்சகன் நிகழ்த்தினார். தெனியான் பற்றிய நினைவுப் பகிர்வுகளை கலாநிதி ந.ரவீந்திரன் நல்கினார். நன்றியுரையை க.பரணீ தரன் நல்கினார்.

சொந்தங்களும் சோதி ஆச்சியும்...

பானுவுக்கு லீவு கிடைக்கின்றபோது தான் அப்பம்மா வீட்டுப் பக்கம் வர முடிகிறது. அப்பம்மாவுக்கு வேலை செய்ய எத்தனை பேர் வந்தாலும் பானு வந்து தூசுதட்டிக் கூட்டி ஒழுங்கு படுத்தினால் தான் அது வீடாக மாறும்.

பெரிய அறைக்குள்ளிருந்து வானி வானியாக புழுப் பிடித்த அரிசி, பருப்பு எல்லாவற்றையும் பானு எடுத்து வெளியில் போட்டாள்.

என்னனை இதெல்லாம்?"

"ஐயோ. எல்லாம் பழுதாய் போச்சுதா அறுந்து போன வண்டு பிடிச்சிற்றா?"

"எனை கிழவி உனக்கு அளவாய்ச் சாமான் வேண்டுறது தானே! உதென்ன கொண்டாட்டத்துக்கே வேண்டினனீ?" வாசலில் குந்தியிருந்து வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்த இந்திரன் கேட்டான்.

"அப்பம்மா இஞ்சு பாருங்கோ சீனி வானி யெல்லாம் எறும்பு"

"என்ற நாகம்மானே உவ்வளவு சீனியையும் என்னத்துக்கணை வாங்கினனீ?"

இந்திரன் வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு வாயைப் பிளந்தான்.

"நீ கம்மா கிட சனஞ்சாதி வாறபோற நேரத்தில வடிவாதிண்டு குடிச்சுப் போக எண்டு வேண்டி வைச்சனான்.

பானுவுக்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. உறவினர் என்றுவந்து தங்கிப் போவதை அவள் அறிய வில்லை.

"ஆரும் ஆசுப்பத்திரி கீசுப் பத்திரி என்று வருங்கள் தானே"

அப்பம்மா பழைய நினைவுகளில் இருந்து மீளாமல் செய்யும் வேலைகளில் இதுவும் ஒன்று.

தாத்தா பெரியாசுப்பத்திரியில் ஓவசியராக இருந்தகாலம் வீடு கொள்ளாத சனம் வந்து போவது பற்றி அப்பம்மா சொல்லுவா. ஊரில் இருந்து, தீவகத்தில், வன்னியில இருந்து வாற இனசன மெல்லாம் தங்கிப் போற மடம் மாதிரி அந்த வீடு இருந்தது. அது கச்சேரி மண் அள்ளிப்போட்டுக் கட்டிண குசினி எண்டு அத்தையாக்கள் சொல்லுவினம் ஆட்களுக்கும் குறைவில்லை அடுப்பெரிப்பும் நிற்கிறதில்லையாம்.

ஆக்கள் படலை திறக்கமுதல் "ஆ வாருங்கோ... வாருங்கோ" என்ற ஆரவாரமான வரவேற்பும் "பிள்ளை இஞ்சு ஆர் வந்திருக்கிறதெண்டு பார்" என்ற அனுசரணையும் தாத்தாவுக்குரிய சிறப்பியல்புகள் வீட்டில் சீனி, தேயிலை இருக்கோ இல்லையோ என்பது பற்றியெல்லாம் அவருக்குக் கவலையில்லை.

"எனை ஆச்சி அங்க கிடக்கிற தேங்காய் எல்லாம் எரிச்சு மட்டையள் அள்ளிப்போட்டு வளவு கூட்டப்போறன், எப்பன் தேத்தண்ணி தாவனனை" இந்திரன் கேட்டான்.

"எடஇப்ப அஞ்சு நிமிசத்துக்கு முந்தித் தானே குடிச்சனீ" ஆச்சி இலகுவில் குடுக்கக்கூடிய ஆளில்லை.

"உந்த வாளிச்சீனியெல்லாம் எறும்பு மேயுது ஒரு தேத்தண்ணிக்கு கணக்குப் பார்க்கிறாய். இல்லாட்டி ஒரு ஐம்பது ருவாத் தான். உந்தச் சந்தி

வரை போட்டு வாறன்.” இந்திரன் உற்சாகமாக வேலை செய்ய சந்தியடி யில போய்த் தண்ணி குடிச்சாத்தான் களைக்கமாட்டான்.

அறைக்குள் இருந்து வாளி ஒன்றை பானு இழுத்துக் கொண்டு வந்தான் “அரிசி மாவெல்லாம் புழுக்கூடு கட்டிக்கிடக்கு அப்பம்மா உங்கள் ஓராளுக்கு இவ்வளவு மாவு எதுக்கு? அம்மாதானே சாப்பாடு அனுப்பிறவ

“இந்தக் கோதாரியில போன புழுவால ஒண்டையும் வைக்கலா” ஆச்சி அலுத்துக் கொண்டாள்.

“ஏனணை புழுவையும் வண்டையும் திட்டுறாய்? நீயேன் அளவுக்கு மிஞ்சி உதெல்லாம் இடிப்பிச்சனி?” இந்திரன் சிரித்தபடி கேட்டான்.

“எட விசரா நல்லூரான் கொடியேறி இனசன மெல்லாம் வந்து நிண்டுபோறது உனக்கென்ன தெரியும் தேர் தீத்தமெண்டால் வீடு கொள்ளாத ஆக்கள். நஞ்சானும் புஞ்சானுமாய் சின்னஞ் சிறுகளாலும் கச்சான் கோதுகளாலும் அம்மம்மாக் குழல்சத்தத்தாலும் வீடு நிறைஞ்சு கொண்டாட்டமா”

ஆச்சி சொல்லும் பழைய கதைகளை இந்திரன் வெற்றிலையை மென்றபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் பானு பெரியவாளி அரிசிமாவில் கிடந்த புழுக்கூடுகளை அகற்றி அரித்து எடுத்தான். நல்ல வேளையாக மா பழுதடையவில்லை.

தேர்சுற்றி வந்து படபடவென வடைபாயாசத்துடன் ஐந்தாறு கறிகள் வைத்து வீட்டு விறாந்தையில் பந்தி பரிமாறிக் கூடிக் குலாவிய சொந்த பந்தங்கள் பற்றி ஆச்சி கதை கதையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தா.

அதே பழைய நினைவில் பொருட்களை வேண்டி நிறைச்சப் பழைய எதிர்பார்ப்புடன் வாசலையே பார்த்தபடி இருப்பா. ஆனால் நல்லூரான் கொடியேறினாலும் யாரும் வருவதில்லை.

“அப்பம்மா உதெல்லாம் உங்கடகாலத்தோட சரி. இப்ப கணக்கா பஸ் ஓடுது. வந்து பூசை பார்த்து விட்டு அன்னதானத்தில் சாப்பிட்டு விட்டு போய்விடு வினமண” பானு கூறினாள்.

சோதி ஆச்சியின் அக்காகுடும்பம், பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் தாத்தாவின் சகோதரங்கள், பெரிய மாமி, சின்னமாமி குஞ்சியம்மா, குஞ்சிஐயா அறிஞ்சவை தெரிஞ்சவை சனம்... சனம் வீடு கலகலத்துக் கிடக்கும். காலத்தட்டத்தில் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, காசுக்கட்டி, போயிலை எப்பவும் குறையாது இருக்கும். சோதி ஆச்சிக்கு எல்லாம் நேற்றுப் போல இருக்குது.

அந்த இரண்டறை வீட்டில இரண்டு பெரிய விறாந்தைகளும், குசினியம் செய்த சேவையை இப்ப இருக்கிற புதிய பெரிய வீட்டிலையும் செய்யலாம் என எதிர்பார்த்த ஆசை நிறைவேறவேயில்லை.

கால்நீட்ட இடமில்லாவிட்டாலும் எல்லோருக்கும் படுக்கைபோட்டு செல்விருந்தோம்பி வரு விருந்து பார்த்திருந்த வாழ்க்கை சோதி ஆச்சி யினுடையது.

ஊர்விட்டு ஊர் வந்தவர்களோடு அயலவர்களும் கூடியிருந்து கதைத்து வீடுகளில் போய்ப்படுக்க

நடுச்சாமம் ஆகிவிடும். இந்த அந்நியோன்யம் எப்படித் தொலைந்தது எனத் தெரியாமல் இன்னும் அதே பழைய நினைவில் ஆச்சி வாழ்ந்து கொண்டிருந்தா.

சோதி ஆச்சியின் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டுக்கு யாரும் வந்துவிட்டால் ஒரே கொண்டாட்டம். அதுவும் பெரியப்பா குடும்பம் வந்தால் சொல்லத்தேவையில்லை. கட்டாயம் இரண்டாம்காட்சி படத்துக்குப் போவர்கள். படம் முடிந்து இரவு ஒரு மணிக்குத் திரும்பி வரும்போது வீதியில் எந்தப் பயமும் இல்லையாம். சோதி ஆச்சி சொல்லும் போது பானு திகைத்துப் போவான். யாழ்ப்பாணத்திலேயா? அதுவும் இரவு 1 மணிக்கு ரோட்டால் வாறதா? அவளால் நம்பமுடியாத பல விசயங்கள் எப்பவாவது சோதி ஆச்சியின் வாயிலிருந்து வரும்.

சோதியாச்சிக்கு ஆறுபிள்ளைகள் மூத்தவனைத் தவிர எல்லோரும் வெளிநாட்டில். மூத்தவன் குடும்பத்துக்காகத் தன் படிப்பையும் நிறுத்தி தோட்டத்தையும் வீட்டையும் கவனிக்க மூன்று பெண் பிள்ளைகளும் திருமணமாகி வெளிநாடு சென்றபின் தம்பியார் இருவரும் உயர்கல்வி வாய்ப்போடு வெளிநாடு சென்று அங்கேயே குடித்தனமாகி விட்டனர்.

முதிர்ந்த தம்பதிகளாய் கணவனும் மனைவியுமாக சேர்ந்திருந்த வாழ்வில் சோதி ஆச்சி மகிழ்ந்திருந்தா. ஊரில் நடக்கிற நன்மை தீமைகளில் முன்னுக்கு நின்று நடத்தி வைக்கும் ஆளுமை மிக்கவர்களாக அவர் விளங்கினார்கள். கணவன் இறந்த பின் சோதி ஆச்சி எந்தப் பிள்ளைகளுடனும் போயிருக்கத் தயாராயில்லை.

மூத்த மகனின் மனைவி சொந்த அண்ணன் மகள். பட்டதாரி ஆசிரியை அவர்களது கண்காணிப்பிலும் அடிக்கடி உதவிக்கு வரும் இந்திரனின் உதவியிலும் அயலவர்களின் ஒத்தாசையோடும் தனிய இருக்க வேண்டும் என்ற விடாப்பிடியில் பழைய நினைவுகளுக்கு வடிவம் கொடுத்தபடி இருந்தா வயது எண்பதை தாண்டினாலும் மிடுக்கு குறையாத தோற்றம். சித்திரை வெய்யில் தகித்துக் கொளுத்தி கொண்டிருந்தது. பின் முற்றத்தில் மோர் மிளகாயும் வடகமும் காயப் போட்டிருந்தா பக்கத்து வீட்டு சந்திரா வெயில்பக்கமாக அவற்றை இழுத்து விட்டார்.

நடக்க முடியாத நிலையிலும் பொல்லைப் பிடித்தபடி வாறவர் போறவர்களை ஏவி, ஏவி எல்லா வேலைகளையும் செய்துபோடுவா. சந்திராவின் உதவி இல்லாவிட்டால் அவமிகவும் சிரமப்படுவா.

“அப்பம்மா உவ்வளவு மிளகாயையும் ஏன் வத்தல் போட்டனீங்கள்” பானு கேட்டான்.

“அது அத்தையவைக்கும் சித்தப்பாமாருக்கும் குடுத்து விடத்தான்”

“மிளகாய் வத்தல் தேவைப்படுகிறதில்லையெண்டு சொன்னவையெல்லோ”

“நீ கூம்மா கிட பானு. அவங்கள் விரதங்கிரத மெண்டால் சாப்பிடுவாங்கள்”

பானுவுக்குச் சிரிப்பாய்க் கிடந்தது. “அவை விரதமெங்கபிடிக்கினம். அவையினர் சாப்பாட்டு முறைவேற பிள்ளையளுக்கு உதெல்லாம் பிடிக்காதாம்.

எப்பவாவது இருந்து போட்டுச் சாப்பிடுவினமாம்.”

அம்மாவுக்கும் வயது போய்விட்டது. வரவர ஏலாமப் போகிறா. வெளிநாட்டிலிருக்கும் பிள்ளைகள் கூடி ஒரு முடிவெடுத்தார்கள். நாங்கள் மாறி மாறிப் போய் அம்மாவோடநிப்பம். மச்சானும் பாவம் வேலைக்குப் போறவ.

சித்திரை லீவுக்கு மகள் ஜெயா குடும்பம் வந்திறங்கியது. வீடு ஒரே கொண்டாட்டம். மருமகள் பாமாவுக்கும் பள்ளிக்கூடம் லீவு. குசினிப் பொறுப்பு அவளிடம்.

சோதி ஆச்சியைக் குளிக்க வாத்துசாப்பாடு தீத்தி படமெல்லாம் எடுத்தார்கள். ஜெயா வந்த மூன்றாம் நாள் கணவனின் சொந்தங்கள் அறிந்தவர் தெரிந்தவர்கள், கூடப்படித்தவர்கள், நண்பர்கள் என வீடு கொள்ளாமல் ஆக்கள்.

சோதி ஆச்சிக்கு சந்தோசமாக இருந்தது. முந்தினமாதிரி சனம் வந்தாலும் ஏதோ ஒரு ஓட்டுற வில்லாத நிலைதான் அங்கு காணப்பட்டது.

ஜெயாவின் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டுச் சாப்பாடு பிடிக்கவில்லை “நல்லகாலம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கே எவ் சியும் பிசாக்கடையளும் இருக்குது” என அவள் ஆறதலடைந்தாள்.

“பிள்ளை நாங்கள் ஒருக்காச் சன்னிதியானிட்ட கதிர்காமத்தானிட்ட போவம்” சோதியாச்சியின் உள்ளக் கிடக்கையை ஜெயா ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“அம்மா நாங்க இவரினர் பக்கம் போட்டு வந்து போவம்” அவர்கள் கிளிநொச்சிக்குப் புறப்பட்டார்கள் அங்கே போனதும் வன்னிப் பசுமையில் மெய்மறந்து போனார்கள். வயல் வெளிகளில் சுற்றுவதும் ஓடுகின்ற வாய்க்காலின் தெளிந்த நீரில் விளையாடுவதும் சிறிய மாமரங்களில் ஏறுவதும் பிள்ளைகளுக்கு நன்கு பிடித்துப் போய்விட்டது. ஒவ்வொரு உறவுகளும் மாறி மாறி விருந்துக்கு அழைக்க நாள் போனதே தெரிய வில்லை.

“எங்கட யாழ்ப்பாணப் புறோக்கிராம் சரி. இனி மலைநாட்டைக் காட்டிப்போட்டு வெளிக்கிடச் சரி. அடுத்த முறை வந்து அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குப் போவம்”

“சரி மோனநங்கள் வெளிக்கிடுங்கோ” பக்கத்து வீட்டுச் சந்திரா, ஆச்சியின் முகத்தைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தாள். இனி அடுத்த மகளின் வருகைக்காக இந்தக் கிழவி எத்தனை வேலைகளை தொடங்கப் போகுது.

“அம்மா நல்லூர்த்திருவிழாவோட தங்கச்சி ஆட்கள் வருவினம் யோசியாமல் இருங்கோ” ஜெயா குடும்பம் புறப்பட்டு விட்டது.

பாமாவுக்கு ஆவணி லீவு நீண்டது. கலா குடும்பம் லண்டனிலிருந்து வந்துவிட்டது. மீண்டும் வீடு கலகலக்கத் தொடங்கி விட்டது.

இந்திரனும் வந்து கூடமாட உதவி செய்தாள். பேரப்பிள்ளைகள் “கிராண்ட்மா”வுடன் படமெடுத்துக் கொண்டார்கள். அம்மாவுக்குச் சாப்பாடு தீத்தி குளிக்க வாத்து எல்லாம் தான் செய்ய வேண்டும் என்று சந்தோச

மாகச் செய்தாள் கணவர் படமெடுத்துக் கொண்டார்.

நல்லூரான் கொடியேறியவுடன் பின்பக்கம் போன மச்சச் சட்டியள் மீண்டும் வீட்டுக்கள் வந்து விட்டன. “அதுக்கென்ன அதுகள் ஆசைக்குச் சாப்பிடும்” ஆச்சி உத்தரவிட்டாள். அண்ணனும் தங்கை குடும்பத்தவருக்காக றால், நண்டு, கணவாய் என வித விதமாக கொண்டுவர பாமாவும் அவற்றைப் பல்வேறு விதமாகப் பாகம் பண்ணினாள். “வெரி ரேஸ்” என்ற அவர்களது பாராட்டின் மூலம் பாமா விரதபலனையும் பெற்றுக் கொண்டாள்.

“அம்மாவை நல்லூருக்கு கூட்டிக்கொண்டு போக வேணும் நடக்கமாட்டவே?” கலா யோசித்தாள். “சென்றியிலிருந்து கோயில் வரையும் நடக்கமாட்ட ஒரு தள்ளு வண்டியை வாங்கினால் நல்லது” சந்திரா ஆலோசனை கூறினாள்.

“என்னை ஒருக்கா கதிர்காமத்தானிட்டயும் சன்னிதியானட்டையும் கூட்டிக்கொண்டு போ பிள்ளை...” அம்மா பழைய நினைப்பில சொல்லுறா. உதில இருக்கிற நல்லூருக்கே போகேலாது. அங்க எப்படிப்போவியள்?

எதுக்கும் நாங்கள் மாங்குளம் போட்டுவந்து யோசிப்பம். கலா குடும்பத்தினர் கணவனின் ஊருக்குச் சென்று விட்டனர்.

நாலைந்து நாட்களாக வராத இந்திரன் அன்று வந்திருந்தான்.

“எனை ஆச்சி காயவச்ச சமாள்களெல்லாம் கட்டிக்குடுத்தாச்சோ?”

“அவைக்கு ஒண்டும் வேணாமாம் கருவாடு மட்டும் தான் வேண்டினவை”

“அப்ப பின்ன சன்னதிக்குப் போகேல்லையே?”

“நீ என்னடா மூளையில்லாமல் கதைக்கிறாய். கலியாணங் கட்டிக்குடுத்தாபிள்ளையள் அவையளோட தான நிக்ருங்கள்” ஆச்சி விட்டுக்கொடுக்காமல் கதைத்தா.

“இனி மகன்மார் வந்தால் உன்னோட நிப்பினம் தானே!”

“அப்பம்மா யோசிக்காதேங்கோ சித்தப்பாக்கள் வரட்டும் நாங்கள் போவம்” பாணு ஆறுதல் சொன்னாள்.

சோதி ஆச்சி இந்திரனுக்கு வெளிநாட்டு இனிப்புகள், உடுப்புகளோடு மருமகள் விட்டிட்டுப் போன “அதிவிசேசத்தை”யும் தூக்கிக் கொடுத்தா.

அவன் வாயெல்லாம் பல்லாக வேண்டிக் கொண்டான்.

என்ன இருந்தாலும் கிழவிக்கு என்னில வாரப் பாடுதான். பக்கத்து வீட்டுச் சந்திராவின் ஆலோசனையில் பாமா ஒரு தள்ளுவண்டியை கலாவிடம் சொல்லி வாங்கிப்போட்டாள். “நாங்கள் எல்லோரும் ஓட்டோ விலபோய் அங்கால உங்கள உந்தவண்டில்லை வைச்ச நல்லூருக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவம்” சந்திரா வழக்கம் போல உதவிக்கரம் நீட்டினா.

சோதி ஆச்சி மீண்டும் வாசலைப் பார்த்தபடி மாமரத்துக்குக் கீழே அமர்ந்து கொண்டா.

ஊரிலை கதைக்கினம்

“சித்தப்பா... இவள் கல்பனாவாலை வெளியிலை தலை காட்டேலாமலிருக்கு. எங்கட குடும்பத்திலை ஒருத்தி எண்டதாலை எங்கள் எல்லாற்றை மானமும் போகுது.”

சொல்லிக்கொண்டே வந்து சோபாவில் உட்கார்ந்தான் வினோதன். பாடசாலை ஆசிரியராக இருக்கும் அவனுக்கு இன்றைய ஞாயிறு விடுமுறை இந்த வீட்டில் அவனுடைய பணியைத் தொடர வாய்ப்பாக அமைகிறது.

பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்த பரமநாதன் மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றாமலே முகத்தைக் கீழே பதித்து அவனை உற்றுப் பார்த்தார். இன்றைக்கு யார்பற்றி வசைபாட வந்திருக்கிறான் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

“இவள் கல்பனாவுக்கு புருஷன் செத்து இரண்டு வருஷந்தான் ஆகுது. படிப்பிக்கப்போறவள் தானுண்டு தன்பாடுண்டு எண்டு இருக்கிறதை விட்டிட்டு கண்டவங்களோடையும் கடுஞ்சினேகிதம் வைச்சுக் கொண்டு திரியிறாள் சித்தப்பா இப்பவும் தன்னோடை படிப்பிக்கிற ஒருதனோடை வேறமாதிரிப் பழக்கம் வைச்சிருக்கிறாள் எண்டு ஊரெல்லாம் கதை போகுது.”

வினோதனின் பேச்சை இடைமறித்து பரமநாதன் கேட்டார். “ஊரிலை கதை போகுது எண்டால் உனக்கு இதை யார் சொன்னது?”

“ஊரிலை பலபேரும் கதைக்கினம் சித்தப்பா”

“ஊரிலை பலபேரும் கதைக்கினம் எண்டால் உனக்குச் சொன்ன ஒரு ஆளையாவது நீ எனக்குச் சொல்லு”

“இல்லைச்சித்தப்பா... அது பிரச்சனை ஆகிடும்”

பரமநாதன் ஏதோ சொல்ல நினைத்துவிட்டு மௌனமாகி விட்டார்.

கல்பனா பரமநாதனின் தமக்கையாரின் மகள். வினோதன் தமையனாரின் மகள். இளம் விதவையான கல்பனாவிடம் வினோதன் சில சேஷ்டைகள் செய்ய முயற்சித்து அவமானப்பட்டது ஊரில் சிலருக்குத் தெரியும். வினோதனின் கதை பேச்சின்படி ஊரில் எந்தப் பெண்களுமே நல்ல நடத்தையுள்ளவர்களல்ல. பரமநாதனின் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளும் வினோதனுக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதரிகளாக இருந்தும் கூட அவன் தேவையில்லாமல் தங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போவதைத் தவிர்த்துவிடும்படி தங்கள் தகப்பனிடம் ஏற்கனவே வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார்கள்.

நீண்டதொரு பெருமூச்சை உள்ளிழுத்து வெளியே விட்டுத் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்ட பரமநாதன் சொன்னார் “வினோதன்... நீ இனியாவது இப்படியான கதைகளை சோடிச்சுச் சொல்லுறதை விட்டிட்டு. ஆக்கள் கதைக்கினம் ஆக்கள் கதைக்கினம் எண்டு நீ சொல்லிக் கொண்டு நீதான் ஆக்களைத் தேடித் தேடிப்பிடித்து கதைகள் சொல்லிக் கொண்டு திரியிறனி எண்டு கனபேர் எனக்கு முறையிடுறவை. கல்பனா விஷயத்திலையும் இது நடந்துகொண்டிருக்குது எண்டதை நான் எப்பவோ அறிஞ்சிட்டன்.”

“இல்லைச் சித்தப்பா...நான் உண்மையான அக்கறையிலை தான்...”

“போதும் நிறுத்து. கல்பனா எப்படிப்பட்டவள் எண்டு ஊருக்குத் தெரியும். உன்னைப்பற்றியும் நல்லாவே தெரியும். நீ இப்படிப்பட்ட ஆளாகவே தொடர்ந்தும் இருப்பாயெண்டால் எங்கட வீட்டிற்கும் இனி வராதை. கல்பனா ஒமெண்டு சொன்னா அவளுக்கு ஒரு கல்யாணம் செய்துவைக்கிறதுபற்றி நான் யோசிச்சுக்கொண்டிருக்கிறன். அதை யாருமே குழப்பிப்போடவேண்டாம்.”

சொல்லிக்கொண்டே அவன் இருக்கும்போதே எழுந்து உள்ளே போய்விட்டார் பரமநாதன்.

மனதைக்கொளவும் பெரும் பயங்கரங்கள்

பச்சைப் பச்சேலெனப் பரந்து விரிந்து அழகு கொளிக்கும் வயல் நிலங்கள் சலசலத்து ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் அருவிகள் கால்வாய்கள் நீரோடைகள்

உயிர்களின் இராச்சியமாக விருட்சித்து குளிர்நீழல் வீழ்த்தும் பெருமரங்கள் அப்பெருமரங்கள் அமைக்கும் பசுமைக் கூடாரங்கள் கூடாரங்களுள் குருவிகள் பூச்சிகள் சத்தங்கள் ரீங்காரங்கள் இயற்கையின் இசைக்கீறுக்கள்

இயற்கையில் கொள்ளும் மையல் கண்மூம் தங்காது தரிக்காது பக்ரெனக் கொளவும் பீதி

அணுவெடிப்பின் கொடும்பனி உடல் முழுதும் ஊசிபோல் சுருக்கென ஊடுருவி அச்சத்துள் குளிர்ந்துறையும் மனம்

நீரில் நிலத்தில் நெற்பயிரில் அதன் மணியில் புல்லிதழில் பூண்டுகளின் வேர்க்கணுவில் எதிலும் நீக்கமற “தொன்”களில் நிறைந்து படிந்திருக்கும் நச்சுகள் இரசாயன நச்சுகள் தின்னும் இக்காலம் இனிவரும் காலம் கொடிதென அறிந்தும் அறியோம் கொடிதென அறிந்தும் மறந்தோம்

அழியாது நின்றும் நிலைத்தும் இன்றும் இனியும் நின்று கொல்லும் நச்சு இரசாயனங்கள் விளைவிக்கும் பயங்கரங்கள் உருக்கொடுக்கும் விகாரங்கள் மனதில் தோன்றி வயல்நிலத்தின் பசுமை மேலாக இருண்டுகவிய பார்வையில் புலர்ந்த பசுமை கொன்று மனதைக்கொளவும் பெரும் பயங்கரங்கள்

- சி.ஜெயசங்கர்

சித்தி றபீக்காவின் “வற்றாத ஈரம்” கவிதைத் தொகுப்பு: வாழ்வின் தத்துவக் கூறான கவிதைகள்

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் இன்று எழுதித் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்களின் கவிதைகள் ஏற்படுத்திய அருட்டுணர்வால் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளை வாசிப்பதிலிருந்து சிறிது காலமாக ஒதுங்கி இருக்கிறேன். இங்கிருந்து அவ்வப்போது வெளிவரும் நல்ல கவிதைகளும் இதனால் தவறவிடப்படுவதும் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. ஒரே வட்டத்துள் சுழலும் வாசக ஈரப்பற்ற வரட்சியான வார்த்தைகளாக இன்று இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைவெளி தன்னை வெளிப்படுத்தி வருவது கவலைக்குரியது.

ஈழம் தமிழுக்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய சிறந்த பல கவிஞர்களைத் தந்த மண். இன்றைய நாட்களில் அதன் இயங்குதளம் பூடகமான தடுமாற்றங்களையும், பகிரங்கமான வீழ்ச்சியையும் நோக்கி விரைந்து கொண்டிருப்பதை என்னைப் போல் நீங்களும் அவதானிக்க முடியும்.

ஈழத்தமிழ் கவிதைகளைப் பொறுத்தவரை பெண்கவிகளும், அவர்களின் கவிதைகளும் இன்னொரு பரிமாணமாக வெளிப்படுபவை. தமிழின் விரிந்த பரப்பில் ஈழத்துக் கவிதைகளுக்கு விசாலமான கவனத்தையும், வெளிச்சத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொடுத்ததில் ஈழப் பெண்கவிகளுக்கு ஒரு தனியான இடமுண்டு என நம்புகிறேன்.

90 களில் தமிழகத்தில் அம்பை, பாமா, சல்மா, குட்டி ரேவதி போன்றவர்களின் படைப்புகள் ஒரு புறத்தில் பெண் எழுத்துக்கான ஒரு புதிய வெளியை தமிழில் உருவாக்கிக் கொடுத்தது. 90 களில் உருவான ஈழத்துப் பெண்கவிகள் பெரும்பாலும் இந்த தளத்திலேயே பயணிக்கத் தொடங்கினர். உதாரணமாக, இங்கு சிவரமணி, ஊர்வசி, சல்பிகா, அனார், லஹீனா ஹக், சித்தி றபீக்கா, பஹீமா ஜஹான் போன்றவர்கள் அப்போது உத்வேகத்துடன் எழுதினர். அக்காலப்பகுதியில் எழுதிய பெண் கவிகள் பெண்விடுதலை எனும் கருத்தியலோடுதான் இலக்கியத்தில் வினை புரிந்தனர்.

“தூக்கியெறியப்பட முடியாத கேள்வியாய்

உங்கள் முன் பிரசன்னமாகியுள்ளேன்”

எனும் சிவரமணியின் வரிகள் பெண் மீதான ஆணின் அதிகாரத்தின் முன்னால் உண்மையை எடுத்துக் கூறும் வார்த்தையாக வெடித்து அந்நாட்களில் பெரும் அதிஉவை உண்டு பண்ணியது. இந்த வரிகள் இன்று வரைக்கும் எனக்கு மனப்பாடமாகவே இருக்கிறது.

பெண் கவி என்றால் பெண் விடுதலை பற்றித்தான் எழுத வேண்டும் என்ற உணர்வும் அதற்கான புறச் சூழலும் அப்போது நிலவிக் கொண்டிருந்தது. இதனால் இந்த எல்லையை அவர்களாலும் பெரிதும் கடக்க முடியாமல்தான் இருந்தது. எனினும் ஒரு சிறு அளவில் வேறு விடயங்கள் மீதும் அவர்கள் கவனம் செலுத்தினர். அதனை விட பெண்

உடல், அதன் மீதான ஆணின் வக்கிரம், பெண்ணின் அகம்சார்ந்த பிரச்சினைகள் ஈழ இலக்கியத்தில் கவனம் பெறாமலே இருந்து வந்த வெற்றிடம் இவர்களால் கணிசமாக நிரப்பட்டது.

சில மாதங்களுக்கு முன்னர் என் கரம் கிடைத்த கவிதாயினி சித்தி றபீக்காவின் “வற்றாத ஈரம்” கவிதைத் தொகுப்பு பேசப்பட வேண்டிய தொகுப்பாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. 90களில் எழுதப் புறப்பட்ட ஈழத்துப் பெண்கவிகளுள் இவருக்கும் ஒரு இடமுண்டு.

90 களில் ஈழத் தமிழ்ப் பெண்கவிதைகளில் வெளிப்பட்ட அதே குரல் இவரிடமிருந்தும் வெளிப்பட்டது. அது செவிசாய்க்கத்தக்க ஈரப்பானதும், கவித்துவமானதுமான குரல்.

“பெண் என்ற பெயராலே எனக்கு விலங்குமாட்டிவிட்டீர்கள்”

“வெறுமை கலந்த உன் மொழிகளை மீட்டிப் பார்க்கிறேன்”

“உன் எல்லா இழப்புகளுக்கும் ஏன் என்னைக் காரணப்படுத்துகிறாய்” என கவிதைக்கு கவிதை வெளிப்படும் பெண் களுக்கான இரங்கல் குரல் திகட்டாத கவிதை மொழியில் ஒரு வாசகனை ஈர்க்கும் ஒரு நல்ல கவிதைக்கான அத்தனை கூறுகளோடும் இருக்கிறது. இவர் ஈழத்துப் பெண்கவிகளுள் மறைக் கப்படாமல் பேசப்பட வேண்டிய கவி யாக அவரை அவரது கவிதைகள் முன்னிறுத்துகின்றன.

அப்போதிருந்தே ஆண் என்பவன் பெண்ணுக்கு விலங்கை

மாட்டி அவளை சிறைப்பிடித்திருப்பவன் என்ற ஆண் வெறுப்புக் குரலே பெண்கவிதைகளின் அடிநாதமாக ஒலித்தது. இன்றும் அது ஓய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. இதை மறுக்கவும் என்னால் முடியவில்லை. முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெண் அடக்கு முறை அந்நாட்களில் அதிகம் இருந்தது. இன்று ஓரளவு அது குறைந்திருந்தாலும் முஸ்லிம்கள் ஆணாதிக்க மனநிலை கொண்ட சமூகம் என்பதில் நான் எப்போதும் உடன்பட்டு வருபவன். ஆனாலும் றபீக்கா தான் சார்ந்த சமூகத்துள்ளிருந்து எவ்வாறு பெண் அடக்குமுறை நிகழ்ந்தது, முஸ்லிம் சமூக கட்டமைப்பில் மத அடிப்படையாததால் முஸ்லிம் பெண்கள் எத்தகைய பிரச்சினைகளுக்கு முகங்கொடுத்தனர் என குறிப்பான கூறுகளை உள்ளடக்கி எழுதவில்லை. அது 90களில் எழுதப் பறப்பட்ட பெண்கவிகளின் பொதுவான பண்பாகவே வெளிப்பட்டது. ஆண்கள் பெண்களின் சுதந்திரத்துக்கு எதிரானவர்களாக முன்னிறுத்தி எழுதும் போக்காக மட்டுமே அது நிறுவப்பட்டது. அது அப்போதைய அரசுசார்பற்ற நிறுவனங்களின் (NGO) பால்நிலை சமத்துவத்துக்கான முன்னெடுப்புகளோடு பெரிதும் இணைந்துசெல்வதாக அல்லது அவற்றின் நேரடியான கருத்தியல் தாக்கத்துக்குட்பட்டதாக வெளிப்பட்டது.

இதனால் எல்லா சமூகங்களிலும் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் பொதுவான பிரச்சினைகளையே அவர்கள் திரும்பத் திரும்ப ஒரேவகையான மொழியில் பதிவுசெய்தனர். அது ஆணை தன் எதிர்நிலையில் வைத்துமட்டுமே நோக்கியது.

தான் வாழும் சமூகத்துக்குள் இருந்து பெண்கள் எதிர்நோக்கும் விசேமான பிரச்சினைகளை அவர்கள் வெளிக்கொணராமலே விட்டனர். மிகப் பிந்திய காலத்தில் அனாரிடமிருந்து இத்தகையதொரு பார்வை வெளிப்பட்டது என்று நினைக்கிறேன்.

சித்தி றபீக்காவின் இத்தொகுப்பில் பெண் x ஆண் முரண்நிலையைக் கடந்தும் சில கவிதைகள் உள்ளன. வாழ்வைப் புரிந்துகொள்வதற்கான ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வை நேசிப்பதற்கான தருணங்களை, எளிய கனவுகளை, ஓட்டுமொத்த மனித குலத்துக்குமான வசீகரமான வாழ்க்கையை பகிரங்கமாக கோரி நிற்கும் பல கவிதைகள் இத்தொகுப்புக்குள்

உண்டு. “எப்போது நுழைந்தது” எனும் கவிதையில் சமகால மனித வாழ்வின் செயற்கைத்தனமான இறுக்கங்களை, எந்தவித வெட்கமுமின்றி வாழ்க்கையை மிகப்பெரும் பயங்கரமாக மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்கள் மீது ஒரு கடுமையான பார்வையை செலுத்துகிறார்.

இவரது எந்தக் கவிதையும் சாதாரணமாக கடந்துசெல்ல முடியாதவை. என்னால் அவரது கவிதைகளை முழுமையாக உங்கள் முன்னால் அவசர அவசரமாக வைக்க முடியாமல் இருக்கிறது. ஒரு சிறந்த தொகுப்பை, இத்தனை நாளும் வாசிக்காமல் இருந்து விட்டேனே என்ற உறுத்தல் தான் எஞ்சி இருக்கிறது. இது குறித்து இதன் தொடர்ச்சியாக நான் இன்னுமொரு அத்தியாயத்தை எழுதக்கூடும்.

தொகுப்பிலிருந்து ஒரு கவிதை:

குருவியின் வீட்டுக்குள்

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் சப்தம்

அற்புதமாய் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது

வாழ்வெனும் குருவி வீடு

கண்களில் தெரியும்

குருவியின் வீட்டைத் தரிசிப்பதற்காய்

ஞாபகங்களிலிருந்தும் மீள்கிறேன்

காயங்களை மறக்கிறேன்

இரகசிய ஒப்பந்தங்களைப் பேசி

தெளிந்த உறவுகளின் முன்

மிதக்கும் கனவுகளோடும் நுழைகிறேன்

ஆயிரம் மகரந்தக் கற்களை நிரப்பியவளாக

நான் நாமாகிப் பலகாலம் ஓடுகிறது

அன்பைத் தெவிட்டாத இன்பப் பெருக்கு

கொத்துக் கொத்தாய் பூக்கும்

மலர்களின் வாசங்கள்

முற்றத்தில் நிரம்பி வழிகின்றன.

ஜன்னலின் இடைவெளியில்

சிறகசைத்துப்பாடும் கானம் கேட்கிறேன்

அத்தனை முத்தங்களும் என்னைப் பற்றிப் பிடிக்கிறது

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் சப்தம்

சுற்றங்களில் சுழல்கிறது

பறந்தாடும் கண்களில் இனிய கனவுகள் பேசுகிறது

நட்பும் வாழ்வும் பற்றி வசீகரித்துக்கொள்கிறேன்

நூல்
சினிமா பார்த்ததும் கேட்டதும்

ஆசிரியர்
முருகபூபதி

வெளியீடு - ஜீவநதி

விலை - 600.00

நூல்
ஒரு நாள் பாவம்(நாவல்)

ஆசிரியர்
சீமான் பத்திநாதன்

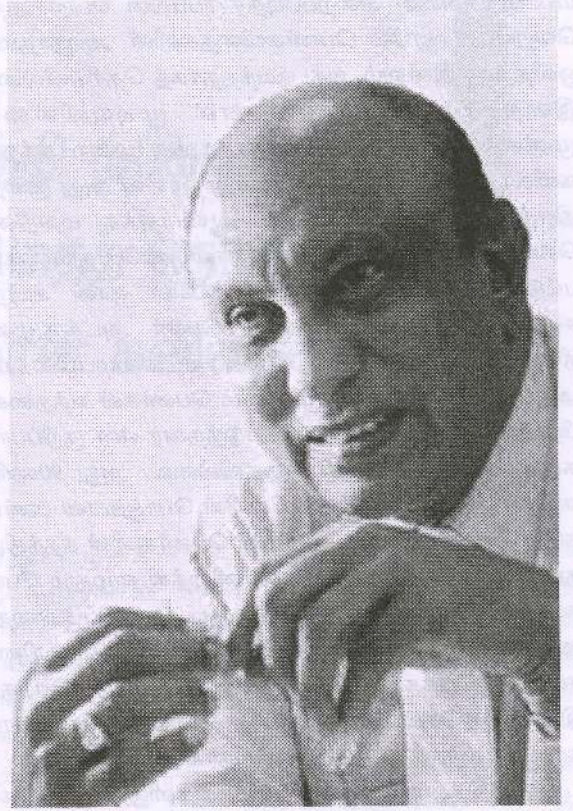
வெளியீடு - ஜீவநதி

விலை - 800.00

திஸ்ஸ அபேசேகர

மாவனல்லை எம்.எம். மன்ஸூர்

திஸ்ஸ அபேசேகரவின் காவியக் கவிதையான 'The House by The Fir Tree' மலீஹா ராஜோன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட சேனல்கள் (தொகுதி 12 எண் 2) இதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. நீல் விஜயரத்னாவின் "தெபஸ் தெபஸ்" புத்தகத்தில் படைப்பின் பெறுமதியைப் பற்றி சிங்கள வாசகருக்கு முதல் பார்வையினைக் கிடைத்தது. அதில் (பக்கம் 132) ஒரு குறிப்பை எழுதியுள்ளார்.

"அது எனக்குள் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒளி உணர்வையும் ஈரப்படையும் உருவாக்கியது. திஸ்ஸ அபேசேகரவின் சில சோகமான வசீகரத்தைக் கொண்டு வரும் ஒரு காட்சியைக் கற்பனை செய்து நம்மை ஆட்கொள்ளும் என்றாவது ஒரு நாள் இந்தப் படைப்பு திஸ்ஸவினால் மொழி பெயர்த்து சிங்கள வாசகர்களிடம் சேர்க்கப்படும் என்று நினைக்கிறேன்."

"அன்புள்ள நீல மற்றும் திஸ்ஸ அபேசேகர எங்களை அகாலமாக பிரிந்ததால், அந்த பணியை செய்ய அவருக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. உங்கள் மீது ஒரு மொழி பெயர்ப்பில் சிங்கள கவிதை சங்கத்துக்கு கொண்டு வரப்படுகிறது. ஒரு கௌரவ நிமிர்த்தமாகும். அதைக் குறிப்பிடும் போது அதற்கு எனது கவனத்தை ஈர்க்கச் செய்தது சம்பந்தமாக சிங்கள ரசிகர்களின் கௌரவம் உங்களைச் சேரும்."

மனிதனை வரலாற்றில் வாழ்வதாக்கக் காணலாம். காரணம், மனிதமனம் ஒரு நினைவுப் பொருள். தொலைந்து போன உலகத்தைக் கண்டு பிடிக்க, அது திரும்பக் கிடைக்க வேண்டும். கவிஞன் கடந்த காலத்தின் முன்னோடி என்று இந்திய விமர்சனம் கூறுகிறது. நகரின் உயர் நிலைப்பள்ளி, ரயில் நிலையம், மற்றும் பள்ளிக் கூடத்தில் உள்ள குரோட்டன் வேலி... இந்த இனிமையான கடந்த நாட்களை அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் முன்னோர்களின் மாபெரும் அடையாளம். விழிப்பு மாறிவரும் நவீன சமுதாயத்தின் குரலாகத் தெரிகிறது. ஆன்மீக பலம் கொண்ட ஒரு கவிஞனால் மட்டுமே கவிதையில் அப்படி ஒரு கற்பனையை உருவாக்க முடியும்.

நடிகர், திரைக்கதை வசனகர்த்தா, திரைப்பட இயக்குனர், கவிஞர் என்ற வகையில் பல்துறைசார்

திறமை சாலியான திஸ்ஸ அபேசேகரவைப் பற்றி ஒரு சில குறிப்புகளைப் பதிலிடுவது இந்நேரத்தில் பொருத்த முடையது என நான் கருதுகிறேன்.

1937ம் ஆண்டு மே மாதம், 7ம் திகதி மகரகமவில் ஆத்தர் சொலமன் டி பொன் சேகா, அக்னஸ் டி சில்வா தம்பதியனருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். தனது கல்வியை பன்னிபிடிய தர்மபால வித்தியாலயத்தில் பெற்றுக் கொண்டார்.

திஸ்ஸவின் பாட்டனார் முதலியார் கரோலிஸ் சில்வா ஆவார். அவரது பெருமகனார் கேட் முதலியார் சொல்மன் டி பொன்சேக்கா என்பவராவார். அவர், அவரது கொழும்பு ரெவ்லொக் டவுனில் உள்ள பரம்பரை வீட்டில் வளர்ந்தார். திஸ்ஸவின் தந்தையின் சகோதரர் நீதிபதி ஈ.ஆர்.டி பொன்சேகா கியூஸ் என அறியப்பட்டவர்.

மேலும் இவரது இயக்கத்திலும், திரைக்கதை வசனத்திலும், நடிப்பிலும் 1963ம் ஆண்டு முதல் 2012ம் ஆண்டுவரையிலும் 16 திரைப்படங்கள் வெளியாகியுள்ளன. 1978ம் ஆண்டு முதல் 1996ம் ஆண்டுவரையிலான காலப்பகுதியில் 05 திரைப்படங்களும், 1970 முதல் 1994 வரையான காலப்பகுதியில் 06 திரைப்படங்களும் ஜனாதிபதி விருது, சரசவி விருது என்பவற்றைப் பெற்றுள்ளன.

திஸ்ஸ அபேசேகர ஆரம்பத்தில் சிறுகதை எழுத்தாளராகத்தான் அறிமுகமாகிறார். அவர் தனது மாணவப் பருவத்தில் சிங்கள மூலம் சிங்கள சிறுகதைகளை எழுதினார். அவரது கவிதை ஒன்று இவ்வாறு பதிவாகியுள்ளது.

சவுக்கு மரம் அருகில் ஒரு வீடு

முதலில் எனக்கு பருவ மழையின்
சப்தம் கேட்கிறது
அதனூடே சிறிய ரயிலின்
ஹாரன் ஒலி கேட்கிறது

மழை பொழிந்து ஓய்கிறது
பெரும் அமைதி
மற்றோர் இடத்தில்
சவுக்கு மரங்களுக்கு கீழ்
இன்னும் ஒரு மணி நேரம்
வீசும் காற்றின் தாள இசை
“பஹன்கம்” எனும் ஊரது

இது நினைவின் நிலை
நன்குயர்ந்த சவுக்குகள் நால்வர்
சிக்கலான முடி நீண்ட தாடியுடன்
வரிசையில் நிற்கிறார்கள்
எனது கற்பனையுலகு
என் மனதை நிரப்புகிறது
ஒளிரும் குரோட்டன் வளையம்
சவுக்கு மரங்களுக்கு அப்பால்

ஒரு பள்ளியில் குழந்தைகளின்
குரல்கள் அலை அலையாய் ஒலிக்கிறது
அதிகாலை வரை
குரோட்டன் சுவரில் மோதுகிறது.

ஒரே நாளில் குரோட்டன்களில்
தவழ்ந்த “தாமரை மொட்டுக்கள்”... பாடல்
எரிந்த நிலக்கீரை குறித்து
நீல வானம் வரை துவாரம் தவழ்ந்து
சவுக்கு மரங்களின் உச்சியில் இருந்து
வானத்தை நோக்கி ஏறியது

பஞ்சுபோன்ற வெண்ணிற பறவைகளின்
கூட்டம் வெளியில் சிதறுகிறது
அதனால் குட்டி ரயிலின்
சப்தம் கேட்கிறது

எனது மனதில் ஒரு
படம் உள்ளது
இருண்ட அடையாளங்கள்
துடைக்கப்பட்டு
இன்னும் சவுக்குகள் மட்டும்
தனித்து நின்று சாதுக்கள் போல்
அலங்கோலமான கூந்தலும்
நீண்ட சுருட்டையுமாக
வரிசையாய் நிற்கின்றன.

மூலம் :- திஸ்ஸ அபேசேகர

தமிழில் :- மாவனல்லை எம். எம். மன்ஸூர்

கோடை

நெருப்பள்ளிக் கொட்டுது நெடும்பகல்.
தீப்பிடித்து
எரிகிறது திசைகள்.
“எரிபற்று நிலை” கடந்து
பொசங்கிய காற்று
பொடியாய்ப் புழுதியாய்
அசைவற றடங்கிற்று.
அனற்பிளம்பாய் நிலம்மாறி
கால்வைக்க முடியாது கடுப்பேற்ற,
பெருவெக்கை
மேலை வறுக்க,
வியர்வை நசநசக்க,
உடலும் மூளையும் உயிரதுவும்
சூடேறிக் கிடக்கிறது கொதித்து.
மரங்களும் கிளைகளும்
புழுக்கம் தணிக்காது
இலையுதிர்ந்துப் பொருமிடுது.
அழகற்றுப் போச்சு அயற்பசுமை;
நீர்ப்பிடிப்பு
இலாது எல்லாமும் காய்ந்து
வரண்டெரிய
தகிக்கிறது பளிங்கு வெயில்.
அதன் தகிப்புத் தணல் விழுந்து
புகைகிறது வாடிப் பொசங்கிய
புத்தரைகள்.
தாகம் எடுக்கிறது தலையிருந்து கால்வரைக்கும்.
நாவால் வியர்வைவிடும் நாய்களும்
என்செய்து ஏதுசெய்வ தென்று அறியாது
நீர்நிலைகள் தேடி அலைய,
”திகைக்கும் பறவைகளும்
காலடிக்குள் இடறும் பூச்சி புழு ஏறும்பும்
எங்கே ஒதுங்கின இந்தத் தகிப்புக்குள்”
என்று நாம் தேட
எங்கோ பதுங்கின...ஆம்
சூரியன் அருகில் தொட்டுச்சம் கொடுப்பதற்கு
வாறதிந்தக் காலம்...
வரட்சியும் கொதிப்பும்
மேனி கறுக்கக் கருக்கும்
வெயிலும் நிலச் சூடும் பகலைச்
சுடு தாச்சியில் வறுக்கும் காலம்;
இக் கோடையிலே கருகிப் பொசங்கியெங்கோ
சாம்பலான காற்று...
சாம்பலில் இருந்தெழும்பும்
பீனிக்லாய் மீண்டும் பிறந்து வந்து அனல்
ஓட்டிக் கலைக்காட்டி....
நாமும் உயிர் பிறவும்
கூட்டமாயே கருவாடாய் மாறுவது
தான் நடக்கும்.

- த.ஜெயசீலன்

இயாத கொலைகள்

11

வீட்டின் முன்புறத்தில் கன்னிக்காலாக நாட்டப்பட்டிருந்த முள் முருக்கு மரத்திற்கு, இரண்டு வானி தண்ணீர் ஊற்றி விட்டு மரத்தினை வாஞ்சையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் தம்பர். அவருக்கு முள்முருக்கு மரத்தின் மீது அலாதிப்பிரியம். ஒரு காலத்தில் தம்பரின் வீட்டு நாற்புற வேலியும் முள் முருக்குக் கதிகால் அடுக்குகளால் நிறைந்திருந்தது. சிவந்த பூக்களைப் பூத்தபடி ஓய்ந்தவாறாக வளருகின்ற அந்த மரத்தின் மீது சிறுவயதிலிருந்தே தீராக்காத லொன்று முளைத்து விட்டது. பசுமையான காய்கள் கறுத்து வாடி விழும். உள்ளே சிவந்த நிறத்தில் விதைகள் இருக்கும். பள்ளிப்பருவத்தில் அந்த விதைகளைச் சுவரிலே தேய்த்து விட்டு சகபாடிகளின் தொடைகளில் குடு வைத்த ஞாபங்களையும் அம்மரம் மீட்டெடுத்துக் கொடுத்தது. திடீரெனப் பரவிய நோயால் ஊரிலுள்ள முள்முருக்குகள் அனைத்தும் அழியத் தொடங்கின. எல்லா மரங்களையும் வெட்டி அகற்ற வேண்டி ஏற்பட்டது. நோய் நெருங்காத வகையிலே ஒரு மரத்தை மட்டும் தம்பர் கொல்லைப்புறத்திலே பாதுகாத்தார். அந்த மரத்திலிருந்து தடியை வெட்டியே கன்னிக்காலை நட்பிருந்தார்.

கன்னிக்கால் இந்துத் தொன்மக் கதையோடும் பிணைந்தது. தேவேந்திரன் அகலிகை மீது ஆசைப்பட்டதால் உடலெங்கும் கண் முளைத்த சாபத்துக்குள்ளானான். அதை நினைவுபடுத்தும் வகையிலே தான் உடலெங்கும் கண்போன்ற முட்கள் நிறைந்திருக்கும் முள்முருக்கினைக் கன்னிக் காலாக நாட்டுகின்றனர். திருமணத்திற்கு முன்னரான நன்னாளில் சிறுகுழி தோண்டி நவதானியங்களைப்போட்டு தேங்காய் உடைத்து இளநீரும் பாலும் ஊற்றி முள்முருக்கினை நடுகை செய்வார். மஞ்சள் நூலிலே மாவிலை கட்டி, வெள்ளைத் துணியிலே காசும் முடிந்து வைப்பர். “செம்முகை அவிழ்த்த முள்முதிர் முருக்கின்” என்று அகநானூறு முள்முருக்கின் சிறப்பினை எடுத்துரைப்பதைப் பத்திரிகையில் வாசித்த தம்பர் அச்செய்யுள் அடியினை அனைவரிடமும் பெருமிதத்தோடு பகிர்வார்.

அரிமா நேத்ரனின் உந்துருளி தம்பர் வீட்டு வேப்பமர நிழலிலே இயக்கத்தினை நிறுத்தி ஓய் வெடுத்தது. வடமராட்சிக்கு வரும்போதெல்லாம் தம்பரைக் கண்டு கதைத்து விட்டுச் செல்வதை அரிமா நேத்ரன் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அரிமா நேத்ரன்

பிறந்து வளர்ந்த வீடும் தம்பரின் வீடும் அருகருகே அமைந்திருந்தன. அரிமா நேத்ரன் தம்பரைப் “பெரியய்யா” என்று தான் அழைப்பார். நல்லூரில் வீடு வாங்கிக் குடியேறி நல்லூர் வாசியாகி விட்டாலும், தம்பரோடு கதைப்பதில் ஒருவிதமான உற்சாகமும் உணர்ப்பாசமும் பீறிடும்.

“வாங்கோ தம்பி கனநானைக்கு பிறகு... இஞ்சாலவாழீங்கள் போல”

“எங்க பெரியய்யா... வாறதுக்கு நேரங் கிடைக்கிறேல்ல... “கொலகேஸ்” தடயம் சேகரிக்க வந்தனான். உங்களையும் பாத்திட்டு போகலாமெண்டு”

“ஏதாவது... தடயங்கிடைச்சதோ...”

“ஓம் பெரியய்யா... குளிசை உறைஒண்டும் பனங் கிழங்கினர் தும்புகளும் கிடைச்சிருக்கு... இப்போதைக்கு போதும்...”

“இந்த மாதங்களில் எங்கே தம்பி பனங் கிழங்கு...? புளுக்கொடியலினர் தும்பாய் இருக்கும். இந்த காலப் பொடியள் பபிள்க்கம் மெல்லுற மாதிரி... எங்கட காலத்தில புகையில... பிளாட்டு, புளுக் கொடியள்தானே... வாய்க்குள்ளவைச்சு மெல்லுறது”

ஏதொவொரு முடிச்சு அவிழ்வதை அரிமா நேத்ரன் உணர்ந்தார். மிக விரைவிலே கொலையாளியைக் கண்டறியலாம் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

12

அரிமா நேத்ரன் தேநீர்க்குவளையை மனைவியிடம் கொடுத்தார். உதடுகளில் நளிநம் கலந்த குறுநகை தவழ வாங்கி ஒருவாய் பருகிய டிம்பிள் மெல்வீ “மீநயம்” என்பதற்கு அறிகுறியாகப் பருவங்களை உயர்த்தி, இடது கைக் கட்டை விரலைக் காட்டினார். சினிமா நாயகர்களைப் போல மனோரதிய வசனங்களைக் கூறி மனைவியை வெட்கப்படவைப்பது அரிமா நேத்ரனின் அன்றாடப் பணிகளில் ஒன்று.

“உன் விழிக்குள் விழுந்து விடக்கூடாது என்றே பார்வையைக் கீழிறக்கினேன்.

கன்னக் குழிக்குள் விழுந்து விட்டேன்”

சோபை ததும்பும் புன்னகையை டிம்பிள் மெல்வீ பரிசாகக் கொடுத்தார்.

“தேத்தண்ணியில சீனி அளவாத்தான் போட்டிருக்கு... உங்கட வார்த்தையில் தான் இனிப்புக் கூடுது... எனக்கு நீரிழிவு நோய் வந்திடுமோ எண்டு பயமாய்க் கிடக்கு”

“இந்தியன் திரைப்படப் பாட்டில வாலி வேற மாதிரி எல்லோ எழுதியிருக்கிறார்”

“போதும்... போதும்... நிப்பாட்டுங்கோ நாங்கள் சயன்ஸ் பக்கம் போவம்”

கல கலவென்று சிரித்து விட்டு “ஓக்கே” என்றார் அரிமா நேத்ரன்.

“வானொலியைக் கண்டு பிடித்தது மார்க் கோணியா? டெஸ்லாவா?”

“டெஸ்லாதான். டெஸ்லாவின்ர வரைபடங்களினர் அடிப்படையில் தான் மார்க்கோணி கண்டு பிடிச்சார். எல்லாப் புகழும் டெஸ்லா ஒருவருக்கே”

“தீக்குச்சி எப்படி எரிகிறது?”

“நெருப்புப் பெட்டியினர் இரண்டு பக்கத்தில்

யும் பொஸ்பரஸ் இருக்கு. தீக்குச்சியில பொட்டாசியம் இருக்கு. உரசேக்க தீப்பிடிக்குது”

“மூன்று இதயங்கள் கொண்ட உயிரினம்?”

“ஓக்ரோபஸ்”

“இரவிலே சிவப்பு விளக்கை பயன்படுத்துவது ஏன்?”

“சிவப்பு நிறத்தினர் அலை நீளம் அதிகம். சிதறல் குறைவு. தூரத்தில இருந்து பார்த்தாலும் தெரியும்”

“கோழி தான் முதல்ல வந்தது. முட்டையல்ல எண்டுநிறுவுவீங்களா?”

“ஓம்... முட்டையினர் கலங்கள் வோக்லெடின் - 17 என்ற புரதம் மூலம் உருவாகுது. இந்தப் புரதத்தை கோழி தான் உற்பத்தி செய்யுது. அதால கோழி தான் முதல்ல வந்தது. உயிர் தோன்றாமல் கரு தோன்ற ஏலாது. கூர்ப்பினர் அடிப்படையிலயும் கோழி தான் முதல்ல”

“பூமிக்கு மூன்று நிலவுகள் உள்ளன என்ற செய்தி உண்மையா?”

“உண்மைதான்! நாங்கள் பார்க்கிற நிலவைத் தவிர மற்ற இரண்டு நிலவும் ஒளியைப் பிரதிபலிக்காது. அவை. பேய் நிலவுகள் எண்டு அதாவது Ghost moons எண்டு சொல்லப்படும்”

“இருள் எண்டுறது ஒளியில்லாத இடமில்ல. வெளிச்சம் இல்லாத இடந்தான்... இந்தக் கூற்றுச் சரியா?”

“சரி தான்...! ஒளியெண்டுறது பலவிதமான அலை நீளங்களைக் கொண்ட மிகப்பெரிய அலைக் கற்றைத்தொகுதி. அதிலயிருக்கிற சின்னப்பகுதி தான் வெளிச்சம். 380 நானோ மீற்றருக்கும் 740 நானோ மீற்றருக்கும் இடையில இருக்கிற அலை நீள ஒளியைத் தான் நாங்கள் பார்க்கிறம். இதைத்தான் வெளிச்சம் எண்டுறம். வெளிச்சம் தாண்டின ஒளியலைகளை விலங்குகளால பார்க்க முடியும்”

“அடிப்படை விசைகள் எத்தனை?”

“ஈர்ப்புவிசை, மின்காந்த விசை, வலுவான அணுவிசை, வலுவற்ற அணுவிசை எண்ட நாலுந்தான் அடிப்படை விசைகள்”

“கால்களில் காதுகளைக் கொண்ட பூச்சி”

“வெட்டுக்கினி”

“சங்க காலத்தில் உளநோயை பேய் புகுந்ததாகத் தானே நம்பினார்கள்?”

“அந்தக் கருத்து முழுமையான சமூகத்துக்கும் பொருந்தாது குறுந்தொகையில 23 ஆவது பாடல்

அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங்கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே

அவர் நன்னெடுங்குன்றம் பாடியபாட்டே”

இந்தப் பாட்டில கட்டுவிச்சியை அழைச்சக் குறிகேட்கிறாங்கள். தலைவிக்குப் பேய்பிடிச்சு விட்டதாக நினைக்கிறாங்கள். அந்த நேரத்தில தோழி சொல்வதாகப் பாட்டு அமைச்சிருக்கு தோழியானவள் தலைவியினர் காதலை செவிலித்தாய்க்கும் நற்றாய்க்கும் தெளிவுபடுத்தி அவர்களை ஆற்றுப்படுத்துகிறாள்.

உளநோய் குறித்த உரையாடலால் அரிமா நேத்ரனின் சிந்தனை வேறெங்கோ சிறகடித்தது. அவரது

மனப்பறவை பிறிதொரு கிளையில் அமர்ந்தது. தொடர் கொலையாளி மனச் சிதைவுக்கு உள்ளானவனா? இல்லையா? அந்த மாத்திரைக்குச் சொந்தக்காரனா? இல்லையா? என்ற வினாக்கள் அரிமாநேத்ரனின் ஆழ்மனதைக் குடையத் தொடங்கின.

13

பதின்மூன்று ஆகூழ் புணராத எண்ணாக வரலாற்றின் பக்கங்களில் பதிவாகியுள்ளது. ஸ்கன்டினேவிய தேசத்து தொன்மக் கதையிலிருந்து பதின்மூன்று மாசடைகின்றது. பன்னிரு தேவதைகளின் ஆசியில் உலகம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருக்க, லோகி என்ற பதின்மூன்றாவது தேவதை நுழைகிறாள். கடவுளின் மரணம் நிகழ்கிறது. லோகி உலகிற்கு அவலத்தைப் பரிசளிக்கிறாள். பதின்மூன்று தூய்மைக் கேடானது என்ற நம்பிக்கை துளிர்க்கிறது. யேசு பிரானின் இறுதி இராப் போசனத்திலும் பதின்மூன்று புனிதத்தைக் காவு கொடுத்து விட்டது. மேய்ப்பரின் கடைசி விருட்சத்தில் பதின்மூன்றாவது சீடனான யூதாஸ் கர்த்தரைக் காட்டிக் கொடுத்தான். தேவனின் சிலுவைப் பாட்டினைக் கண்டு வையகம் வாட்ட முற்றது. பாண்ட வரை துரதிஷ்டம் எட்டிப்பார்த்தது. தர்மன் பகடைக் காயை உருட்டினான். சூதாட்டம் பதின்மூன்று வருடம் தேசமின்றித் துரத்தியது. கௌரவ சங்காரத்திற்கு விதையிட்டது. பதின்மூன்று பார் முழுவதையும் அச்சுறுத்தியது. பேய்க்கதையாளிகள் பதின்மூன்றை ஆவிகளோடு பிணைத்தனர். பிரபல விடுதிகள் பன்னிரண்டாம் அறையினை அடுத்துப் பதின்நான்கிற்குத் தாவின. பகுத்தறிவு பதின்மூன்றைப் பதிவுத் திருமணம் செய்தாலும், மூடநம்பிக்கை விவாகரத்திற்காகக் காத்திருந்தது.

நம் தேசத்து அரசியலிலும் பதின்மூன்றாவது திருத்தம் நீண்டகாலம் அடம்பிடிக்கிறது. தமிழர்க்காக நெகிழ்ந்து கொடுக்க பதின்மூன்றும் தயாரில்லை. படையினரிடம் யாழ்ப்பாணத்தைப் பறி கொடுத்த போராளிகள், வன்னிப்பெரு நிலப்பரப்பிற்கு ஏகினர். பதின்மூன்றாவது வருடம் ஒட்டுமொத்த யுத்தப் போராட்டமும் அடங்கிப்போனது. அரசு தரப்பின் வன்மம் மக்களைக் காவு கொண்டது.

போராளிகளின் ஆயுதங்களும் நிலை தடு மாறின. படைத்தரப்பின் வன்மமோ ஊழியின் தாண்டவம். போராளிகளின் வன்மமோ கழல்காற்றின் நகலெடுப்பு இருதலைக் கொள்ளியாய் ஏதிலி மக்கள். பௌத்த முகமூடி அணிந்த சிங்கம், கருணையைத் தள்ளிப் போட்டது. பெருவாரி உயிர்களைப் போட்டுத் தள்ளியது. யுத்த வெற்றி சிம்மாசனம் ஏறியது. அதிகார மமதை ஆட்சியைத் தொடர்ந்தது. அடுத்த பதின்மூன்றாவது ஆண்டில் கொண்டாட்டத்திற்குரிய தலைமை மக்களால் வெறுக்கப்பட்டு, நாட்டை விட்டே விரட்டியடிக்கப்பட்டது. பதின்மூன்றின் மகிமை பயங்கரமானது என மக்கள் பேசிக் கொண்டனர்.

பதின்மூன்று தனது ஆட்டத்தை ஆரம்பித்தது. சற்று முன்னர் தொடர் கொலையாளி நிகழ்த்தியது பதின்மூன்றாவது கொலை! தகவல் கிடைத்ததும், அரிமா நேத்ரன் நிகழ்களத்திற்கு வந்து விட்டார். கொலின்ஸ் மைதானத்திற்கு அருகே சடலம் கிடந்தது. 33

மைதானத்தின் முகப்பு நாமம் எடித்தாரா கடற்படைக் கப்பலை நினைவுள் கிளர்த்தியது. பிறிதொரு பிரதேசப் போராளியை கௌரவித்த நல்லெண்ணம் கொண்ட அந்த ஊர் இளைஞர்களை நினைத்தபோது இதயம் இறும்பூது எய்தியது. முதற்சாகர உயிராயுதனின் ஞாபகத்தை முறித்துக் கொண்டு, சடலத்தை நெருங்கினார் பார்வைப் பறவை பிணத்தைச் சுற்றி வட்டமிட்டது. கைகளை நோக்கினார். எதிர்பார்ப்பு வீணாக வில்லை. கத்திமுனையால் “அதியமான்” என்று எழுதப் பட்டிருந்தது. உருவமே தெரியாதவன் வினாக்களால் துளைத்தெடுத்தான். பேய்கள் தான் இக் கொலைகளைச் செய்வதாக சமூக வலைத்தளங்கள் சதிக்கோட்பாட்டை உருவாக்கி வருகின்றன. எதிர்காலத்தில் வேற்றுக் கிரகவாசிகளும் இணைந்து கொள்வார்கள்.

கடவுளின் தண்டனை என்ற கருத்தியலும் உருவாகலாம். மனித செயற்பாடு என்பதில் அரிமா நேத்ரனுக்கு மாற்றுக் கருத்துக்கிடையாது. மாயமான் போலஅருகில் வருவதும் அகன்று போவதுமாகத் தோன்றியது. இதுவரை எந்தக் குற்றவாளியும் இவ்வளவு தூரம் கண்ணாம்பூச்சி ஆடியதில்லை. நினைவுகளில் நெரிசலில் சிக்கிப் பிதுங்கிய அரிமா நேத்ரனின் பார்வை அந்தப் பொருள் மீது பட்டது. பிணத்திற்கு வெகு தூரத்திலே காணப்பட்டது. அருகிலே சென்று குனிந்து கையிலெடுத்தார். அவர் முகத்தில் ஒளிக்கீற்று மின்னியது. மாயமான் வலைக்கு அருகிலே வந்ததைப் போன்ற உணர்வு உண்டாயிற்று. பதின்மூன்று தனது ஆட்டத்தை ஆரம்பித்து விட்டதோ? என்று ஒரு கணம் எண்ணினார். “Olanzapaine” என எழுதப்பட்டிருந்த மாத்திரை மேலுறையைக் கவனமாகச் சட்டைப் பையினுள் திணித்தார்.

“பொடியை” யார் முதல்ல பார்த்தது”

“நான் தான்... முன் வீடு என்ற தான்”

“ஓக்கே... இரவு நாய்கள் தொடர்ச்சியாகக் குரைச்சதா... வித்தியாசமாக நடமாட்டம் ஏதாவது...”

“நாயள் குரைக்கேல்ல... Goolu my Sunday பாட்டு இரண்டு தரம் கேட்டது. எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்திச்சு. வெளியில வந்து பார்த்தனான். யாருமில்லை. நிச்சயமாக அந்தப்பாட்டு Phone Ringtone ஆகத்தான் இருக்கோணும்”

“குளுமி சன்டே பாடலா... தற்கொலை கீதமா?”

“ஓம்... அந்தப் பாட்டுத்தான்... நான் சங்கீதச் ரீச்சர்! உலகப்புகழ்பெற்ற பாட்டுகள் எல்லாம் கேட்டிருக்கிறேன். தடை செய்யப்பட்ட பாடலொன்றை Ringtone ஆக யார் வைச்சிருக்கிறாங்க... என்ற ஆச்சரியத்தில தான் வெளியில வந்து பார்த்தன். யாருமேயில்லை”

சங்கீத ஆசிரியரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் அரிமாநேத்ரன் அதிர்ச்சியில் உறைந்தார்.

14

மனம் குறித்து பல நூல்களை அரிமா நேத்ரன் வாசித்திருக்கிறார். Id, ego, super ego பற்றி எல்லாம் பல்கலைக்கழகத்தில் சுற்றிருக்கிறார். மனம் முடிவிலிப் புதிர்களை உள்ளடக்கிய ஆழ்கடல் என்பதே அவரின் நம்பிக்கை. வெளிச்சம் ஊடுருவாத ஆழ்புலத்தில் எண்ணற்ற மர்மங்கள் புதைந்திருக்கும். மனம் சில

தருணத்தில் வலிமைமிகு இரும்பாகவும் சில தருணத்தில் தொடர்ச்சுருங்கி இலையாகவும் அமைந்திருக்கும். கொண்டாட்டங்களின் போது உற்சாக அலை தெறிக்கும். கைவிடப்படுதலும், புறக்கணிப்பும், பேரவலமும் சூழும் போது உறை நிலைக்குச் சென்றுவிடும். மனதின் விசித்திரமான பண்புகளை அசைபோட்ட படியே மருத்துவர் ஆதிவளவனுக்கு முன்னே அமர்ந்திருந்தார் அரிமா நேத்ரன்.

“கொலைகாரன் உளச்சமனிலை தவறியவர் என்று முடிவெடுத்திட்டீங்கள்... உங்கட முடிவு பிழையெண்டால்”

“இப் போதைக்கு... வேற வழியில்ல டொக்டர்... இந்த வழியால போய்ப் பாப்பம்... என்ற முடிவு சரியெண்டு மனசு சொல்லுது தடயங்களும் அப்பிடித்தான் கிடக்குது”

“உலக சனத்தொகை 800 கோடி. அதில 200 கோடி பேர் உள நோயாளர்கள். சிகிச்சை எடுக்கிறவங்கள் மட்டுமே நோயாளியள் என்று இல்லை. எந்த நேரமும் கொலைக்கேலை மட்டுமே சிந்திக்கிற நீங்களும்... கூட... உளச்சமனிலை தவறியவராய் இருக்கலாம்”

“எல்லை மீறின தனிமைநாட்டம், தாழ்வு மனப்பாங்கு அத்த அச்சம் இப்பிடியான பல விஷயங்கள் மனசைப்பாதிக்கும் என்று நானும் புத்தகங்களில் படிச்சிருக்கிறேன் டொக்டர்”

“Good. வேலையினர் தீவிரத்தைக் குறச்சு மனசு எப்பவும் உற்சாகத்தோட வைச்சிருக்கோணும். ஓய்வு உறக்கமும் போதியளவுக்கு வேணும். நேர்த்தியான பொழுது போக்குகளால மனசினர் இறுக்கத்தைத் தளர்த்தோணும். ஒதுங்கிறதோ ஒதுக்கப் பற்றதோ நல்லதில்லை. குழு வாழ்க்கையில் இணைஞ்சு புதிசான சூழலுக்குப் பழகி பன்முக அனுபவங்களத் துணியாய் எதிர் கொள்ள வேணும். இப்பத்தைய இளஞ்சமூகம் மிகைக்கற்பனையில வேற உலகத்தில வாழுது. இல்லாட்டிப் போதையில சுயத்தை இழக்குது. மனசு பாதிக்காமல் என்ன செய்யும்?”

“நகரமயச் சூழலின்ற அழுத்தம், மனித மணித்தியாலங்களை சமூக வலைத்தளங்களிட்ட ஒப்புக்கொடுத்தல், பெற்றோர் - ஆசிரியரோடான இடைவெளி, கல்வி மீதான நாட்டமில்லாமை, பாலுணர்வு குறித்த புரிதலின்மை இப்படியான விஷயங்களும் இண்டைய இளஞ்சமூகத்தினர் உளப் பிறழ்வுக்குக் காரணமாக இருக்குத் தானே... டொக்டர்?”

“நிச்சயமாக... நீங்கள் சொல்லுறது மிக முக்கியமான விஷயங்கள்”

“யாழ்ப்பாணத்தில் மொத்தமாக எத்தனை உள மருத்துர்கள் இருக்கினம் டொக்டர்?”

“ஓவ்வொரு மருத்துவராய்த் தேடித்திரியத் தேவையில்லை. முதல்ல டொக்டர் அகிலவேளைச் சந்தியுங்கோ... யாழ்ப்பாண உள நோயாளர்கள் பற்றி ஆய்வு செஞ்சு கலாநிதிப்பட்டம் வாங்கியிருக்கிறார். அவரோட கதையுங்கோ... Goolumy Sunday கேட்பவர்கள் தற்கொலை செய்வதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பாடலைக் கேட்டுக் கொண்டே கொலை செய்யிறது புதிசாய் இருக்கு. கொலைகாரன் விநோதமான வன் எண்டு மட்டும் விளங்குது. கொஞ்சம் கவனமாய் இருங்கோ”

“ஓக்கே... டொக்டர்... நன்றி”

(தொடரும்)

எது நடக்குமோ...அது...!

ஷெல்லிதாசன்

மாலினி....பிள்ளை மாலினி.....

அடுத்த வீட்டு கமலா மாமியின் குரல் வாசலில் ஓலித்தது.

எட்டிப் பார்த்தேன்.

மாமி எங்கள் வீட்டுக் கேற்றுக்கு முன்னால் நின்று அழைப்பதைக் கண்ணுற்றேன்.

கேற்றடிக்கு போன நான், கேற்றை திறந்தபடி “என்ன மாமி இந்த நேரம்...இரவு பத்து மணியாகுது. ஆருக்கும் சுகமில்லையேயா?”

“இல்லையடி பிள்ளை...எனக்கொரு உதவி செய்வியேபிள்ளை”

“சொல்லுங்கோ....உங்களுக்கு இல்லாத உதவியே”

“பிள்ளை மாலினி... நானும், மகள் சித்திராவும், பிள்ளையளும் நாளைக்கு விடியக் காலை

ஐந்து மணி பஸ்க்கு கொழும்புக்குப் போறம்”

“என்ன கொழும்புக்கோ...?”

“ஓமடி பிள்ளை...ஒரு கிழமை பள்ளிக்கூட லீவெல்லே..மூத்த மகளிட்டுடையோகப் போறன் அவளும் அடிக்கடி வரச்சொல்லி கோல் எடுத்தபடி...அதுதான்.”

“ஏன் மாமி கொழும்புக்குப் போறதுக்கு காசு ஏதாவது தேவையோ...?”

“அப்பிடி இல்லை மாலினி...வீட்டுத் திறப்பை உன்னட்டை தரப்போறன் பிள்ளை. எப்பிட்யும்

நாங்கள் திரும்பி வர நாலைச்சு நாளாகும். அதுவரைக்கும் நீதான்....”

“அதுக்கென்ன மாமி தந்திட்டுப் போங்கோ... இரவிலை லயிற்றைப் போட்டிட்டு வந்தாச் சரிதானே மாமி”

“ஓமடி பிள்ளை. அதோடை பிள்ளை... எங்கடை ஜிம்மிக்கு சாப்பாடு போடவேணும்...

அதுக்கு மச்சந்தான் வேணு மெண்டில்லை... எதுவும் சாப்பிடும். மற்றது ஒண்டு சொல்ல மறந்திட்டன் பிள்ளை... சாடியளிலை வைச்சிருக்கிற பூக்கண்டு களோடை மற்ற மரங்களுக்கும் கொஞ்சம் தண்ணியும் விடவேணும் பிள்ளை... கோவிக்கிறியோ எல்லாத்தையும் தலையிலை போடுறனெண்டு.”

“உதிலை என்ன மாமி கோவிக்கிறத்துக்கு இருக்கு...உங்களுக்குச் செய்யாத உதவியே. கவலைப் படாதேங்கோ மாமி. நீங்கள் வரும்வரைக்கும் முடிஞ்சு வரைக்கும் வீட்டை பாக்கிறன்.”

“அதோடை பிள்ளை ஒண்டைச் சொல்ல மறந்து போட்டன்.புதன் கிழமையளிலை இந்தப்பக்கம் குப்பை ரகர்ர காரங்கள் கட்டாயம் வருவாங்கள். வெளியிலை நாங்கள்

உரபாக்கிலை போட்டு வைச்சிருக்கிற குப்பையளை மறக்காமல் அவங்களிட்டுடையோகக் வேணும்... அதுதான்.”

“ஓம் மாமி..நாங்களும் போடத்தானே வேணும். அதோடை உங்கடை குப்பையளையும் போடுறது பெரிய வேலையே மாமி.? இப்ப திறப்பு கொண்டு வந்தனீங்களோ...இல்லை..”

“இல்லைப் பிள்ளை நாளைக்கு காலமை போகேக்கைதாறன்..இப்ப போட்டுவாறன் பிள்ளை”

எனச் சொன்ன மாமி அங்கிருந்து அகன்று சென்றாள்.

000

அன்று புதன் கிழமை, எங்கள் பகுதியிலுள்ள குப்பைகள் அகற்றும் ரகர்ரின் சத்தம் கேட்டது. அவசர அவசரமாக எனது வீட்டுக் குப்பைகளடங்கிய பாக்கை தூக்கியெடுத்து வீட்டு வாசலில் வைத்துவிட்டு, கமலம் மாமி வீட்டுத் திறப்புகளை எடுத்துக்கொண்டுபோய்

முன் கேற்றை திறந்து உள்ளே போய், வீட்டு முன் வாசல் கதவைத் திறந்து , இரவு போட்டுவிட்டுப் போன மின் விளக்கை அணைத்துவிட்டு நின்றவேளை, ஜிம்மி பலமாகக் குலைக்கும் சத்தங் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தேன்.

கேற் வாசலடியில் நாலைந்துபேர் நின்றபடி “நாங்கள் டெங்கு செக்பண்ண வந்திருக்கிறம்..நாய் கடிக்குமோ உள்ளே வரலாமோ” எனக் கேட்டபடி எனது பதிலையும் எதிர்பாராமல் உள் நுழைந்து தங்களது டெங்கு பரிசோதனையில் மும்முரமாக இறங்கி

வீட்டு வெளிப்பகுதியெல்லாம்புரட்டி எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எனக்கு மனம் திக்குத் திக்கென அடித்தது.

ஏதாவது சிரட்டையன், யோக்கட கப்பு களுக்கை கொஞ்சம் தண்ணி நிண்டாலும் பரிசோதிக்க வந்தவர்களுக்கு அதுவே காணும்; டெங்கு நுளம்பு இல்லாவிட்டாலும் அவர்களது விசித்திரக் கண்களுக்கு டெங்கு நுளம்பு நெளிஞ்சு நெளிஞ்சு மேலே வரும்.

நல்ல காலத்துக்கு அப்படியொன்றும் அவர்களது கண்களுக்குத் தென்படாததால் வெளியேற ஆயத்தமான போது திடீரென ஒரு அதிகாரி "அக்கா... வீட்டிலை பிறிஜ் இருக்கோ?" என்றார். நான் ஓம் எனச் சொல்லி வாய் மூடும் முதலே இருவர் வீட்டின் உள்ளே பாய்ந்து, ஒரு ஆள் வீட்டு விறாந்தை மூலையில் இருந்த பிறிஜ் அருகே போய் அதனைத் திறந்தான். குப்பென ஒரு மணம் எனச் சொல்ல முடியாது பிண நாற்றம். எட்ட நின்ற எனக்கே வயித்தைப் பிரட்டிகொண்டு வந்தது. "என்னக்கா உங்கடை வேலை... ஏதோ மீனோ இறைச்சியோ வைச்சிட்டு பிறிஜ்சை போடாமல் விட்டால்... என்ன ஆக்களப்பா ஒரே..பிணநாத்தம்." என நான்தான் வீட்டுக்காரி என்பதுபோல திட்டிவிட்டு, பிறிஜ்சின் கதவை தடாரென கோபத்துடன் அடித்து சாத்திவிட்டு "இஞ்சை பாருங்கோ அக்கா உடனடியா உள்ளே இருக்கிறதெல்லாத்தையும் அள்ளிக் குப்பையிலை போட்டிட்டு துப்பரவாக்குங்கோ..அடியிலை ஒரே தண்ணியா நிக்குது..டெங்கு நுளம்பு கட்டாயம் இருக்கும்" எனச் சொன்னதும் எனக்கு பயமாயிருந்தது ஏதும் எழுதித் துலைச்சால்..?

நல்ல காலத்துக்கு மேலும் அங்கு நிற்கமுடியாத அவலத்தில் மூக்கைப் பொத்தியபடி என்னை ஒரு முறைப்பு முறைச்சபடி விட்டால் காணுமெண்ட விதத்தில் வெளியேறிச் சென்றனர்.

இந்த வேளை பார்த்து குப்பை சேகரிக்கும் ரகரர் சத்தம் கேட்டதை அவதானித்த நான்,

மூக்கை மூடி ஒரு துணியால் கட்டியபடி பிறிஜ்சைத் திறந்து நாத்தமடித்துக் கொண்டிருந்த

தயிர் சட்டியையும், அழுகி ஒழுகிக்கிடக்கும் மரக்கறி பாக்கையும் எடுத்து ஒரு பெரிய பையில் போட்டு இறுக்கக் கட்டியெடுத்து வெளியேயுள்ள குப்பை பாக்கில் கொண்டுபோய் போட்டு, அதனை குப்பையேற்றும் ரகரர் காரரிடம் ஒப்படைத்து ஒரு பெருமூச்செறிந்து நிமிர்ந்தேன்.

என்னடா ஒரு தொல்லை ஒரு பத்து நிமிசத்துக் கிடையில் ஒரு உயிரை வாங்கிய பரபரப்பு எனக்கு.

000

கமலம் மாமியும், மகள், பேரப் பிள்ளைகளும் அடுத்த நாள் வியாழன் மாலை கொழும்பிலிருந்து திரும்பவும் வந்துவிட்டதை அறிந்த நான், அவர்களது வீட்டுத் திறப்பை ஒப்படைக்க அங்கு சென்றேன்.

டெங்குக் காரர் வந்ததும், பிறிஜ்சை அவர்கள் திறந்து பார்த்ததையும் விலா வாரியாக நான் சொல்லி முடித்துவிட்டு, "மாமி, நல்ல காலத்துக்கு குப்பை ரகரர் காறங்கள் வந்ததாலை, பிறிஜ்சுக்குள்ளை வெடில் நாத்தமடிச்ச தயிர் சட்டியையும், அழுகி ஒழுகிக் கிடந்த மரக்கறி பாக்கையும் அள்ளி கட்டி எடுத்துக்கொண்டு போய் வெளியிலை இருந்த குப்பை பாக்கிலை போட்டு

குப்பை ரகரர் காரரிட்டை குடுத்திட்டன்" என மிருந்த கெட்டித்தனத்துடன் மாமியிடம் சொல்லிட்டு மாமியைப் பார்த்தேன்.

"எல்லாம் போச்சு...எல்லாம் போச்சு" என தலையிலடித்த மாமி மயங்கி தரையில் சரிந்தாள்.

எனக்கோ, மகள் ரேவதிக்கும் கூட ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"கொழும்பாலை இங்கை வரும்வரை அம்மா எல்லாரோடையும் நல்லதா சிரிச்சுக் கதைச்சுத்தானே வந்தவ" என மகள் ரேவதி எனக்குச் சொல்லி அழுது கொண்டிருந்தாள்.

சற்று நேரத்தில் மயக்கம் தெளிந்த மாமி "கொழும்பாலை வந்த களைப்பு அதுதான்..."

எனச் சமாளித்துவிட்டு, மகளைப் பார்த்து "பிள்ளை எனக்கு கொஞ்சம் கோப்பி போட்டுட்டு வா... பிள்ளை எனக்கு களைப்பாயிருக்குது" எனச் சொல்லி மகளை அணுப்பிவிட்டு, என்னை ரகசியமாக வெளியே அழைத்துக்கொண்டு போன மாமி, எனக்குச்சொன்ன கதையைக் கேட்டு எனக்கும் மயக்கமாக வந்தது.

பிள்ளை மயக்கம் வராமல் என்னதான் செய்யும்?

கொழும்புக்குப் போகமுதல் மாமி தனது எல்லா நகைகளையும் போட்டுக்கொண்டு போகப் பயந்து, தனது ஒருசோடிக் காப்பு, இரட்டைப் பட்டுச் சங்கிலி, இன்னும் சின்னச் சின்ன நகைகளை ஒரு லேஞ்சியில் போட்டு முடிந்து, அலுமாரிக்கை, சாமிப்படத்துக்குப் பின்னால், சமயலறைக்குள் இருந்த மிளகாய், கோப்பி டப்பாக்களுக்கை ஏதாவது ஒன்றில் வைத்தால் தற்செயலாய் கள்ளங்கள் இரவிலை நுழைஞ்சால் முதலில் அதுகளைத்தான்

ஆராய்வாங்கள் எனப் பலமாக யோசித்து விட்டு, கள்ளங்கள் ஆராய்ந்து பார்க்காத ஒரு இடத்தில் அவற்றை மறைத்து வைக்க எண்ணி, தான் முதல் நாள் வாங்கி வைத்திருந்த மரக்கறிகள் நிறைந்த பொலித்தீன் பையில் அவற்றை மறைத்து வைத்து பிறிஜ்சின் அடியில் போட்டு விட்டுப் போனதையும், கொழும்புக்குப் போவதற்கு முதல் நாள் ராத்திரி பலத்த இடி மின்னல் மழையாயிருந்ததால் மகள் பிறிஜ்சை நிறுத்தி வைத்து விட்டு மீண்டும் அதை போட மறந்துபயணம் செய்ததாலையும் வந்த வினைதான் என, கமலம் மாமி சொன்ன கதையைக் கேட்டு எனக்கு அழுவதா சிரிப்பதா எனத் தோன்றவில்லை.

மாமியின் முகத்தைப் பார்த்தேன் கன்றிச் சிவந்திருந்தது.

பாவம் மாமி இழந்த ஆறேழு பவுண் நகைகளையும் நினைக்க எனக்கு கவலையாய் இருந்தது. நன்மை செய்யப்போய் இப்பிடியெல்லாம் நடக்குமெண்டு ஆர் நினைச்சது...

இப்ப பவுண் விக்கிற விலைக்கு...!

அழுது கொண்டிருந்த மாமியை எப்படித் தேற்றுவது?

"உன்னுடையது எதையிழந்தாய்...? எதற்காக நீ அழுகிறாய்..?" என்ற கீதாசாரத்தின் வரிகள்தான் எனக்கு அந்தவேளை ஞாபகத்தில் உதிக்க அதனை மாமிக்குப் பிரயோகிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி தோன்ற வில்லை.

தேன் துளிகள்

என் நினைவில் வழியும்
தேன் துளிகள் இவை
என் மனவானின் இருள் நீங்க
மின்னலடித்த சிந்தனைகள்
கனவின் பொறிக்குள்
என்னை சிக்க வைத்த
தேடல்கள் சத்தியத்தை உணர்த்திய
தரிசனங்கள்
என்னைப் படம் போட்ட
அனுபவங்கள்
என்னை வளர்த்தெடுத்த
துன்பக்கேணி
இவை தான்
என் நினைவில் வழியும்
தேன் துளிகள்

இந்த...

இந்த தனிமை,
இனிமை,
இந்தக் கூட்டு,
களிப்பே
இந்த தவம்,
ஆனந்தம்.
இந்த காத்திருப்பு,
விடியலுக்கு
இந்த துன்பம்,
என் வளர்ச்சிக்கு
இந்த இன்பம்,
எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க

நான் ஒரு...
நான் ஒரு
மழைக்கால மேகமாகவே....
நான் ஒரு
பீனிக் பறவையாகவே...
நான் ஒரு
மின் மினியாகவே...
நான் ஒரு
வானம் பாடியாகவே...
நான் ஒரு
மண் புழுவாகவே...
நான் ஒரு
அழகிய எண்ணமாகவே...

அன்பு பிறந்தது

நீ என்னை
இம்சித்தாய்

என்னை இகழ்ந்தாய்
என்னை வெறுத்தாய்
என்னை ஒதுக்குகிறாய்
நான் உன் மீது
கோபம் கொள்ளவில்லை
உன் இம்சைகளை
நான் என் தியான மாக்கினேன்
இப்பொழுது
உனக்காகப் பரிதாபப் படுகிறேன்
என் பரிதாபத்தை
நான் நன்றாகக் கவனித்தேன்
உன் மீது எனக்கு
அன்பு பிறந்தது

காலம் கரைந்ததே

கவிதை ஒரு தவம்
எழுதுதல் ஒரு தவம்
எண்ணங்கள் அக்கினி
சலனங்கள் அவிப்ப பொருள்
வாழ்க்கை ஒரு வேள்வி
நான் அதில் ஆகுதி
உண்மை கண்டேன்
கவிதையில்
உண்மைக்கு உயிரும்
கவிதையில் கண்டேன்
வண்ண முற வாழ்ந்திடவே
உண்மை உணர்தல் வேண்டும்
என்னையே சுட்டுப் பொசுக்கினேன்

கவிதை வேள்வியில்
பிறந்தது ஆத்மகாவியம்
காலத்தை வென்றவர்
ஆத்மாவின்
உணர்தலில், காவிய உணர்வின்
காலம் கரைந்ததே
காலம் கரைந்ததே.

பயனுறவே வாழ்

உளந்தனில் உண்மை விதை
ஊன்றி வளர்த்திட்டேன்
இதயந்தனில் அகிம்சை எண்ணம்
பயிரிட்டு வளர்த்தேன்
புலன்கள் எல்லாம் செயல் துறந்து
ஒரு முகப்பட்டதோ
சத்திய தரிசனம் கண்டிடவே
சிந்தை வைராக்கியம் கொண்டதுவோ.

உள்ளந் திருந்தி நல்வழி சென்றிடவே
சிந்தையைக் கவனித்திடவே
உண்மை ஒளி மனமெனும் வானில்
மெல்ல ஒளி உமிழ்ந்திடவே
உமிழும் அந்த ஒளியினிலே
சத்யம் தேடியே பயணித்தேன்
பயணம் மிக்க தூரம் எனக் கண்டேன்
பயனுறவே வாழ்வு வாழ
பயணித்தேன்

ஒளி பிறந்திடவே

உளந்தனில் அஞ்ஞானம் அகல வேண்டும்
மெய்ஞானம் மிளிர் வேண்டும்
பற்றுக்கள் நீங்க வேண்டும்
பற்றுற்ற நிலை வாய்த்திடல் வேண்டும்
பொறாமை, வஞ்சகம் அகல வேண்டும்
பற்றுற்றான் தான் பற்றுதல் வேண்டும்
உண்மை மிளிர் வேண்டும்
பொய்மை அகல வேண்டும்
சிந்தையதில் உயர்குணம் மிளிர் வேண்டும்
வாழ்வின்மீல் மேன்கைள் பெருகவேண்டும்
இந்த வையம் மேன்மையுறல் வேண்டும்
மறுமைக்கும் என் வாழ்வு துலங்க வேண்டும்
வாழ்வின்மீல் மேன்மை மிளிர் வேண்டும்
வாழ்வின் இருள் சஞ்சலம் நீங்கிட வேண்டும்
வாழ்வின் இருள் விலகிட விலக வேண்டும்
ஒளி மனந்தனில் பிறந்திட வேண்டும்

வனஜா நடராசாவின் கவிதைகள்

சைகொலாஜி!

- கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் -

தொட்டவத்தை “மகீஸா மஹால்” விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. ஊர் மக்கள், பிரமுகர்கள் அனைவராலும் மண்டபம் நிறைந்து காணப்பட்டது.

ஊர் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் தேறி உதவிப் பிரதேச செயலாளராக நியமனம் பெற்றிருக்கும் நிஸ்பரை வரவேற்று கௌரவிக்கவே இத்தனை தடல்புடலான ஏற்பாடுகளும்.

மல்டிலக் நிறுவன ஸ்தாபகர் மக்கீன் ஹாஜியாரின் ஞாபகார்த்தமாக அவரது குடும்பத்தினரால் பல கோடி ரூபாய் செலவில் கட்டப்பட்டதே மகீஸா மஹால். குர்ஆன் ஓதல் பள்ளிக்கூடம், பிரதேசத்திலுள்ள பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களின் நலன் கருதிய இலவச வகுப்புகள் என்பன அங்கு சிறப்பாக இயங்கி வருகின்றன. திருமணம் மற்றும் இவ்வாறான நிகழ்வுகளுக்காக பிரதேசவாசிகளுக்கு கட்டணமின்றி மண்டபம் வழங்கப்படுவதும் அதன் விசேடம்.

தௌஹீத் பள்ளிவாசல் அருகிலிருந்து பைத் முழக்கத்துடன் ஊர்மக்களால் நிஸ்பர் ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்பட்டனர்.

இன்று ஒரு சதத்துக்கும் வியாபாரம் நடக்கவில்லை. கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக மழை வேறு. பகலில் தேங்காய்ச் சாம்பலும் சோறும். இறைச்சி மீன் வாங்க வழியிருக்கவில்லை. இரவிலாவது பிள்ளைகளுக்கு கொஞ்சம் நல்லதாக சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுக்க யாரையாவது பார்க்க வேண்டும்...

இப்படி எத்தனையோ சிந்தனைகளுடன், சற்று நேரத்துக்கு முன்னர்தான் வியாபாரத்திலிருந்து திரும்பிய சஹைலும் ஊர்வலத்தில் இணைந்து கொண்டான்.

ரதிஞ்சா, மாலைகள், கைதட்டல்கள், பொன்னாடை, சிறப்புரைகளென விழா நீண்டு கொண்டிருந்தது. சஹைலுக்கு இதயத்தில் வலித்தது. அது பொறாமையினாலல்ல.

வங்கியில் வேலை பார்க்கும் வகுப்புத் தோழன் ரஸ்லானும் அவனுக்கு அருகிலுள்ள ஆசனத்தில். ஒரே வகுப்பில் படித்து தற்போது ஊர் ஸ்கூலில் ஆசிரியைகளாகப் பணி புரியும் பாஜினா, சஜீனா இருவரும் பெண்கள் பகுதியிலிருந்து கைகாட்டி தங்கள் நட்பை வெளிப்படுத்தினர்.

நிஸ்பர், சஹைல் இருவரும் சாதாரண தரம் வரை ஊர் ஸ்கூலில் ஒன்றாகவே படித்தவர்கள். இருவருக்குமிடையில்தான் முதலாம் இரண்டாம் இடங்களுக்கு போட்டி. அதிலும் அதிகமான சந்தர்ப்பங்களில் சஹைலுக்குத்தான் முதலிடம். ஒருமுறை படித்தால் போதும் மீட்டல் தேவைப்படாது அத்தனையும் மனதில் பதிந்துவிடும். “கொம்பியுடர் தல” - ஆறாம் ஆண்டில் ஆசிரியர்கள் வைத்த பெயரும் அப்படியே நிலைத்துவிட்டது.

ஏழாம் தரத்தில் கல்வி கற்கும் காலத்தில், விடுமுறையில் மாமா வீட்டுக்குப் போயிருந்த ஒருநாளில் நடந்த அந்தச் சம்பவமே வாழ்வின் திருப்புமுனையாயிற்று. திடீரென “பிட” வந்து மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்தவன் பத்து நாட்கள் பாணந்துறை ஆதார வைத்தியசாலையில் தங்கிச் சிகிச்சை பெற வேண்டி வந்தது. இறுதியில், “டைப் வன் டயபிடீஸ்” என வைத்தியர்களால் முடிவு செய்யப்பட்டது.

அவனது உம்மா வாப்பா, நெருங்கிய உறவினர் எவருக்கும் சீனிவியாதி இருந்ததில்லை. பன்னிரண்டு வயதுப் பிள்ளைக்கு எப்படி வந்ததென அறிவதற்காக பெற்றோரை கேள்விகளால் குடைந்தெடுத்த வைத்தியர்கள், இனிமேல் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகள் பற்றி நீண்ட விளக்கமொன்றையே முன்வைத்தனர்.

வைத்தியசாலையிலிருந்து வந்ததற்குப் பிறகு, உணவு, மற்றைய செயற்பாடுகளில் பலவித கட்டுப்பாடுகள்... அனைத்தையும் அனுசரித்து நடக்க வேண்டி வந்தது.

பிள்ளைக்காக பெற்றோரும் பல தியாகங்களைச் செய்து தங்களையும் மாற்றிக் கொண்டனர். சம்பா அரிசி சிவப்பு அரிசியாகியது. மாவுணவுகளுக்குக் கட்டுப்பாடு வந்தது. வழமையாக எல்லோரும் ஆசை யோடு சாப்பிடும் மாம்பழத்தைக் கைவிட வேண்டி இருந்தது.

சின்னப் பிள்ளை, எதிர்காலத்தைப் பாதிக்கும்

என்பதனால் சமூகத்துக்கு நோயைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மறைக்கப் பெற்றோர் பெரும் பிரயாசைப்பட்டனர். அரச ஆஸ்பத்திரி கிளினிக்குக்கு சென்றால் ஊர் அறிந்துவிடும் என்பதனால், அன்றாடச் செலவுகளுக்கே போராடிய நிலையிலும் ஹியூமலின் இன்சலின், அதற்கேற்ற சிரிணர், விற்றமின் மாத்திரைகள் என்பவற்றைக் காசு கொடுத்தே வாங்க வேண்டி வந்தது.

இவ்வாறு மருந்து, பத்தியச் சாப்பாடென காலம் நகர்ந்து கொண்டிருக்க ஸ்கூலுக்கு “கட்” அடிக்கத் தொடங்கினான் சுஹைல். இருந்தும், ஒடோமெடிக் பாஸில் ஒருவாறு சாதாரண தரப் பரீட்சையையும் எழுதிவிட்டான்.

ஒழுங்காக ஸ்கூலுக்கு போனால்தானே ஒழுங்கான ரிசல்ட் வரும்! மூன்று சீ இரண்டு எஸ், கணிதமும் இல்லை. உயர்தரம் செய்ய முடியவில்லை, செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை அவனுக்கு வரவுமில்லை. கொஞ்சகாலம் வீட்டில் சும்மா கிடந்தவனுக்கு வியாபாரமே இறுதியில் கைகொடுத்தது.

வியாபாரம்... பெரியளவில் செய்வதற்கு உம்மா வாப்பா விடுமோ, அவனிடமோ மூலதனமில்லை. ஊர் ஊராகத் திரியும் சிறு வியாபாரம்தான். ஒருநாள் இருக்கும் பலநாள் வியாபாரம் நடக்காது. இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்துவிட்ட நிலையில் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் நாளுக்கு நாள் கடனாளியாகிக் கொண்டிருந்தான்.

கொரோனா காலத்தில் ஊர் லொக்டவுன் போடப்பட்ட நிலையில் பட்டபாடு...”கோமண்ட் தொழிலொண்டு இருந்திருந்தா இந்தமாதிரி நாய் படாத பாடு படவேண்டி இருந்திருக்கமோ...” மனம் சலிப்படையும் வேளைகளில் இப்படியாக அவன் தன்னிடமே வினவிக் கொள்வதுமுண்டு.

கல்வியால் உயர்ந்த அப்துல்கலாமின் வாழ்வுடன் தொடர்புடைய ஓரங்க நாடகமொன்று மண்டபத்தில் மேடையேறிக் கொண்டிருந்தது.

அடே கொம்பியுடர் தல, அந்தக் காலத்தில ஒனுகிட்டிருந்த கெட்டிதனதுக்கு அப்துல் கலாமபாக்க பெரியெடத்தில இருச்ச வேண்டியாள் நீ ...” - அருகில் அமர்ந்திருந்த பாரிஸ் கூறிவிட்டுச் சிரித்தான்.

சுஹைலை அது மனதால் அழ வைத்தது. கடந்த காலத்தை இரமைட்டிப் பார்த்தான். பத்தாம் தரத்தில் கூட்டிக்கழித்து இருபத்தைந்து நாட்கள் ஸ்கூலுக்கு போனதில்லை. பதினொன்றிலும் அதே நிலைமைதான், கிழமையில் ஒருநாள் ஆகக்கூடியது இரண்டு நாட்கள்...

“சௌதம் எனக்கு”

“இண்டக்கு பாடங்க நடக்கீல்வ”

இப்படி காரணங்களைச் சோடித்து தட்டிக் கழித்து வந்தான். வகுப்பாசிரியரிடமிருந்தும் அதிபரிடமிருந்தும் அடிக்கடி தகவல் வரும். வாப்பா போய் விசாரிக்கும் நாட்களில் மட்டும் பூனை போல அமைதியாக இருப்பான். மறுநாள் வழமையான விளையாட்டு தொடங்கிவிடும். எவ்வளவோ முயற்சித்தும் இந்த விடயத்தில் யாராலும் அவனை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை.

நீண்டகாலமாக ஊர் ஸ்கூலில் கடமை யாற்றும் அதிபரின் விசேட உரை தொடங்கிவிட்டது. கல்வியின் முக்கியத்துவத்தையும் பாடசாலையின் அடைவுகளையும் கூறிக்கொண்டு வந்தவர், நிஸ்பரைப் பாராட்டி விட்டு சுஹைலையும் நினைவுபடுத்தத் தவறவில்லை. யாரோ கூர்மையான ஆயுதமொன்றினால் தன்னைக்குத்துவது போலிருந்தது அவனுக்கு.

மனதுக்குள் ஆவேசம் பொங்கியெழுந்தது. ரிஸ்மினா டீச்சர் மீது கோபம் கோபமாக வந்தது. ஸ்கூலுக்கு அவன் “கட்” அடிக்கக் காரணகர்த்தாவே தமிழ்ப்பாடம் எடுத்த அவர்தான். பத்து பதினோராம் தரங்களில் அவனது தன்மானத்துடன் விளையாடி படிப்பில் மண்ணள்ளிப் போட்டவர் அவர்.

சீனி வியாதிக்காக டீச்சரும் இன்சலின் பாவிப்பவர். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் வகுப்பில் அவர் கதைத்த ஒவ்வொரு பேச்சும் அவனுள் எத்திற் ஓங்கிக் குத்துவது போலிருந்தது.

“அடே நீயும் என்னபோல இன்சலினோடா பாவிச்சிய...?”

“இண்டக்கு எனக்கு பிட்டில்ல. ஒனக் கெப்பிடென்?... ”

“எத்தினகன் நீ இன்சலினடிச்சிய?... ”

“பாவம்டா இவன் சீனிவியாதிகாரன்”

தனியாக அழைத்து இன்னும் ஆயிரத்தைக் கேட்டிருந்தாலும் மனம் பாதிக்கப்பட்டிருக்காது. சக மாணவர்கள் முன்னிலையிலேயே அத்தனையும் நடந்தது. “சீனி” எனும் பட்டப்பெயரும் அவனுக்கு நிலைத்துவிட்டது. டீச்சரின் டோச்சர் பொறுக்க முடியாத நிலையில்தான் ஸ்கூலுக்கு “கட்” அடிக்கத் தொடங்கினான்.

இந்த விடயம் அவனுக்குள் இரகசியமாகவே இருந்தது. பெற்றோரிடம் கூட வாய் திறக்கவில்லை. காரணத்தை அவர்கள் ஒருவாறு தேடிக் கண்டுபிடித்த போது காலம் கடந்திருந்தது. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் ஐந்து பாடங்கள் சித்தியடைந்ததே பெரிய விஷயம்தான்.

அடுத்த வருடம் மீண்டும் பரீட்சைக்குத் தோற்றவோ, வேறு ஸ்கூலொன்றுக்கு மாறிப் போகவோ பிடிவாதமாக அவன் மறுத்தும் விட்டான்.

நிகழ்ச்சிகள் நிறைவுபெற்று வகுப்புத் தோழன் பர்ஸாத் என்ஜினியருடன் மண்டபத்தை விட்டும் வெளியேறுகையில் முகத்துக்கு முகம் ரிஸ்மினா டீச்சர். ரெஸ்லின் போட்டிகளில் எதிராளியை மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்குவது போல் ஓங்கி ஓர் அறை விடவேண்டுமென்ற வெறி அவனுள் எழுந்தது.

“சொகமாக இருச்சியோ சுஹைல்?”

“சொகம்தான். மனசுதான் சொகமில்ல. எல்லாதேம் நாசமாகீட்டு பேசோம் வார...”

வாய் நுனிக்கு வந்ததைச் சொல்லாமல் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான். நாலு பேருக்கு முன்னால் அப்படி நடந்துகொள்வது நாகரிகமல்லவே என்பது அனுபவத்தில் அவன் கற்ற சைகொலொஜி.

அந்த சைகொலொஜி, பீரடிப்ளோமா எல்லாம் செய்த ரிஸ்மினா டீச்சருக்கு தெரிந்திருந்தால்...?

இலங்கை நாட்டின் வட பகுதியில் பிரமாண்ட காட்சியறையுடன் அச்சுப்பதித்தல்
சார்ந்த அனைத்து விதமான வேலைகளுக்கும்மான ஓர் அச்சுக்கூடம்

மதி கலர்ஸ்

MATHI COLOURS (PVT) LTD.

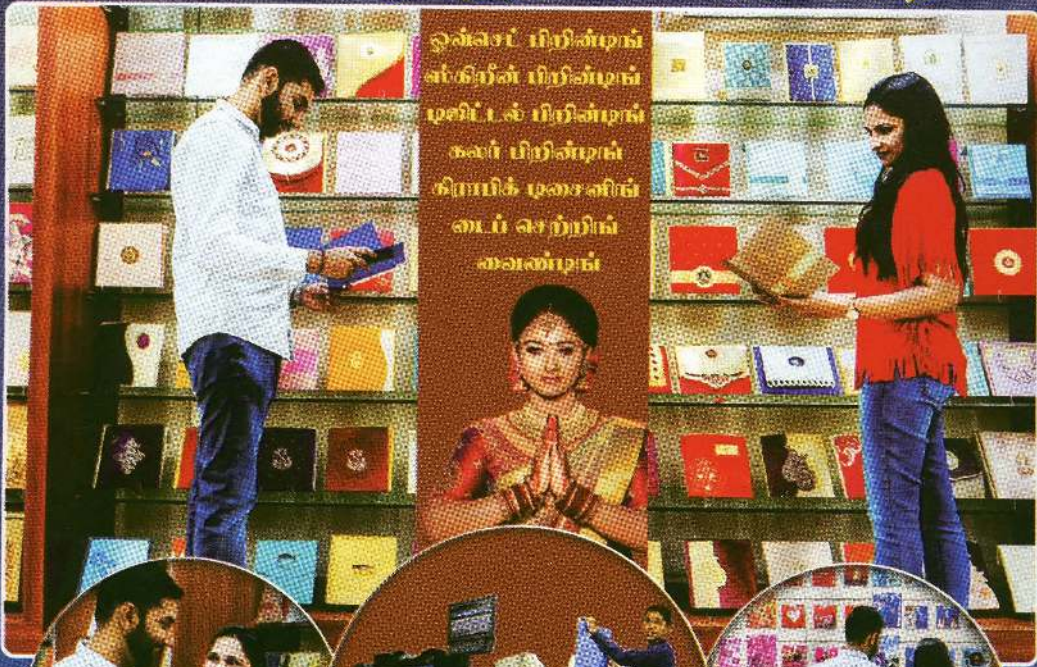
BEST QUALITY | BEST PLACE | BEST PRICE & YOUR BEST CHOICE

உங்கள் எண்ணங்களின் உண்ணங்களாய்!...

PRINTERS & WEDDING CARDS

உங்களுக்குத் தேவையான அனைத்து விதமான நிறின்தாள், தேவைகளையும் உடனுக்குடன்
கரமாகவும், தீவிரத்தியாகவும் பெற்றுக் கொள்ள நாடுங்கள்...

தீவிரமான அழைப்புகளின் கரட்சியறை

ஒவ்வொரு நிறின்தாள்
என்றென்ற நிறின்தாள்
மலிட்டல் நிறின்தாள்
கலர் நிறின்தாள்
கிராமிக் முகவரிகள்
டைப் லைஅவுட்
கவர்தாள்

NO. 1D, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA
021 222 9285
mathicolours@gmail.com

CUSTOMERCARE
077 722 2259

